* OMUL NOU

—Anton MOISIN—

Regimurile bazate pe doctrine de inspirație diabolică au avut ca idee de efort prioritar "formarea omului nou".

In concepția nazistă, "omul nou" urma să fie un "supraom" din care să fie alungată orice scânteie de iubire, orice scrupul, în fapt un neo-păgân abrutizat, gata să ucidă fără să clipească pentru a domina.

In concepția comunistă, "omul nou" urma să fie un ateu căruia, după operația de "spălare a creierului" trebuia să i se inoculeze un fanatism total pentru "cauză", adică pentru a sluji fără crâcnire, ca un sclav-robot, "faraonului roșu". Sclavului din antichitate i se lua doar libertatea trupească, rămânându-i credința și libertatea gândirii, sclavului din comunism i se luau și acestea, astfel încât el să se predea forțelor întunericului, slujite de partid, cu trupul, cu gândul și cu inima. Un "sclav total".

Această ofensivă de sorginte satanică își avea un scop precis. Când Mântuitorul Iisus Hristos ne-a dezvăluit plinătatea Legii lui Dumnezeu, ne-a învățat că prin harul sfinților vom deveni oameni noi. "Omul vechi", păgânul, trebuia să lase loc "omului nou", creștinul. "Dezbrăcați-vă de omul cel vechi și îmbrăcați-vă în omul cel nou!" - acesta era mesajul transformator. "Omul vechi" era robul păcatului, iar "omul nou" era liber întru Dumnezeu prin sfințenie. Prin Hristos așadar omul și-a recâștigat libertatea pierdută prin păcat.

Dar forțelor iadului le trebue robi și slujitori, nu oameni liberi care să li se împotrivească. Si de aceea au organizat contraofensiva așa-zisului "om nou". Dar pe când "omul nou" făurit de Hristos era îmbrăcat în lumină, al lor era îmbrăcat în întuneric.

Să privim la copii. Tatăl meu îmi spunea: "Copilul e omul nou, pentrucă e fără păcat". Si avea dreptate. Iisus Hristos ne-a învățat acest adevăr, când în fața celor strânși în jurul său a luat în brațe un copil și a spus: "Cine nu este ca pruncul acesta, nu va intra în împărăția lui Dumnezeu". Se referea, evident, la sufletul sfânt al pruncilor.

Vrem să devenim oameni noi? Nu ne trebue nici Nietzsche și nici Lenin. Să privim la frumusețea sufletului copiilor nevinovați, în care se răsfrânge frumusețea lui Dumnezeu. Să privim de fapt la ceea ce a fost fiecare dintre noi când a fost copil. Atunci fiecare dintre noi a fost un "om nou", dar greșelile, patimile și mai ales lipsa de iubire au adus întunecarea acelui chip frumos. Vom avea noi voința de a ni-l recâștiga? In jurul nostru e plin de suflete ruinate. Cum vom vrea să ridicăm o societate a binelui cu ele? Dacă așezăm casă ruinată lângă casă ruinată, vom obține un oraș deosebit de atrăgător?

Dumnezeu așteaptă un semn dela noi și e gata să readucă în sufletul nostru omul nou. Fără acest semn, nimic nu se va schimba în nefericirea care ne-a copleșit cu totul.

CITIȚI ÎN ACEST NUMĂR

articole semnate de următorii colaboratori din România

Prof.Dr. Anton MOISIN	pagina 1
Aurelian GULAN	pagina 4
Prof. Hera STEIMBERG	pagina 4
Prof.Valeriu NEȘTIAN	pagina 6
Adrian GRIGOROPOL	pagina 8
Dan Emilian ROȘCA	pagina 8
Andrei CIURUNGA	pagina 11
Prof.Dr.N.CIACHIR	pagina 13
Petre PASCU	pagina 14
Fabian STICLARU	pagina 20

ISSN 0705-8365

Pretul unui abonament anual 25$/50DM

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 18 Nr. 195-196 -IULIE-AUGUST 1992- PUBLICAȚIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAȘU

CIRCULAȚIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVEȚIA, GERMANIA, GRECIA, FRANȚA, ISRAEL, ITALIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, YUGOSLAVIA, NOUA ZELANDA

COMPLEXUL MONARHIE SAU REPUBLICĂ

Eugen BÂRSAN

Dacă până acum 50 de ani n'a existat un asemenea complex iar în epoca comunistă nu s'a putut vorbi de așa ceva, acum complexul Republică sau Monarhie e la ordinea zilei și una dintre înfățișările lui stridente stă sub semnul unei aparente anomalii. Inainte de Crăciunul 1991 s'a ținut un Referendum care a votat Constituția Republicană cu "o majoritate zdrobitoare"; de Paște, 1992 vine Regele Mihai într'o vizită de trei zile în țară și parte din același popor care votase cu Republica iese și întâmpină Monarhia cu o primire fastuoasă.

După cum se vede, în România totul e posibil. Si ce se întâmplă e ușor de înțeles, când ne gândim că țara caută în chip disperat revelația adevăratului drum al refacerii ei spirituale. Sub acest aspect, pentru lumea disperată revenirea la Monarhie s'ar contura ca o soluție mai mult sau mai puțin ideală.

Ceea ce idealistic se caută are în chip de nediscutat o bază, căci Monarhia la Români își are temeiurile în domniile lui Mircea, Stefan cel Mare, Mihai Viteazul, Constantin Brâncoveanu și în Regii Carol I și Ferdinand.

Cu asemenea Domni și Regi, Domnia și Monarhia au fost întruparea sensurilor esențiale ale noțiunilor de Patrie și Popor, întruparea celor mai importante împliniri național-statale. Tot ce-i măreț și strălucitor, tot ce-i pozitiv la Români e legat de timpurile acestora. De subliniat că timpului Carol I și Ferdinand i-au corespuns oameni politici români care au fost extraordinari meșteri ai problemelor țării.

Comunismul care a venit, a dislocat tradiție, drepturi fundamentale, biserică, cultură și monarhie, cu alte cuvinte toate temeiurile tradiționale ale poporului și ale patriei, ca pe dărâmăturile lor să se fondeze Republica.

Astfel Republica la Români, n'a fost instaurată pe un proces democratic republican ci pe barbaria exilării din istorie a poporului român. Intocmai așa cum prin teroarea dictaturii a fost încetățenit comunismul, tot prin teroare a fost încetățenită și Republica. Incetățenirea ei, este continuarea politicii

Continuare în pag. 3

SENSUL ANAGOGIC AL NEAMULUI

-Aniversarea a 125 de ani a Canadei-

—Pr.Dr.Dumitru ICHIM—

In fiecare om este o tendință anagogică de a deveni o miniatură a neamului din care face parte. Că sunt excepții? Românul spune că nu există pădure fără uscături. Si excepția întărește regula. Deci ne ocupăm de pădure, și nu de uscătură.

Intre om și neam, sau între neam și om, găsim o similitudine, pe plan spiritual, cu principiul vaselor comunicante. Neamul are forma omului, iar omul ia forma neamului. Neamul oferă omului comuniunea unei limbi. In literatura veche românească "limbă" și "neam" sunt cuvinte sinonime. Prin limbă omul se "cunoaște", în sensul socratic, se descoperă cine este, cum este, de unde vine, spre ce se îndreaptă și ce destin are. Neamul se depozitează în limbă prin cultura, trăirea religioasă, spiritualitatea lui. El este arca sfântă în care ne purtăm pământul făgăduit ca strămoșie divină. Omul se adapă din izvoarele neamului, ca spiritualitate, întrupând astfel, în ființa lui un "chip și asemănare" a neamului.

Intr'un fel sau altul, omul participă creativ la deoființarea neamului. El duce mai departe neamul, care nu este numai o adunare de oameni, ci un "logos" spre ființă, ca ființare în Logos. El este un "cuvânt" spre Mirele-Cuvânt în lumina căruia rostirea lui capătă un rost, cum ar spune Constantin Noica. "Cuvântul" omului se plinește numai în contextul unei "limbi", adică neam. Altfel e doar o sonoritate, la nivel biologic, care nu are nici un sens, fiind pervertire și trădare a structurii lui "con+ventum", care este o "convenire", o venire împreună a două realități. Divinul și umanul se întâlnesc în om, "convin" în el, invitându-l spre descoperirea "frumuseții dintâi", spre naturaleța lui ființială de "a sta pe picioarele lui" și nu pe cârjele oferite de alții, adică pe propria lui temelie, care nu este alta decât cea teandrică.

Neamul, în felul acesta de autodescoperire, ia chip de om, iar omul chip de neam. Unul se îmbogățește prin altul. Cel care dă, sporește, iar cel care primește dă sens dialogic, semnificație darului care devine reciprocitate de trăire și creștere creativă. O reciprocitate de "lumină din lumină". Neamul se naște din om, dar omul se naște din neam "întru" neam. Neamul depășește pe om, pentrucă poate să-l cuprindă într'o desfășurare istorică sau spațiu geografic, dar omul depășește neamul cu cât rămâne mai mult întru trăirea interioară a lui.

"Neamul" este cel mai fericit cuvânt ca exprimare românească. Tesătura lui interioară cuprinde firele evangheliei ca "pod". Structura lui este iubirea. Cei de un "neam" cu noi sunt cei dinaceeași familie în care ne-am născut: frați, părinți, bunici, străbunici, stră-străbunici și așa mai departe. A doua semnificație a "neamului" este cea de familie de familii românești formând "neamul românesc". A treia semnificație. Familia de familii, ca neam românesc, întâlnește alte familii de familii, alte neamuri ale lumii, pe care le privește cu aceeași dragoste de rudenie și le numește "neam omenesc" având pe Dumnezeu ca Tată.

Si noi avem cuvântul națiune, sau nație dar e neologism. E străin. Naționalismul poate degenera prin exagerare șovină, cum dragostea poate degenera în gelozie bolnăvicioasă. Intre nație și neam e o diferență. Prima exprimă o stare numerică, o mulțime care vorbește o limbă, a doua o mulțime care se iubește, unită în simțiri ca sânge, unită în cuget ca spiritualitate de același neam. Din națiune s'a ajuns la "naționalism" interpretat, cu bună sau rea credință, la un peiorativ. Din "neam" e imposibil să derivăm un peiorativ. E o încăpățânare în acest cuvânt de piatră carpatină de altar dedicat cerului că nu putem deriva nici un alt cuvânt spre a-l răsuci din consacrarea ce i s'a dat. Din el nu putem face nici verb, nici adjectiv, nici strecura vreun aliaj de ambiguitate. Lingvistic este certificatul nostru de Weltanschaung, perspectiva noastră românească de a îmbrățișa ca frate pe orice ființă umană și a vedea toate popoarele lumii ca un singur "neam" omenesc, ca o "Simfonie a IX-a" a lui Beethoven.

Canada este o țară excepțională! O țară tânără și frumoasă. In imensitatea ei de catedrală geografică, noi Românii aducem potirul unui cuvânt. Al "neamului". E ceea ce

Continuare în pag. 5

EDITORIAL

BUN VENIT LA ROMFEST '92

Iată ne găsim la cel de-al treilea ROMFEST, gata să ne mărturisim crezurile noastre, pe care le-am plămădit în anii de pribegie. După impresionanta manifestare a ROMFEST-ului '88, dela Cleveland Ohio, unde am sărbătorit 70 de ani dela Marea Unire din 1918, când s'a înfăptuit Statul român cel mai închegat, incluzând toate provinciile românești ce fuseseră despărțite de trupul țării, a urmat ROMFEST '90, dela Washington D.C., unde s'a realizat cea mai frumoasă înfrățire între cei ce-am luat drumul exilului cu ani în urmă și cei ce au călcat pentru prima dată, după căderea dictaturii lui Ceaușescu, pe pământul Americii. Întâlnirea a fost deosebit de emoționantă și a creat în sufletele noastre, ale tuturor, multă bucurie.

Acum este rândul Canadei să adăpostească ROMFEST '92 și să primească oaspeți de pretutindeni pe pământul ei liber și prosper. Ne face o deosebită plăcere să știm că și comunitățile românești din Canada și-au deschis porțile lor pentru primire de oaspeți. Musafirii noștri vor avea prilejul să viziteze această țară minunată care este Canada, a doua patrie a noastră, a celor ce am fugit de invazia barbarilor comuniști. Ospitalitatea Canadienilor este caldă, deschisă, sinceră și binefăcătoare. Canadienii sunt plini de omenie, înțelegere, săritori la nevoile celor năpăstuiți, prietenoși cu cei de bună cuviință, care vin cu gânduri curate. Toți cei ce vor veni la Hamilton, pentru ROMFEST '92 vor simți dragostea localnicilor și a adunărilor românești din regiune.

După dărâmarea dictaturii lui Ceaușescu, poporul român a intrat într'o nouă robie politică, a fostei nomenclaturi a partidului comunist care a înșelat buna credință a oamenilor. Si de atunci, din Decembrie 1989, și până astăzi ordinea morală și statală nu s'a putut stabili în România din cauza acestei nomenclaturi care a preluat puterea politică prin fraudă. Din țară au venit numai vești triste și amare despre condițiile de viață ale celor de acolo. Această stare de lucruri a legitimat continuarea luptei noastre împotriva rămășițelor comuniste, căci România nu a fost încă eliberată total și definitiv; mai sângerează, tot din cauza otrăvii comuniste, care a reușit să infecteze o bună parte a populației.

De aceea, înainte de acest ROMFEST '92 ne gândim în special la cei care vor veni din țară să ne cunoaștem și să ne apropiem unii de alții, să ne **verificăm crezul și tăria: să ascultăm** povestea lor și ei să **le audă pe ale noastre.** Unii vor călca pentru prima dată într'o țară liberă, căci sunt tineri și n'au cunoscut România dinaintea "erei comuniste". Alții vor avea termeni de comparație cu stările de lucruri din România dinainte de 1945. Cei ce vin din țară aduc cu ei experiențele tragice ale unei societăți comuniste, fără drepturi și fără libertate. Vin cu arsuri încă nevindecate și cu dureri mari în suflet pentru starea jalnică a țării. Dar aduc cu ei certitudinea credințelor lor, pe care nu le-au pierdut și care n'au slăbit sub povara durerilor și a loviturilor neîntrerupte ale comunismului. Si mai ales cu curățenia inimii și a cugetului lor că nu au făcut compromisuri cu "puterea comunistă", nu au abdicat dela poziția lor demnă și nu au devenit unelte ale ideologiei marxiste.

Acestora le spunem, acum, la sosirea lor un adevărat și românesc BINE ATI VENIT pe meleagurile noastre, unde v'am așteptat de multă vreme ca să vă câștigați libertatea spirituală. Să știți că și noi am ars candelele rugăciunilor și vegherilor noastre pentru soarta voastră. Si noi am sângerat și am luptat în numele vostru, pentru dreptatea voastră, la toate tribunalele lumii, căci și noi eram rupți din aluatul aceluiași neam și am crescut sub aceeași boltă cerească. Si nu v'am uitat nici pe voi și nici pe cei ce au murit pentru credințele lor strămoșești.

Azi deschidem larg brațele și inimile noastre ca să vă primim cu toată dragostea și să petrecem câteva clipe împreună, aici la CAMPUL ROMANESC, care este păstrat cu grijă, căci este simbolul libertății și al iubirii noastre pentru România.

FITI BINE VENITI INTRE NOI!

George BĂLAȘU

CĂTRE CITITOR

SPRE CUNOȘTINȚĂ: Ținem să facem cunoscut că **Redacția acestui ziar** nu împărtășește întotdeauna ideile și punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

ACTUALITATEA SALVATOARE A VALORILOR TRADIȚIONALE

—Alex. NEMOIANU—

In momentul de față în România se desfășoară o luptă crâncenă între cei care doresc să perpetueze stări de lucruri ce țin de structurile comuniste și cei care doresc ca în sfârșit neamul și țara să își regăsească drumul și rostul firesc. In plan concret putem recunoaște această luptă ca desfășurându-se între partide, oameni politici și programe electorale dar, dincolo de toate amănuntele și grijile zilei, este evidentă o criză profundă ce afectează toate aspectele existenței.

In primul rând există o cauză principală și obiectivă a actualei situații și ea rezultă din cei peste patruzeci de ani de dezastru comunist. Din nou trebue reamintit că în România comunismul a fost un corp străin introdus și menținut cu sila. In România comunismul nu a avut nici un fel de rădăcină locală și autentică și el nu a fost cultivat de nici un segment cât de cât semnificativ al neamului românesc. Comunismul, ca ideologie, a fost folosit de câteva dintre cele mai antiromânești elemente alogene. In România comunismul și comuniștii au fost disprețuiți și urâți dela începutul și până la sfârșitul odioasei lor administrații.

La rândul lor, comuniștii au urât cu patimă tot ce era românesc și au căutat să distrugă, să perverteasca și în final să desființeze o țară, un popor și un mod de existență pe care le-au știut mereu ostile. Recunoscând aceste realități istorice nici nu mai poate surprinde că, raportat la numărul populației, deci procentual, în România a fost înregistrat cel mai mare număr de crime comuniste din Estul Europei.

Crimele comuniste au fost de așa proporții încât mulți dintre cei care încearcă să le analizeze rămân blocați de cifre și nu mai reușesc să deslușească semnificația lor și mai ales în ce scop au fost ele făcute. Pentrucă toate evenimentele au o explicație atunci când sunt privite în context istoric și cu înțelegerea că istoria nu se desfășoară la întâmplare sau la voia oricui.

Istoria este în ultimă instanță mărturia vie a modului în care popoarele își împlinesc rostul pentru care au fost lăsate. Fiecare neam are un destin de împlinit și modul în care îl împlinește se măsoară pe imensa scară care, în eternitate, separă binele de rău. Dar dacă ne imaginăm cumva că această evoluție, adică împlinirea destinului național, se desfășoară liniar sau încă mai exact dacă am crede că indivizii nu au un rol specific de împlinit și pentru care, mai devreme sau mai târziu, vor trebui să dea socoteală, atunci ne amăgăm.

Cu această precizare trebue să înțelegem că în România crimele comuniste au avut drept scop distrugerea trăsăturilor și valorilor tradiționale specifice pentru a realiza eliminarea neamului din istorie.

Dintr'o perspectivă foarte largă în România a avut loc o bătălie între bine și rău și, printr'un act de voință care nu a fost al oamenilor, răul a fost lovit de moarte.

Dar cu asta nu trebue să ne imaginăm că rostul nostru ca indivizi a devenit acela de simpli spectatori. Din contră!

Mai mult ca niciodată menirea noastră ca indivizi și Români este să înțelegem rostul nostru în lume și ce avem de făcut pentru a-l realiza. Dintr'o asemenea perspectivă modul de acțiune nici nu ar trebui să mai fie privit ca parte a unui program politic, ci ca împlinire a unui act de credință și datorie morală.

Mai mult decât oricând trebue să redescoperim valorile noastre tradiționale care ne ancorează în istorie și ne definesc ca indivizi și Români. Către aceste valori tradiționale, a căror virtute salvatoare a fost vădită în trecut și care astăzi este așa de actuală, și care sunt credința în Dumnezeu și loialitatea față de neamul și modelul existențial românesc, trebue să ne întoarcem.

Valorile tradiționale românești care au fost cultivate și păstrate cu sfială și modestie exemplară de către înaintași, sunt singurele care ne vor ajuta astăzi să ne regăsim identitatea, rostul în lume și, finalmente, "raiul în care ne-a vrut Dumnezeu".

CĂTRE REDACȚIE

FRATI, PARINTI, ROMANI

Mă adresez dumneavoastră, în egală măsură celor care ați trecut prin ce trec eu acum și în mod deosebit copilul meu, cât și celor care nu au trecut prin așa ceva. Să le ajute Dumnezeu, nici să nu treacă vreodată prin asemenea clipe **cumplite.**

Mă numesc Florea Constantin și am o fetiță, Antonia Dumitra, născută în 26 Octombrie 1976 și un băiețel, Mihail, născut în 8 Noembrie 1985.

Fetița a crescut și s'a maturizat, alături de mine și de soția mea, în ciuda oricăror greutăți, cu multă dragoste și respect.

A avut de suferit, și din nefericire are o tumoare la ficat, fapt care a marcat-o ca pe un condamnat la moarte.

A fost operată de maximă urgență, în țară, la spitalul "Budimex", de către Dl. Dr. Pesamosca. Am primit o parte din tumoare.

Analizele făcute la Spitalul "Royal Victoria" au ajuns la Dl.Dr. Jean I. Tchervenkov. Concluzia a fost: tumoarea prezintă ambele celule - cancer hepatic.Este posibil ca numai existența unei singure celule maligne să-i fie fatală copilului. Fetița trebue adusă de urgență la tratament, eventual pentru transplant.

Am cerut să-i fac dosarul așa cum mi-a cerut-o C.I.C. Din nefericire, ultima hârtie de care era nevoie, este scrisoarea din partea spitalului în care se menționează prețul. Este vorba de 54.000 de dolari.

Este o tragedie, pe care o consider doar începută. Totul a început în 3 Martie 1992 și am certitudinea că se poate termina în chip fericit.

Eu sunt conștient că, în maniera în care ni se cere, singuri nu o putem salva.

Nu m'am gândit niciodată că voi ajunge în situații în care o să trebuiască să cer mai multor suflete să simtă ca al meu și ca al soției mele, pentru copilul nostru care trebue salvat.

Dumnezeu să dea sănătate tuturor celor care vor dori să ne dea o mână de ajutor și să le binecuvânteze gestul.

Acest ajutor s'a hotărât să-l primească Doamna Carpen pentru Florea Constantin.

Adresa D-nei Carpen:
6920 SIR GEORGE SIMSON
LACHINE P.Q.
H8T 1E7
Tel: 637-2002

ABONAȚI-VĂ LA ZIARUL CUVÂNTUL ROMÂNESC

Abonamentele și reînnoirea lor, se pot face după cum, urmează:
Din Canada și U.S.A., se pot face *"Cec Poștal"* (Money Order) sau *"Cec Personal".*
Din Europa și alte continente, prin *"Mandat Poștal" sau "Cec Internațional"* pe adresa ziarului:

CUVÂNTUL ROMÂNESC
P.O.Box 78010
Westcliffe Postal Outlet
Hamilton, Ontario, Canada L9C 7N5

Second Class Mail Registration Number 4133
REÎNNOIȚI-VĂ ABONAMENTUL

PRECIZĂRI REDACȚIONALE

- **Nu garantăm apariția articolelor mai lungi de 4 pagini dactilografiate la 2 rânduri. Redacția nu dorește să intervină cenzurând prin forța împrejurărilor, textele supradimensionate.**
- **Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază.**
- **Reproducerea articolelor este interzisă fără menționarea sursei.**

DE CE NU VIN INVESTITORII

George BĂLTEAN

România se găseşte într'o stare dezastruoasă. Poporul din ţară îşi cunoaşte foarte bine mizeria şi jalea. Din acestea, există o singură cale de ieşire: investiţiile occidentale pentru dezvoltarea economiei naţionale. De ce nu vin însă investitorii?

Prin investiţii se atrag bani, tehnică, tehnologie, management, materii prime, asigurare de vânzare şi profit, deci s'ar primi mult, şi de cea mai bună calitate, printr'un minim de efort.

Indeplineşte însă România condiţiile necesare atragerii de investiţii occidentale?

Inainte de efectuarea de investiţii într'o ţară, investitorii procedează la o profundă analiză privitoare la starea generală a respectivei ţări şi la condiţiile economice ale ei. Se poate spune că ţara este pusă sub lupă. Prezentarea generală care interesează este mult mai complexă şi completă decât se crede, iar ea cuprinde aproape toate domeniile vieţii: istoria, geografia, situaţia politică internă şi internaţională, populaţia, cultura, religia, gradul de dezvoltare a civilizaţiei, morala, starea sănătăţii, ordinea de drept, "who is who" în conducerea ţării, stabilitatea internă şi externă, relaţiile guvern-popor, încrederea generală, renumele ţării, ce spune presa internaţională, perspectiva imediată şi à la long etc. In cazul fostelor ţări comuniste se include bineînţeles şi starea reformelor de trecere dela comunism la democraţie şi economia de piaţă.

In cadrul condiţiilor economice ce se analizează găsim condiţiile primare şi cele specifice. Condiţiile primare includ: gradul de dezvoltare economică a ţării, nivelul de trai al poporului, nivelul său de calificare generală şi tehnică, nivelul dotării tehnice, bogăţiile naturale ale ţării, proprietatea, rezervele băneşti, cele de aur, creşterea economică, starea concurenţei, mijloacele de circulaţie, starea şoselelor, a căilor ferate, sistemul de comunicaţii (poştă, telefoane, telefax, BTX), secretul comunicaţiilor, sistemul de impozite, libertatea mişcării capitalului în ţară, libertatea de proprietate pentru întreprinderile străine, sistemul financiar-bancar, relaţiile economie - ecologie, convertibilitatea banilor, posibilitatea transferării profitului în străinătate, depărtarea dintre investitori şi investiţie, căile de transport între aceste puncte, calificarea forţei de muncă, salariile, asigurările sociale, pacea socială, posibilitatea formării unei pieţe interne etc. Condiţiile economice specifice sunt legate nemijlocit de obiectul investiţiei: fabrică, profil, capacitate, construcţii, maşini, instalaţii, tehnologie, personal, costuri, materii prime, energie, concurenţă, piaţa de vânzare, profit, recuperarea investiţiei, sistemul de relaţii orizontale şi verticale, cooperări etc.

Constatăm astfel că înainte de a se discuta concret despre o investiţie, se acordă o deosebită atenţie cunoaşterii unei ţări în toate aspectele ei. Trebue să se ştie că aceasta este valabil şi în cazul relaţiilor dintre întreprinderile din Vest cu cele din Est. Abia când rezultatele analizei generale sunt pozitive, se trece la analiza condiţiilor economice primare, iar apoi, dacă şi acestea sunt pozitive, se procedează în continuare la analiza specifică, concretă, de amănunt, în vederea luării unei decizii de investiţii. In vederea realizării unor asemenea analize sunt necesare multe date statistice corecte, verificabile şi credibile, ca şi diverse referinţe. Ori, precum se ştie, datele statistice etc. furnizate de România nu sunt reale şi nici nu se pot verifica. Sistemul informaţional este slab organizat în România, iar cel internaţional nu ştie nici el prea multe despre România şi nici nu prea există interes în acest sens, iar la ambasadele şi reprezentanţele României se găsesc în continuare securiştii şi spionii, iar pe aceştia nu îi crede nimeni. In asemenea condiţii nu se poate realiza o analiză concludentă privitor la o investiţie în România. Dacă la aceasta adăugăm şi veştile din presă despre România, se descurajează şi cel mai curajos investitor.

Recomandarea specialiştilor, desigur că, nu poate fi decât: privitor la România, să se mai aştepte. Până când?

Cert este că investitorii nu vor investi în România atât timp cât există conducere comunistă (indiferent cum i se spune), proprietate socialistă, controlul Securităţii, ilegalitate, haos, corupţie, furt ca'n codru, jaf, minciună generală, birocraţie... Nici poporul nu se bucură de încredere. Decembrie 1989, mineriadele, votul dela 20 Mai 1990, starea de apatie, lipsa de discernământ, starea de boală generală fizică şi psihică etc.

Să ne mirăm că României i se spune "maţul orb al Europei" sau "groapa de gunoi toxic" în care este trimis gunoiul atomic şi chimic din Vest spre depozitare în minele din România, contra ciubuc dat securiştilor şi miniştrilor FSN-PNL?

Acum vin în ţară în principal bişniţarii, ca să facă afaceri cu naivii şi necunoscătorii. După doi ani şi jumătate de guvernare Iliescu şi FSN, în România s'au investit doar 300 milioane de dolari, adică atât cât este nevoie pentru o fabrică mijlocie. Tara are nevoie însă de sute de miliarde de dolari sub formă de investiţii. Numai un nume bun poate deschide uşa acestor investiţii vitale pentru România. Acest nume îl pot asigura doar oamenii Convenţiei Democratice.

George BĂLTEAN

COMPLEXUL MONARHIE SAU REPUBLICĂ

Urmare din pag. 1

comuniste inaugurată în România în 1947. Drept urmare, Republica n'a însemnat pentru Români nimic altceva decât tragism şi infern. O epocă nenorocită în care totul s'a construit pentru practicarea crimei de orice fel, pentru vânzarea conştiinţei şi a sufletului, pentru stârpirea punctelor tari ale naţiunii prin îmbolnăvirea şi sfăşierea societăţii româneşti.

Cu deosebire dela Revoluţie încoace, Republica înseamnă un război româno-român, pe instincte şi duplicitate.

Ar mai fi de zis că dacă Patria de dinainte de comunism era un fel de spirit de sacralitate, Republica instaurată reprezintă interesele satrapilor comunişti care au fondat-o pe atitudinea nebunească şi că adevărata istorie românească ar începe doar cu ei.

Pentrucă Românul de rând încă n'a ajuns să se refacă din sfârşierea la care a fost supus, el e nedumerit în ce are de făcut. De aici complexul: Republică sau Monarhie? Infipt cu întunecarea lui în prima, el nu ştie ce să facă cu a doua.

Cu toată această situaţie confuză, vizita Regelui Mihai a declanşat un sentiment de regăsire cu Monarhia. Lucru firesc, căci în România, vechea tradiţie este monarhică.

Faţă de felul în care prezenţa Regelui a fost ovaţionată şi cum s'a manifestat pentru Monarhie, vârfurile republicane au reacţionat isteric. Preşedintele Republicii, nevrând să fie în acele momente în Capitală, s'a dus să viziteze, printre altele, şi un grajd de purcei din judeţul Vaslui, ca şi cum ar fi căutat să aibă cu ei o întâlnire antimonarhică. Pe de altă parte, Feseneul iliescian a venit în Adunarea Deputaţilor cu o declaraţie prin care s'au cerut măsuri contra mitingurilor promonarhiste pe care le califică anticonstituţionale.

Concluzii. In chip neîndoielnic în entuziasmul manifestat faţă de Regele Mihai, s'a putut vedea cât e de sătulă lumea românească de o Republică tip Ceauşescu şi tip Iliescu. Deci, nu se poate deloc tăgădui că manifestaţia pro-monarhică a fost un protest al acestei saturaţii. O saturaţie care, în exasperarea ei, vrea să schimbe simbolurile. Oricare alt simbol e văzut mai bun decât cel care există, cel al unei Republici menţinută de aceiaşi oameni care sunt vinovaţi de tot dezastrul ţării.

Insă, marea problemă este: cine poate răsturna simbolurile, cine poate răsturna istoria falsă, sădită în generaţiile născute în plină eră comunistă. Generaţii care alcătuiesc grosul poporului.

Promonarhiştii se mişcă pe simplul argument că e lipsă de o personalitate neutră, imparţială, care să arbitreze jocul politic. Apoi, ei mai văd în Monarhie şi o soluţie de stabilitate internă şi credibilitate externă, în pofida faptului că Monarhul nu este un specialist într'un domeniu oarecare şi nici cel mai bun politician. Nimbul lui venind doar dela scaunul monarhic.

Dacă soluţia Monarhiei va deveni posibilă, e greu de spus. In pulsul de azi, mulţi Români văd în Monarhie o soluţie dar şi mai mulţi sunt contra.

Totuşi e realistic să vedem că a început să se rupă ceva în politica din România. Electoratul pare a avea curajul şi decizia unor schimbări politice iar problema Monarhiei se conjugă cu acest lucru.

In fapt şi în drept, numai un referendum poate rezolva problema Monarhiei.

Eugen BÂRSAN

ŞI NU-I DUCE PE EI ÎN ISPITĂ...

Timp de patru decenii Românul a trăit îngrămădit în zodia lui UN şi O: o ţară, un partid, o credinţă, un conducător şi alţi de "UN" şi "O" ca turma să poată gândi aşijderea.

Dar Ceauşescu s'a dus şi tovul urmaş, după ce şi-a halit credibilitatea, e silit să'nghită odată cu ajutorul economic şi condiţiile impuse de imperialişti...

Ca urmare a diplomaţiei "Morcovul sau biciul" vedem c'au răsărit, prin caldarâmul Pieţii Universităţii din Bucureşti, primii ghiocei:

Libertatea Presei care, deşi i se pun piedici, a reuşit să deschidă ochii cetăţeanului când s'a prezentat la ultima votare;

Diversitatea ideilor exprimate prin puzderia partidelor de dreapta, de stânga şi de mijloc; unele conduse de bătrâni, altele de tineri; unele cu rost, altele aiurea. Se discută, se insultă şi se învaţă cum să respecţi libertatea altuia;

Se rejudecă procesele condamnaţilor politici prin care se redobândeşte demnitatea celor osândiţi;

Statul a renunţat la monopolul cârpitului de opinci şi lustruitul bumbilor; s'au înfiripat întreprinderi particulare unde înveţi privatizarea pe piele proprie;

Se înapoiază pământul ţăranilor;

Mai de voie, mai de silă, guvernul încearcă să şteargă amintirile silind pe tovii deochiaţi să restituie bunurile şterpelite;

Se redau certificatele de proprietate foştilor proprietari etc.

Eram gata să aprindem lumânările pe coliva "Epocii de Aur" şi să încingem Hora Unirii, aşa cum au încins-o Românii ortodocşi, uniţi etc. la Alba Iulia după Primul Război Mondial când o ştire, cu gust de coajă de nucă, ne-a amărât sufletul:

Patriarhia Română refuză să înapoieze averea fraţilor uniţi luată cu forţa prin Decretul din 1948.

Nu suntem îngrijoraţi de soarta credincioşilor greco-catolici, ei au supravieţuit prin catacombe şi vor supravieţui, dar suntem îngrijoraţi de prestigiul Bisericii Ortodoxe Române. Acea Biserică milostivă care lua la sânul ei pe drumeţul înflămânzit şi din potirul căreia datu-ni-s'a învăţătura: să nu adunăm comori pe pământ pe care rugina le mănâncă şi hoţii le fură, ci să adunăm comori în cer...

Aflam şi ne bucuram că după revoluţie Prea Fericitul Teoctist s'a angajat într'un program de reconstrucţie materială, spirituală etc şi aşteptam să ia rolul Samariteanului: să ajute pe fratele jefuit şi bătut de tâlhari, aşa cum au fost jefuiţi şi întemniţaţi episcopii şi preoţii uniţi. (Să nu uităm nici pe servitorii altarelor Ortodoxiei care au trecut prin închisori: Părintele Gheorghe Calciu etc. şi nici pe Episcopul Valerian, victima propagandei comuniste, N.R.)

Regretăm că'n vâltoarea preocupărilor "materiale" s'a dat uitării parabola bunului Samaritean...

Ce mulţumire sufletească am fi avut, ca Români şi Creştini, dacă Prea Fericitul Teoctist ar fi mers braţ la braţ cu Episcopul Unit - aşa cum a mers braţ la braţ cu şeful rabin Moses Rozen - şi ar fi înapoiat fraţilor întru continuitate apostolică averile luate pe nedrept şi stăpânite pe nedrept...

Ar fi fost un exemplu de iubire creştină ce s'ar fi înscris în istoria Bisericii Ortodoxe...

Pare-ni-se, Doamne, că unii Ierarhi din Dealul Mitropoliei iar dat-au uitării porunca Ta:

Să dai Cezarului ce e al Cezarului!

Stroe MOLDOVANU

Desen de Nik. LENGHER

ROMÂNIA ÎN CONTEXTUL SITUAŢIEI POLITICE ACTUALE DIN EUROPA

—Aurelian GULAN—

Situaţia actuală din Comunitatea Statelor Independente (CSI) şi evoluţiile ulterioare par a se clarifica. Prăbuşirea intempensivă a comunismului este doar aparentă. A fost abolită o ideologie, a fost desfiinţat formal un partid, dar au rămas intacte absolut toate structurile organizatorice, administrative, economice şi mai ales cele sociale şi educaţionale. Suprimarea gândirii comuniste din mentalitatea individului după şaptezeci de ani de desfiinţare a personalităţii umane este o problemă de durată, după cum mai îndelungată pare a fi revenirea morală şi reînvăţarea civismului după otrăvirea ateistă şi pervertirea spirituală din ultimele decenii. Gorbaciov a dispărut din viaţa politică deoarece a crezut că este posibilă o spoială de reformă economică (cu sprijinul Occidentului pentru a salva haosul economic creat) fără a renunţa la comunism. Elţîn va fi contestat şi alungat, deoarece pe lângă impactul reformelor economice ce au adus o inflaţie inimaginabilă, şomaj, haos social a desfiinţat doar formal imperiul şi armata sovietică, înlocuindu-le cu un imperiu slav poate mai feroce (Rusia, Ucraina, Belorusia) şi o armată unică strategică, ambele contestate atât de Slavi, cât şi de statele neslave, devenite aşa-zis independente. Comunismul a urmărit crearea unei populaţii sovietice omogene urmărind dezna ţionalizarea totală a popoarelor prin deportări masive, schimbări forţate de populaţie, prin învăţământ, educaţie şi cultură, dar mai ales prin crearea unor economii naţionale total independente şi stabilirea arbitrară a unor graniţe total artificiale, ignorând vădit principiul majorităţii etnice (vezi de ex. Sudul Basarabiei, Nordul Bucovinei şi Basarabiei care aparţin Ucrainei). Problemele enunţate mai sus vor conduce inevitabil la o dictatură slavă de dreapta sau stânga sau la o lovitură de Stat a falnicei armate sovietice (5-6 milioane) ce nu se doreşte pulverizată sau desfiinţată, fie a forţelor KGB şi conservatoare care nu cedează puterea şi mai ales privilegiile, ceea ce atrage după sine:

- revoluţii în cadrul statelor actuale, minorităţile luptând pentru regionalizarea etnică teritorială;
- războaie civile între state, motivate de revizuirea unor frontiere artificiale sau de formare a unor armate naţionale;
- interese majore externe, fie economice, fie mai ales religioase, fundamentalismul islamic fiind în plină ofensivă;
- migrarea masivă de populaţii din motive etnice şi mai ales economice, cea mai evidentă fiind către Vest, zeci de milioane de flămânzi şi săraci căutând refugiul în statele occidentale;
- desfiinţarea armatei sovietice va conduce la dispute acerbe, poate armate, pentru acapararea de mijloace tehnice, la pierderea controlului asupra armelor nucleare şi a tehnicii de vârf, la disiparea acestora, noii proprietari iresponsabili putând să le folosească pentru obţinerea unor avantaje prin şantaj nuclear;
- migrarea specialiştilor în armament nuclear izgoniţi de falimentul economic şi viitorul total precar, atraşi de mirajul petro-dolarilor unor state ce vor să consolideze terorismul de Stat;
- gravele probleme economice şi sociale, în mintea unor conservatori declaşaţi ar putea fi rezolvate eventual şi prin refacerea în "forţă" a zonelor de influenţă ale fostului URSS, revenirea ca mare putere.

Care-i situaţia în lume şi cum va reacţiona Occidentul? SUA rămasă singura supraputere mondială politică şi militară, confruntată însă, cu probleme interne economice (recesiune şi un enorm deficit bugetar), căutând să-şi menţină aureola dobândită, se hazardează în a organiza sub propria-i conducere a "unei noi ordini mondiale" îmbinând conceptele de jandarm de facto al păcii mondiale şi cel de conducător de drept al politicii şi economiei mondiale, prin ONU, al doilea prin marile finanţe sau sistemul bancar.

Toate deciziile sunt în prezent subordonate sau falsificate parţial de interesul enorm acordat campaniei electorale. Japonia profitând de succesele economice în detrimentul celorlalte părţi, încearcă ceea ce nu a reuşit pe calea armelor, crearea unui imperiu economic Sud-Est-asiatic, care prin perspectiva atragerii Chinei, va deveni o mare forţă politică şi militară. Europa, conştientă de aceste evoluţii, încearcă să devină a treia mărime politico-economică comparabilă şi competitivă, fiind însă confruntată cu probleme insurmontabile. Dacă toate statele sunt de acord cu necesitatea şi importanţa scopului final, în privinţa modului de realizare, diferenţierea intereselor este enormă. Câte state vor consitui noua Europă Unită, prezumţia unor cercuri concentrice de forţă politică şi economică, deci de inegalităţi premeditate, crearea unor zone politico-economice regionale sau religioase, veleitarismul unor state pentru conducerea noii Europe, exacerbarea voită a divergenţelor etnice în state multinaţionale sau în unele state cu minorităţi etnice mai semnificative, contestându-se mascat tratate, realităţi geo-politice, crearea unor alianţe politico-militare regionale, incertitudinea supremaţiei militare NATO în Europa etc. Paradoxal că aceste probleme sunt influenţate când pericolul comunismului slav nu a dispărut, iar în Germania se mai găsesc încă trei sute de mii de soldaţi "sovietici" înarmaţi până'n dinţi, inclusiv cu armament nuclear.

Implicarea ierarhizată şi neechilibrată în colaborarea economică financiară cu fostele state comuniste, încercări eşuate de a salva noile state independente din CSI, abordarea diferenţiată a unor probleme comune complică şi mai mult spectrul politic european şi mondial. Ceea ce este comun însă celor trei centre de putere este măcinarea lor de marea criză morală pe care o parcurg, singura generatoare de crize specifice, ce nu pot fi rezolvate decât la scară mondială: criza ecologică universală, cea mai mare migraţie de zeci de milioane de flămânzi şi săraci, scăparea de sub control şi disiparea armamentului nuclear, terorismul de grupări şi statal, dezagregarea morală şi spirituală a omenirii marcată de violenţă, drog, sex, (vezi SIDA), dezintegrarea şi paralizarea culturilor naţionale prin acapararea şi universalizarea sistemului informaţional, pulverizarea sectelor şi dogmelor antisociale pe fundalul unor divergenţe de orgoliu din lumea creştină, accentuarea până la insuportabil a diferenţelor standardelor de viaţă, reînvigorarea extremismului religios sau naţionalist, de stânga sau de dreapta, denaturarea conceptelor clasice de bine, adevăr, dreptate şi frumos.

Paradoxal, Occidentul gafează din nou, este interesat în recuperarea rapidă a datoriilor (numai în CSI de o sută de miliarde de dolari), sacrifică viitorul omenirii pentru rezolvarea unor probleme minore imediate. Când va face oare şi istorie?

În acest context mă voi referi strict la "problemele" României care se conjugă cu interesele Europei. Faţă de apariţia previzibilă a unui nou imperiu slav, care pentru a-şi salva existenţa, este capabil de a-şi revendica pe calea armelor poziţiile strategice şi economice din Europa, faţă de frământările politice din lumea slavo-balcanică. Oare Europa nu este interesată în consolidarea unui stat tampon latin, destul de puternic, pentru a constitui un prim obstacol în calea "relelor din Răsărit", aşa cum a făcut-o pe parcursul întregii istorii? Oare Europa nu-i interesată ca prin revenirea Herţei, Nordului Bucovinei şi Basarabiei (primele n'au fost nici o zi teritoriu rusesc, sovietic sau ucrainean) la ţara aparţinătoare de drept şi de fapt să taie acest "clin" ce s'a înfipt mârşav în inima Europei, unde sunt masate forţe militare enorme, ofensive, prin care terorizează şi ameninţă Polonia, Cehoslovacia, Ungaria, România şi Vestul Europei? (mă refer la clinul format prin ocuparea de către URSS a Galiţiei de Sud, a Ucrainei Subcarpatice şi a Nordului Bucovinei şi Basarabiei). Oare prin retrocedarea Sudului Basarabiei, inclus abuziv în cadrul deznaţionalizării comuniste forţate Ucrainei, nu este clar că noul imperiu slav nu va mai fi şi o putere dunăreană? Cât priveşte recontopirea în aceeaşi tavă a celor două state româneşti, aceasta este o problemă strictă a Românilor. Deoarece nici una nu este bogată, ne vom uni nevoile treptat, dar demn, aspiraţiile comune nesuportând amânare: desfiinţarea totală a vamei şi frontierei comune, integrarea totală economică, mai ales a privatizărilor, unificarea transporturilor (revenirea la ecartamentul românesc) şi telecomunicaţiilor, unificarea parlamentelor, alegeri generale pe întregul teritoriu românesc, deci cetăţenie română unică, unificarea bisericii etc., adăugate la unificarea culturală şi spirituală deja realizată, vor conduce inevitabil la unificarea politică. O ţară latină cu o populaţie de 30 de milioane de locuitori, puternică şi bineînţeles democratică, integrată total, politic, militar, economic şi cultural în Europa, va constitui un bastion în Răsăritul Europei, care va constitui o punte de legătură a Europei cu alte continente.

România este nu numai o ţară frumoasă, este o ţară bogată, dispune de un potenţial uman demn de luat în considerare, calificat şi ieftin, are datorii externe mult mai mici decât vecinii noştri. Prin alegerile legislative şi prezidenţiale, prin victoria obligatorie a opoziţiei democratice, deci înlăturarea oricăror structuri şi mentalităţi comuniste, Românii vor şti să dovedească că au păşit definitoriu şi ireversibil în lumea democraţiilor autentice, că a devenit un Stat de drept care respectă integral toate tratatele, convenţiile şi acordurile semnate, că prin opţiunea şi stabilitatea politică se poate bucura de încrederea totală a Occidentului.

Prin legile ce se vor adopta, România va garanta cele mai avantajoase investiţii, fără nici o discriminare politică, regională, lingvistică sau religioasă. Este aşadar în interesul Europei şi al SUA, Japoniei, Canada, al întregii omeniri de a sprijini aspiraţiile raţionale ale României, de a depăşi reţinerile de a trece la o politică masivă de investiţii, de colaborare economică şi financiară reciproc avantajoasă. Această insulă a latinităţii contribuie la consolidarea păcii în lume, poate deveni axa colaborării economice a trei continente. Occidentul trebue doar să se ancoreze în realităţile politice şi economice actuale, căci cu sau fără Occident, atât timp cât va exista poporul român, Basarabia şi Bucovina vor fi din nou provincii româneşti. Contribuind la realizarea aspiraţiilor sfinte ale poporului român, la întăptuirea idealului nostru naţional, veţi contribui la consolidarea păcii şi a prosperităţii economice în Europa. Numai uniţi vom învinge!

CA PE VREMURI

—Hera STEIMBERG—

Exerciţiul ceauşist al D-lui Iliescu privind campania electorală continuă. Pentru cineva care ar fi dormit doi ani, şi s'ar fi trezit acum, ar fi acelaşi scenariu, cu alte personaje.

De data aceasta "vizita de lucru" a avut loc în judeţul Vaslui, "străveche" reşedinţă fesenistă din două puncte de vedere. Aici s'a redactat şi s'a prezentat faimoasa "Proclamaţie dela Podul Inalt" şi tot aici Dl. Iliescu a obţinut la alegerile prezidenţiale 96% din voturile exprimate. Este adevărat că potenţialul electoral a mai scăzut, dar "Duminica orbului" mai persistă.

Exerciţiul ceauşist s'a desfăşurat după vechiul itinerar: mai întâi Bârladul, vechea reşedinţă a primului dictator comunist. S'a vizitat, ca şi pe vremuri, Staţiunea experimentală Perieni, care foloseşte în mod abuziv terenurile multor ţărani. Apoi întreprinderea FEPA, făcând multe promisiuni muncitorilor. S'a vizitat apoi reşedinţa judeţului, oraşul Vaslui. O mare masă de oameni a fost în cea mai mare parte adunată. Au fost convocaţi şi consilierii primăriilor (care aşa cum ştim reprezentau mai multe partide politice).

Ne întrebăm, era o întâlnire prezidenţială sau un miting electoral? Greu de răspuns.

După cortegiul maşinilor şi organelor de ordine superdimensionate, era desigur o întâlnire cu preşedintele ţării. Dar după mitingul antimonarhist pe care l-a organizat (şi ne întrebăm de ce a ales tocmai Vasluiul pentru a-şi prezenta sentimentele antimonarhiste) pare o etapă a campaniei electorale.

Nu vrem să ne exprimăm părerea asupra celor afirmate de Dl. Iliescu, dar ca şi în alte situaţii a dat dovadă de lipsa unui simţ politic. De fapt este greu să ceri unui fost conducător comunist să aibă simţ politic. Dl. Iliescu se pronunţă cam în felul următor: democraţia înseamnă conducerea poporului; singurul suveran este poporul; monarhia este o noţiune depăşită; monarhia este autocraţie.

Dar Dl. Preşedinte uită că nu mai suntem în feudalism, că nu se pune problema unei monarhii absolute. Că sunt state ale căror democraţii pot fi date ca exemplu, care sunt totuşi monarhii: Anglia, Suedia, Norvegia, Danemarca, Belgia, Olanda, Spania.

Vizita de "lucru" a D-lui Iliescu a continuat şi în oraşul Huşi, este adevărat la o oră cam târzie. Elevii şi alte categorii sociale aşteptau de mult în stradă. Au fost vizitate două unităţi ale industriei uşoare: Fabrica de încălţăminte Huşi şi Fabrica de tricotaje "Moldotex".

La "Huşana" oamenii sunt nemulţumiţi. Au fost concediaţi mulţi pe drept şi pe nedrept. Câştigul este mic. In timp ce alţii se îmbuibă. S'au privatizat şi le merge bine, pe socoteala fabricii.

De aceea primirea care s'a făcut D-lui preşedinte nu a fost prea entuziastă. Oamenii şi-au manifestat neîncrederea faţă de executiv.

La "Moldotex" lucrătorii s'au dovedit mai blajini, cu toate că lucrează doar 2-3 zile pe săptămână.

In general economia oraşului Huşi este departe de a fi prosperă. "Petalul" şi Fabrica de conserve sunt falimentare, iar Filatura, Fabrica de încălţăminte şi "Moldotex"-ul lucrează din când în când.

Primăria oraşului se interesează prea puţin de acest lucru. Aici, în oraşul dintre vii, s'au făcut pregătiri speciale în somptuosul "Castel" construit special pentru Nicolae şi Elena Ceauşescu, care n'au mai apucat să-l viziteze. Dar uite că a făcut acest lucru urmaşul lor la preşedinţie.

Era normal, ca Dl. preşedinte să vorbească cu cei mulţi despre curăţenia oraşului, lipsa apei potabile, despre modul cu totul şi cu totul arbitrar cum s'a aplicat legea funciară, numărul mare de şomeri şi mafia care există la tot pasul: începând dela primărie şi terminând la celelalte verigi ale oraşului.

Necazuri pe care Dl. preşedinte le ignorează, trecând zâmbind cu gândul la un nou mandat, căci se apropie alegerile prezidenţiale şi legislative.

Dacă Dl. Iliescu ar fi onest cu el însuşi şi poporul român, ar trebui să lase locul prezidenţial unei persoane care să fie necompromisă şi competentă. Dar, respins de propriul partid, el persevereză să fie reales. Cere ca să fie reinvestit în funcţie.

Dacă i-am da reinvestirea, ne-ar blestema cei din morminte iar urmaşii noştri ne-ar acuza că am comis o blasfemie.

Pentru a vă ţine la curent cu ultimile ştiri din România echipa noastră redacţională, lucrează fără încetare... Nu rămâneţi în urma timpului... Citiţi lunar

"Cuvantul Romanesc"

şi participaţi la viaţa exilului românesc pentru a forma un puternic front de luptă anti-comunistă.

ANACRONISMUL PATOLOGIC

—Ovidiu VASILESCU—

Există la unii oameni o idee fixă, sinucigaşe, aceea de a-şi impune voinţa cu orice preţ, împotriva oricăror consecinţe. Acest fixism este totdeauna dublat de o tendinţă maladivă neexplicabilă, constantă şi din fericire numai în parte transmisibilă, "îndărătnicia". Ea se opune cu vehemenţă şi chiar cu fanatism înnoirilor şi transformărilor progresiste, pe care timpul le aduce în societatea universală ca pe ceva firesc. De fapt, continua şi fireasca noastră transformare şi adaptare la dezideratele zilelor în care trăim este efectul normal al evoluţiei noastre treptate, ceea ce ne defineşte şi ne va defini, pentrucă oricare ar fi începuturile existenţei noastre, oricât de telurică ori de sacră ar fi apariţia omului pe Terra, "el rămâne legenda celui mai mare" adevăr:EVOLUTIONISMUL".

De-a lungul existenţei şi dezvoltării speciei umane au existat mai multe grupări, organizaţii şi formaţiuni doctrinare, care dintr'un calcul greşit, ori dintr'o totală lipsă de calcul, (toate însă datorate acelei tendinţe maladive de care vorbeam mai sus) s'au opus frenetic oricărui impuls de emancipare, oricărei iluminări, dacă acestea nu erau produsul exclusiv al gândirii lor socio-politice.

Această stare malefică s'a instalat în diverse sfere de preocupare ale societăţii omeneşti, aşa ca un fel de "AGE CONTRA", cu precădere în tulburile ape politice şi într'o bună măsură, în spaţiile unor religii, creind în rândul adepţilor lor, un fanatism religios inconştient, superficial şi care desigur nu puteau rezulta decât într'o stagnare absurdă pe toate planurile existenţei lor.

Spectrul socio-politic al omenirii va fi zdruncinat din aşezările sale structurale în epoca modernă, de apariţia unei doctrine cu cele mai mincinoase enunţuri, care prin îndemânare retorică, perversiune şi înşelăciune, bine ascunsă după sloganul "fraternitate, egalitate", va incita masele la devastatoarea luptă de clasă, la distrugerea edificiilor existente, la defăimarea ierarhiei valorilor, punând astfel bazele unei societăţi anacronice şi bolnave, "comunismul cu toate formele socialismului ştiinţific".

Cel sub bagheta căruia se va naşte acest sistem monstruos, comunismul, va fi Marx.

Inceputurile acestei maladii însă, vin cu mult mai de departe, dela confraţii săi, cei pe care îi cunoaştem sub numele de UTOPICI, PROUDHOM, SAINT-SIMON, (un geniu bizar cu o minte fulgurantă dar dezordonată), FOURier, LOUIS BLANC, OWEN ş.a., din care Marx se va înspira, îi va plagia şi apoi îi va interpreta în manieră proprie, dând naştere la ceea ce ştim că avea să devină coşmarul unei bune părţi a omenirii.

Rezultatele acestei doctrine devastatoare n'au fost nimic altceva decât un dezastru sub toate aspectele vieţii, dar pentru a-i găsi cât de cât o acoperire, unii dintre corifeii ideii socialiste, cum ar fi "SIR" THOMAS MORE, încearcă să planteze în memoria noastră cum că oarecari urme ale socialismului s'ar putea găsi în îndepărtata republică a lui PLATON!!

Cred că nu este decât un gest disperat, de a da credibilitate unei idei împărtăşită de indivizi în marea lor majoritate obscuri, ori bine atinşi de nebunie, aşa cum este cazul lui SAINT-SIMON, FOURIER, BLANC, MARX, ş.a. Ori poate autorul UTOPIEI a ţinut cartea cu susul în jos atunci când a citit-o?!!

Recomand tuturor să citească REPUBLICA şi-mi vor da dreptate. Nu este locul şi nici timpul nu ne permite să adâncim consideraţiile asupra superbei gândiri platoniene, mai ales în cazul cărţii REPUBLICA. In sfârşit "teoria" domnului MORE vine şi ea să solidifice spusele mele cu privire la modul bolnăvicios şi contaminant în care gândesc cei ce ne-au vrut egalii lor!

Experimentul acesta nefericit, "comunismul", s'a putut dezvolta într'o bună parte a lumii, Sovietele şi ţările din Răsăritul Europei, după cum şi într'o bună parte din Asia, mai întâi datorită lipsei de maturitate politică a Occidentului, iar mai apoi datorită nepăsării acestuia, a dezinteresului faţă de suferinţa sutelor de milioane de oameni pe care-i vânduseră. Desigur "experimentul" s'a maturizat ajungând o putere internaţională, după ce în prealabil s'a retras într'o autoizolare perfectă.

Intre statele comunizate şi lumea civilizată, ei, comuniştii, au ridicat un zid al ignoranţei. Nimic nu i-ar fi ajutat mai mult în intenţia lor, decât ieşirea lor şi a popoarelor respective, din albia timpului, aşa cum am spus, la adăpostul acelui formidabil zid de IGNORANTA!!

Totul s'a petrecut acolo împotriva oricărei raţiuni, împotriva oricărei etici. Politica de Stat, era în acel infern: ANACRONISMUL!

Toţi cei care au acceptat sistemul ori s'au adaptat lui, au fost predestinaţi să fie anacronici, bolnavi, de retragerea din faţa realităţii şi în permanentă dispută cu factorul timp.

Cum altfel s'ar putea explica atitudinea în continuare de stagnare şi dezinformare a guvernului comunist din România de azi?

Bolnavi de anacronism, ei, comuniştii, în frunte cu Domnii Iliescu şi Roman, s'au repliat după revoluţia din Decembrie 1989, sub numele de F.S.N. Prin fraudă au câştigat alegerile "libere", au încropit o speţă de "parlament" şi cu nume predestinate ca: Văcaru, Dijmărescu urmaşii lui Burtică, Verdeţ, Cioară, Pacoste, ş.a., ei continuă să se refugieze din faţa realităţilor timpului, asemenea marilor anacronici din Kremlin.

Că am dreptate în ceea ce scriu acum, vine să mă ajute şi faptul că în şcoli nu se predă istoria contemporană!! De ce? Pentrucă ar trebui să se explice copiilor exact ceea ce este comunismul. Aceasta ar însemna asumarea unei răspunderi sănătoase din partea guvernanţilor. Cum dumnealor însă, toţi bolnavi de anacronism şi minciună, nu ar putea spune adevărul. Zidul ignoranţei a căzut acum. Lumea civilizată care asistă la alunecarea pe viitură a Imperiului Sovietic, desigur îi vede şi pe comuniştii Iliescu, Roman & Co., într'o oarecare derută.

Desigur, este greu să răspunzi cu onestitate şi să explici copiilor, perversiunea, degradarea şi anomalia doctrinară a comunismului, din moment ce tu, preşedintele ţării, încă mai crezi în valorile comunismului!!!

Care valori Domnule Iliescu? Capitalul lui Marx? Acela este singurul capital fără valoare, altfel nu aţi fi ajuns la faliment!

Este greu să dezbraci de sloganele un noian de ură şi obscurantism, "comunismul", şi apoi să-l predai în şcoli ca pe ceva dăunător naturii umane, atunci când Dl. Roman consideră că demolarea statuii lui Lenin a fost mai mult un act emoţional şi nu raţional!!!

Ieşiţi din sanatoriul acela, domnilor incurabili! Ieşiţi din salonul anacronismului! Părăsiţi calea minciunii, măcar odată! Pentru numele lui Dumnezeu! Aveţi curaj şi spuneţi copiilor voştri că desfigurarea fostelor partide istorice, etichetarea lor cu tot ce a fost mai rău, sunt minciuni care fac parte din arsenalul de luptă al dogmei comuniste!

Spuneţi copiilor că blasfemiile aruncate cu orice prilej asupra patrioţilor români erau ordinul satanic dela Moscova pe care l-aţi îndeplinit cu sfinţenie!

Lăsaţi copiii să ştie totul despre toate, inclusiv despre maladia secolului, de convulsiile căreia încă mai sunteţi scuturaţi domnilor comunişti (scuzaţi inadvertenţa) pentrucă ei vor fi cei care, cu voia sau fără voia comunismului, vă vor schimba în curând. Mărturisirea greşelilor este un act de curaj, un semn de însănătoşire şi mai ales, este primul pas spre expierea păcatelor din trecut.

Bine, dar asta ar însemna ca dumneavoastră să vă fi lecuit de minciună, de ură, de necinste şi de anacronism. Dar, aşa ceva nu este posibil!

Sunteţi INCURABILI! Bolnavi, PATOLOGIC!

SENSUL ANAGOGIC AL NEAMULUI

Urmare din pag. 1

lipseşte. Canada este un popor. dar nu un neam. Darul nostru de răspuns la generozitatea ei prin respectarea rădăcinilor-aripi ale noastre este cel al unui cuvânt şi anume "neamul". Cum să-l exprimăm? Trăindu-l. Canada ne spune: puneţi pe masa de taină ce aveţi mai curat, mai sfânt, mai adânc şi mai înălţător din cultura şi spiritualitatea voastră să ne împărtăşim cu toţii.

Noi Românii, în cadrul multiculturalismului, aducem noţiunea de "neam". E crescută din plămada câtorva mii de ani de cultură şi spiritualitate. La mulţi şi fericiţi ani, Canada şi Dumnezeu să ne ajute să ajungem, prin copiii noştri, la sărbătorirea neamului canadian!

Pr.Dr.Dumitru ICHIM

THE THRONE SPEECH

Find Out What's In It.

The Government of Ontario outlined its agenda for the new session of the Legislature on April 6, 1992, in the Speech from the Throne.

The speech emphasizes the importance of investing in Ontario:

- Investing in People
- Investing in Business
- Investing in Infrastructure
- New Investment Mechanisms
- Investing in the Environment
- Streamlining Regulation
- Affordable and Effective Public Services

A copy of the speech is available at no charge. Simply complete and mail the coupon below.

Please send me my copy of the Speech from the Throne.

English ☐ French ☐

NAME:

ADDRESS:

TOWN:

PROVINCE: POSTAL CODE:

Please mail this coupon to:
Throne Speech, Ministry of Government Services,
P.O. Box 995, Station F, Toronto, Ontario M4Y 2N9

Ontario

IAŞII, LEAGĂN AL ANTICOMUNISMULUI

—Valeriu C. NEŞTIAN—

Vântul a bătut, la Iaşi, şi de peste Prut, şi din Nordul neguros, şi din câmpiile Moldovei. Din încăierările lui s'a născut aici, de-a lungul vremurilor neobişnuit de tulburi, o sensibilitate aparte, sudată în clocotul proaspăt al unei dramatice istorii. Astăzi, aproape întreaga ţară se regăseşte în bătrânul oraş de pe lunca Bahluiului, socotit de tot mai multă lume drept un leagăn al anticomunismului românesc.

S'au năruit mari cetăţi antice ori medievale, vântul le-a îngropat ruinele. Iaşii au rămas neclintiţi de peste cinci veacuri, spre a vesti posterităţii biruinţa spiritului naţional şi creştin neadormit asupra timpului care trece. Mintea omului a căutat să afle motivul acestei supravieţuiri "în duh". Răspunsul nu ar fi decât un cuvânt - cuvântul "miracol", născocit de poeţi. De fapt, minune este că, în fosta capitală moldavă, ce a cunoscut atâtea înfrângeri şi victorii, atâtea apoteoze şi defăimări, asediată, prădată, mistuită de incendii, răvăşită de flageluri, războaie, prigoane, lupte fratricide - mai stau în picioare nu numai zidurile Bisericii Trei Ierarhi, Casa Dosoftei, statuia ecvestră a lui Stefan cel Mare şi a lui Al. I. Cuza din Piaţa Unirii, Palatul Culturii, Bojdeuca lui I. Creangă sau vechea Universitate din Dealul Copoului, ci şi o spiritualitate autentică, autohtonă, creată, dezvoltată din virtute şi onoare.

Căci sufletul Iaşilor, un oraş cu o structură etnică şi socială compozită, a generat cruciada anticomunistă, prefigurată prestigios prin texte naţionaliste dela sfârşitul sec. al XIX-lea datorate lui M. Eminescu, M. Kogălniceanu ori I. Găvănescul; apoi, graţie intervenţiei armatei noastre, imediat după instaurarea Sovietelor în Rusia (Ianuarie 1918) de pe Dealul Socola, împotriva unităţilor bolşevice, urmată de luptele din 1919 şi de mişcările studenţeşti dela 1922, ce au culminat cu crearea în 1927, a unei combative organizaţii anticomuniste.

De altfel, la Iaşi - ca şi în alte zone ale ţării - în acele ceasuri de pace, din perioada interbelică, în care păsările nocturne îşi fălfăiau slobode aripa, n'a existat nici un moment de hiatus în efortul teribil de preîntâmpinare a pericolului roşu, ce plana hidos asupra Europei creştine. Prin viu grai, prin scris, pe calea contraofensivei active, băştinaşii acestor meleaguri, uniţi cu alţi luptători întru onoare din România eroică, şi-au adus o contribuţie esenţială, ca nişte uriaşi plămâni, la respiraţia sănătoasă a ţării. Să amintim doar de sprijinul moral şi material din vara anului 1940 - la răpirea Basarabiei şi Bucovinei de Nord - acordat fraţilor noştri în pribegie şi urgie, de entuziasmul nefacil ce a cuprins oraşul câteva luni mai târziu, când zori noi şi plini de lumina speranţei păreau a se fi ivit la orizonturi, ori la 22 Iunie 1941 (şi ulterior), atunci când "ast'noapte la Prut/Războiul a'nceput!"

Dacă adăugăm la acestea împotrivirea îndârjită a concetăţenilor, în vara lui 1944, în faţa iminentei ocupaţii sovietice şi, după aceea, în faţa comunizării forţate, aportul oraşului la rezistenţa anticomunistă e impresionabil: peste 16.000 de deţinuţi politici, în special tineri, în numărul cărora intră câteva mii de morţi, care nu şi-au găsit locul în cimitirul Eternitatea.

La evenimentele din Decembrie 1989, ieşenii (cu suficiente excepţii!) şi-au dat obolul pe măsura condiţiilor obiective şi subiective existente (vezi, bunăoară, greva muncitorească dela Nicolina, din 16 Februarie 1988, şi manifestaţia studenţilor din seara zilei următoare). După cum tot mai semnificativă devine în prezent contribuţia sa specifică în lupta organizată contra neocomunismului, la care concură Alianţa Civică, societatea "Agora", partidele tradiţionale, Forumul Antitotalitar, Liga Monarhistă, sindicate, asociaţii studenţeşti, A.F.D.P.R., presa locală de opoziţie, personalităţi marcante ale vieţii intelectuale ieşene etc. In străfundurile sufletului său, Iaşii mustesc de fapte şi dovezi imprescriptibile, pe linia unei tradiţii vii, mereu înnoite, mereu reactualizate.

Să propunem memoriei nemutilate şi nedeformate o scurtă călătorie, fără baston, prin Iaşi, edificatoare şi tonifiantă totodată, în acest sens.

Iată, de exemplu, pe lângă numeroasele biserici, muzee, case memoriale, lăcaşuri de cultură, artă, ştiinţă, ele însele paradigme ale respingerii întunericului ateo-materialist, fosta Mânăstire Galata din deal, unde încă se mai păstrează vestigii ale locului de detenţie - din anii '20 - a "precursorului anticomunismului din Occident", cum îl numesc, pe Corneliu Z. Codreanu, istoricii americani E. Alexander şi M.D. Ronet, în lucrarea "The Legionary Movement" (Ed. "Loyola University Press", Chicago, 1976, passim.): ca şi exînchisoarea de pe Păcurari (la nr. 21, astăzi sediul unei asociaţii sportive!), înghesuită între clădiri modernizate, sau cea militară din Copou, care nu şi-a dezmenţit vocaţia: a rămas tot penitenciar.

Mărturii, însemne, avertizoare şi documente ale energiilor româneşti de dincolo de mormânt biruitoare: "Din mormintele ţării răsună mai multe voturi decât din localurile noastre electorale" (A.C. Popovici).

Iată şi spaţiul vestitului cămin cultural creştin dela Râpa Galbenă (nu departe de istorica stradă coborâtoare a Florilor, până acum doar parţial afectată de "sistematizare"), demolat pe la jumătatea deceniului al VIII-lea, în momentul de faţă un fel de părcuşor în spatele Palatului Telefoanelor. Sau Mânăstirea Cetăţuia de pe culmea abruptă dinspre Miazăzi a Iaşilor, ctitorie cu alte importante conotaţii anticomuniste. Loc de pelerinaj, astăzi, pentru ieşeni şi neieşeni, în zile de sărbătoare şi odihnă. Sau dealurile - în prezent acoperite de vii - ale Sorogarilor, ale Buciumului şi Repedei, pădurea Breazu şi Bârnova, unde ostaşii români au ţinut piept, în Iulie-August 1944, invaziei-tăvălug a Armatei Roşii. De pe lângă blocurile noi din Tătăraşi şi din vechile case de pe Sărărie răzbat glasuri nemuritoare ale acelora care atrăgeau atenţia lumii asupra primejdiei extremei stângi de-aiurea transplantate la noi. Iar din fosta clădire a odioasei Securităţi, de pe str. M. Eminescu, 3, (alături de Spitalul C.F.R.) pare că vuiesc şi azi ţipetele şi strigătele celor torturaţi acolo prin anii 1948-1964... Astfel că puţine sunt punctele din Iaşi care nu ne pot spune ceva despre bătălia împotriva barbariei roşii.

In capitala Moldovei, care a avut gloria să vadă începuturile luptei anticomuniste, ne vom închina mereu şi mereu - în pofida vremelnicului reflux actual - şi ne vom fortifica puterile morale şi sufleteşti pentru încercările ce ne aşteaptă. Iar cei care au dispărut dintre noi, se vor pogorî, măcar pentru câteva clipe, între zidurile Iaşilor şi vor primi simbolica defilare (imaginară) a zecilor de mii de luptători de ieri şi de totdeauna pentru libertate şi dreptate. Un poet spaniol zicea că ceea ce nu se vede nu înseamnă că nu există: în rădăcinile pădurii îngheţate mijeşte nevăzută o nouă primăvară.

CUM S'O LUĂM?

—Mihaela MOISIN—

Gândeam şi socoteam cine pe cine mai propune, cine mai candidează la postul de preşedinte al României, cine se retrage, etc. Când, deodată "explodează" bomba pregătită cu multă grijă şi dichis de Dl. Radu Câmpeanu: Partidul Naţional Liberal ar dori să-l numească pe Regele Mihai - candidatul PNL pentru funcţia de preşedinte, în alegerile din Septembrie. Ridicol? Inconştienţă? Infantilism? Sau rea intenţie de compromis?

Dl. Radu Câmpeanu nu s'a "amestecat" nici cu anti-comuniştii din exil, nici cu regele şi nu se mai amestecă azi nici cu partidele de opoziţie.

Dumnealui, ca mulţi alţii, a aşteptat ani şi ani de zile momentul prielnic de a ieşi din anonimat. Unii au murit aşteptând acest moment; alţii, pe care soarta i-a avantajat şi au rămas în viaţă, s'au grăbit imediat după Decembrie 1989 să meargă în ţară, să înfiinţeze partide, în fruntea cărora s'au aşezat în mod "democratic".

Momentul nu a fost prea prielnic însă, deoarece poporul român, ţinut în mizerie materială şi morală ani de zile, nu putea accepta un conducător care a trăit în Occident, după expresia comuniştilor, "cu icre negre şi şampanie". Aşa că i-au preferat la conducerea ţării pe D-nii Iliescu şi Roman, care au trăit în România, "îndurând foamea cot la cot cu poporul".

Si uite aşa, cum graba strică treaba, România a pierdut doi ani şi jumătate din timpul de reconstrucţie.

Dl. Câmpeanu, om cu ambiţii, dacă nu de preşedinte, cel puţin de prim-ministru, a încercat prin toate eforturile şi cooperarea posibilă, când cu guvernul, când cu opoziţia, să obţină numirea de candidat la postul de preşedinte. Când umbli cu doi pepeni într'o mână, îi scapi pe amândoi şi rămâi cu mâna goală.

Neavând nici o şansă de a fi numit candidatul la preşedinţie al opoziţiei - Convenţia Democratică - s'a retras din ea; văzând că FSN-ul se divide şi răsdivide, pierzându-şi puterea, a pierdut şi speranţa de a obţine postul de prim-ministru în eventualitatea câştigării în alegeri a lui Ion Iliescu.

Ce e de făcut? Ca la jocul de pocher: când cărţile nu se leagă singure, trişorul scoate asul de pe mânecă, iar Dl. Câmpeanu a scos... regele...

Să nu ştie Dl. Câmpeanu că Regele poate reveni în ţară ca Suveran, iar nu ca preşedinte? Să nu fie conştient Dl. Câmpeanu de faptul că Regele Mihai s'a bucurat de o primire deosebită la sărbătorile Paştelui în România, nu datorită calităţilor sale deosebite, pentrucă poporul nu le ştie, ci simplului fapt că este rege şi revenirea lui în ţară ar însemna revenirea la Monarhie şi deci, distrugerea ultimelor rămăşiţe ale comunismului?

Dar ce ar reprezenta, în eventuala greşeală capitală a Regelui Mihai de a accepta candidatura la postul de preşedinte, un fost rege devenit preşedinte? Nimic. Chiar poporul şi-ar pierde respectul pentru fostul rege, dacă el ar accepta acest compromis. Regele Mihai este numai un rege, un mit şi nimic altceva.

Dl. Câmpeanu s'a compromis pe el însuşi în ultimii doi ani prin colaborarea cu FSN, iar azi el se compromite o dată mai mult prin această idee.

Dar de ce Dl. Câmpeanu trimite o delegaţie de fruntaşi ai Partidului Naţional Liberal la Regele Mihai pentru a-l convinge să renunţe la titlul de Suveran, în favoarea postului de preşedinte al unei ţări cu structură încă comunistă?

Poate vrea Dl. Câmpeanu să-l compromită pe Regele Mihai? Poate este o înţelegere a D-lui Câmpeanu cu Dl. Iliescu, căruia într'adevăr îi este teamă azi de un eşec în apropiatele alegeri?

Dacă Regele Mihai ar fi compromis, Dl. Iliescu va zâmbi din nou fericit, nefiindu-i teamă de Dumnezeu, de Regele Mihai, de nimeni pe lume, iar Dl. Câmpeanu şi-ar lua în primire mult visatul scaun de prim-ministru.

Să sperăm că Regele Mihai are sfătuitori buni, care să nu-l lase să accepte acest compromis.

Să sperăm că marea confruntare în alegeri va fi între Ion Iliescu şi Dl. Emil Constantinescu şi că cel din urmă va fi cel dintâi.

EAST - WEST TRADING AMERICA
IMPORT / EXPORT ENTERPRISES
4208 IRISH HILLS DR. SOUTH BEND, IN 46614
PHONE (219) 299-0441 / FAX (219) 299-1311

UNIC IN U.S.A. • PRETURI IMBATABILE

PRODUSE ALIMENTARE LA ALEGERE
Cantitati nelimitate in orice variante
NOI REDUCERI DE PRETURI !

KENT 1 carton	7.75 $	MUSCHI PORC 1 kg	4.25 $
CAFEA 1 kg. (pachete 1/4)	4.50 $	MUSCHII VITA 1 kg	4.25 $
NESS cut. 100 gr	2.50 $	CARNE PUI 1 kg.	4.25 $
SALAM SIBIU 1 kg	6.00 $	PULPE PUI 1 kg.	3.75 $
CIOCOLATA import 1 kg.	5.25 $	CARNE MIEL 1kg	4.25 $
DROPSURI import 1 kg.	4.50 $	PASTRAMA PORC 1 kg	5.75 $
GUMA (pachet 100 buc.)	4.50 $	CREMWURST 1 kg.	5.00 $
UNT/MARGARINA 1 kg	3.75 $	CABANOS 1 kg.	5.00 $
ZAHAR 1 kg.	1.35 $	MUSCHI TIGANESC 1kg	5.75 $
FAINA 1 kg.	0.85 $	COTLET HAIDUCESC 1 kg.	5.75 $
MALAI 1 kg.	0.50 $	SUNCA DANEZA (cut. 1 lb.)	2.50 $
PIPER 1 kg.	6.00 $	KETCHUP 1 kg.	3.50 $
CACAO 1 kg.	4.95 $	OUA (30 buc.)	2.45 $
OREZ 1kg.	0.90 $	SPAGHETE ital.	3.75 $
TELEMEA/CASCAVAL 1 kg.	3.75 $	WHISKY/COGNAC 1 st.	5.50 $
LAPTE PRAF 1 kg.	3.50 $	VODCA SMIRNOFF 1 st.	5.50 $
MASLINE 1 kg.	2.25 $	BERE 1 cut.	0.75 $
ULEI import 1 l.	1.50 $	DETERGENT import 1 kg.	1.75 $
VEGETA 1kg.	5.75 $	ALUNE 1 kg.	5.25 $
STAFIDE 1kg	4.75 $	COCA-COLA 2 l.	1.75 $
BANANE 1 kg.	1.95 $	SAMPANIE Franta 1 st.	5.50 $
CITRICE 1 kg.	1.95 $		

COSMETICE

Farduri, rujuri	1.00 $
Deodorant FA, Rexona	2.50 $
Pasta dinti	1.50 $
Sapun FA, Rexona	1.00 $
Sampon / Conditioner	2.50 $
si altele, existente in stoc.	

PRODUSE PENTRU COPII
Pampers / Diapers
Baby - Oil
Crema unguent
Sampon
Loiune corp

Preturile includ taxele vamale si transportul in tara. Asigurarea 3,00 $.Livrarea la domiciliu a coletelor cu produse alimentare, intre 3-5 zile.

Pachetele nelivrate peste 7 zile , sint GRATUITE !!!
TRANSPORTUL DIRECT LA DESTINATAR :
BUCURESTI 0,30 $/lb. • PROVINCIE 0,65 $/lb

BONUS * 10% REDUCERE, LA COMENZI ALIMENTARE PESTE 100 $.

APARATURA ELECTRONICA SI MARFURI ELECTROCASNICE LA 220 V, DIRECT DIN DEPOZITUL NOSTRU DIN ROMANIA.
T.V. COLOR / telecomanda ..... de la 287 $
Sharp, JVC, Oreon, Grundig, Samsung, Sontec, Tensai
•diagonale 36,41,45,54,63,71 cm.
VIDEORECORDER ..... de la 210 $
Sony, Toshiba, Sharp, Akai, Panasonic.
VIDEOCAMERE ..... de la 760 $
Panasonic M-7, Akai, Sony TR 50,105,705
COMBINA STEREO "JVC" ..... 249 $
CONGELATOARE ..... 165 $
FRIGIDERE ..... 211 $
FRIGIDER + CONGELATOR "ZASS" 389 $
ASPIRATOARE/GRATARE ELECTRICE
FRITEUSE/LUSTRE-VENTILATOR ... 113 $
CUPTOARE ELECTRICE 15,20,24,32 l.
MASINA DE SPALAT 16 progr. ..... 257 $
COVOARE PERSANE 2x3, 3x4, sau la m².

MASINI INDUSTRIALE SI DE UZ CASNIC
MASINI INCHETATA 10q, 20q, 20q/alde 1-2-3 brate ..... de la 2145 $
MASINI DE FACUT GHEATA
MASINI DE FACUT SUCURI: 5,6 valve
MASINI DE TRICOTAT
ROTISOARE 12 pui/ax
APARATE EXPRESSO/CAPUCINO, 2, 10, 17, 5 l/ora ..... de la 439 $

AUTOTURISME ROMANESTI
DACIA ..... 2399 $
A.R.O. ..... 4399 $

AUTOTURISME IMPORT
Direct din tara, cu vama achitata,'85-'90
Din U.S.A., optiunea Dvs., la pret de licitatie !

TRANSPORT AUTOTURISME
EUROPA / sau direct in Romania

ABSOLUT CEL MAI RAPID SI EFICIENT TRANSFER DE LEI SI DOLARI, ORIUNDE IN ROMANIA
1$=400 - 500 LEI
IN 24 ORE
Sunati pentru rata maxima la zi

••• OFERTA UNICA •••
DIRECT DIN MAGAZINUL NOSTRU DIN BUCURESTI
CINTARE ELECTRONICE CU MEMORIE. PROGRAMABILE. AFISAJ IN LIMBA ROMANA
ESP - 10 K ..... 276 $
ESP - 15 K (30 memorii) ..... 499 $
SISTEM COMPLET DE SATELIT ..... 419 $
Receiver + LNBF + Parabola (sau separat)
JUCARII MECANICE SI ELECTRONICE, import
BECURI FOSFORESCENTE. LAMPI NEON.
BATERII, import Belgia

TRANSPORTAM COLETELE DUMNEAVOASTRA. PREDATE PERSONAL DESTINATARULUI. IN ORICE LOCALITATE DIN TARA.
Prezentarea inventarului obligatorie.
Asigurarea si manipularea 10 $.
Formalitatile vamale suportate de firma noastra.

PRET UNIC	BUCURESTI 1,15 $ / lb
TRANSPORT	PROVINCIE 1,70 $ / lb

DELIVERAREA LA DOMICILIU : EXTRA 12 ¢ / lb.
* REDUCERI PENTRU CANTITATI MARI *
Garantam livrarea intre 5-10 zile de la data sosirii in Romania !

SUNATI PENTRU DETALII !
SOLICITATI NOUL CATALOG GRATUIT.
PROGRAM ZILNIC : 9 - 18

BUCUREŞTII, ATMOSFERA PREELECTORALĂ

—Erast CĂLINESCU—

Revăd Bucureştii după opt ani. Revăd oraşul meu. Nici praful şi murdăria, nici clădirile începute şi abandonate, proiectate pe fondul macaralelor ruginite, nu-mi pot smulge din suflet atmosfera familiară a Bucureştiului meu..

Explozia comerţului liber, cu tarabe şi măsuţe pline de Coca - Cola, ţigări străine, whisky, sucuri de fructe şi casete, dar şi de ziare şi cărţi, dă oraşului un aspect de bazar, un "Lipscani" privatizat şi generalizat.

Vitrinele cu gratii ale magazinelor particulare, în care "se vând de toate" (dar nu pentru toţi, din cauza preţurilor pipărate), pare că îi amintesc trecătorului să-şi pipăie portofelul, din buzunarul dela spate.

Semnul bun este că noţiunea de "bişniţă" a fost înlocuită cu cea de "mică afacere".

Semnul rău este că "afacerea" e doar comerţ, nu şi producţie. Se vinde şi se cumpără marfă străină, dar nu se produc bunuri, sau mult prea puţine.

"Educaţia muncii", trâmbiţată de comunişti, se manifestă încă, tot ca pe timpul lor: timpul trece - leafa merge. Scuze sunt multe şi în parte reale, dar omul e mai preocupat de cum ar putea fura mai mult timp liber ca să facă o mică afacere, decât de munca sa producătoare de bunuri. Atitudine justificată, în parte, căci munca e prost plătită, iar el are o familie, are datorii, are felurite nevoi şi tentaţii. Numai în buzunare nu are nimic. Si se apropie vacanţa (pe care şi-o respecta chiar pe vremea "Odiosului") dar ce te faci, că ozonul Carpaţilor, nisipul fierbinte şi valurile mării s'au scumpit şi nu mai sunt pentru oricine! Fenomen care se cheamă, mai nou, "liberalizare"...

Iar aici, ajungem la subiect.

Atmosfera preelectorală a Bucureştilor este dominată de un fel de descătuşare, fenomen firesc după un regim totalitar. Indiferenţa din timpul "erei Ceauşescu", determinată de sentimentul că nu există nici o ieşire, a dispărut. Cetăţeanul se simte "angajat" în viaţa socială, discută politică, îl preocupă viitorul colectivităţii în care îi este dat să trăiască şi care se confundă cu propriul său viitor. Chiar dacă predomină, mai ales, grija zilei de mâine ("ce ne facem dacă se închide fabrica", sau "ce mâncăm la iarnă") chestiunea se situează în context politic. Fenomen rău văzut de regimul fesenist, care răspândeşte opinia că lumea, în loc să muncească, discută politică.

"FSN dacă votaţi, trandafiri o să mâncaţi", e un avertisment rămas valabil, din păcate, chiar după doi ani dela "Piaţa Universităţii". Căci tricolorul tot cu gaură a rămas şi în plus s'au mai găurit şi pantalonii...

Si tot din păcate, a mai rămas valabilă şi întrebarea "Cine-a tras în noi - 16-22?"

In Piaţa Palatului sunt oprit de un bărbat, cu soţia şi copilul lor. "Domnule, suntem din Chişinău şi nu putem pricepe cum de totul e stricat pe aici, împrejur, în afară de clădirea asta mare, în care nu se vede nici o gaură". Si îmi arată clădirea fostului Comitet Central. "Pentrucă 'teroriştii' nu au tras în stăpânii lor", îi răspund eu. Omul stă puţin pe gânduri şi îmi zice: "Nu vă supăraţi, eu nu înţeleg cum vine asta". Iar soţia lui: "Lasă, omule, că eu am înţeles..." şi au plecat.

Iar sânge se varsă şi în continuare. Astfel, Dumitru Mazilu citează cazul lui Andrei Frumuşan, ucis pentru "vina de a se fi aflat în preajma locurilor de confruntare dintre oamenii puterii şi foştii lor complici, deveniţi "victime". Apoi, cazul lui Gheorghe Dumbrăveanu, ucis pentrucă îşi asumase riscul să adune în paginile unei antologii, momentele de referinţă din zilele şi nopţile "Pieţii Universităţii". Mai citează "accidentul" lui Vasile Iordache, autorul "Revoluţiei furate", precum şi asasinarea "omului curajos dela Chicago", profesorul Culianu (Baricada, 16/1992).

De aici actualitatea altui deziderat: "Iliescu judecat, pentru sângele vărsat".

Se vede că a trecut vremea lozincilor fără suport afectiv, doar propagandistic. Astăzi se strigă pe stradă dureri, nedreptăţi, răni deschise şi nevindecate.

Poate de aceea, într'un loc de joacă, un copilaş, lovit de altul îi strigă, plângând, acestuia: "Fesenistule, comunistule!"

O caracteristică pregnantă a atmosferei preelectorale actuale este confuzia, semănată prin dezinformare şi şantaj, de către regimul fesenist guvernant. Feseneul, spart în trei "trandafiri", ca să nu ştii care e cel cu ghimpii veninoşi. Stânga socialistă, ba cu, ba fără nomenclaturiştii lui Verdeţ. Stânga cealaltă, cu pălărie şovinistă (Vatra Românească, România Mare, Dreapta Românească), botezată "Extrema dreaptă naţionalistă", de către cealaltă stângă, pe care, de fapt o serveşte.

Aşa că nu e de mirare, când la un chioşc de ziare, un muncitor care cerea "România liberă" şi i s'a oferit "România Mare", a aruncat ziarul, spunând: "Ia mai lasă-mă cu d'astea legionarele!"

Convenţiei Democratice, în acest timp, eliberată de balastul oportunist al PNL-Câmpeanu, i se fac fel de fel de "oferte" de cooptare a altor grupări politice dubioase, pentru a putea fi compromisă, la timp, în ochii electoratului.

Parlamentul şi Senatul luptă să-şi mai prelungească mandatul, prin amânarea alegerilor iar cuplul Iliescu-Măgureanu şantajează cu publicarea dosarelor UNOR foşti agenţi ai Securităţii. Ca în "O scrisoare pierdută" a lui Caragiale, dar mai periculos. "Potrivit unor informaţii obţinute de agenţia ARPress, şeful SRI, Virgil Măgureanu, ar urma să pună în aplicare, până la alegeri, un plan pentru compromiterea ziarelor independente şi a partidelor de opoziţie. Potrivit unor ofiţeri SRI, în acest serviciu există un departament special care se ocupă cu urmărirea oamenilor politici." ("Lumea Liberă", 192/1992).

In acest timp, Adrian Păunescu scoate, senin ca un îngeraş, revista "Totuşi, iubirea..." şi publică un kilogram de "Poezii cenzurate", făcând pe surdul la remarca lui Tudor Gheorghe, că "Adrian Păunescu ar trebui să tacă următorii 20 de ani".

Desigur că Iliescu a pierdut voturi prin toate gafele şi manevrele comise, dela furtul Revoluţiei şi până la împroprietărirea formală a ţăranilor, nerespectarea promisiunilor, expulzarea Regelui şi, mai recent, cadorisirea cetăţenilor cu "acţiuni" ale industriilor falimentare, ca pe timpul lui Ceauşescu. Apoi, a mai pierdut voturi şi cu ocazia vizitei Regelui în România.

Bazat însă pe psihologia maselor aduse la mizerie, Iliescu ştie să deruteze cu zâmbetul său nesemnificativ, ba uneori chiar să întoarcă situaţia în favoarea lui, ca la Iaşi, unde, huiduit şi fluierat, a întrebat lumea dacă pe timpul lui Ceauşescu puteau huidui în libertate, ca acum, iar lumea a început să aplaude...

Această atmosferă, întreţinută în mod deliberat, are darul să pună electoratul în faţa unei complicate dileme: "Votăm cu Convenţia Democratică, ai cărei primari aleşi n'au realizat încă mai nimic, fiind sabotaţi de către prefecţii fesenişti? Votăm cu nişte partidulete, apărute ca ciupercile şi despre care nu ştim ce hram poartă? Sau votăm cu FSN-ul şi cu Iliescu, care ne dă chenzina, aşa cum e ea, sărăcuţă, dar este.

O singură categorie din electorat, se pare că se ţine departe de acest labirint politicianist şi aceasta este tineretul nostru minunat, maturizat şi călit în focul Revoluţiei şi al Pieţii Universităţii.

Avantajul său asupra celorlalte grupări politice este că e necompromis, nepătat şi de necumpărat. Cel puţin până în prezent. In întâmpinarea revendicărilor sale, a fost creată Mişcarea pentru România, care, prin programul său, prin chemările şi prin acţiunile sale cu caracter românesc şi creştin, se detaşează de celelalte grupări politice existente şi prezintă o soluţie pentru acest tineret nedreptăţit şi lovit fără cruţare de către guvernanţii actuali.

Dar poate tocmai această atmosferă confuză, va genera în conştiinţa electoratului, sentimentul că a venit vremea să scuture toţi trandafirii fesenişti şi să se alinieze cu celelalte popoare eliberate de orice formă a comunismului.

TRECEREA ÎN ISTORIE A UNUI PARTID ISTORIC

—George DRAGU—

Mult neregretatul Carol nr. 2, fost şi rege, a manipulat pentru scopuri nefaste "crenguile" partidelor istorice: Gheorghe Duca, Armand Călinescu, Iamandi etc. La fel au procedat şi comuniştii uzând "aşchiile" căzute departe de trunchi.

Ne referim de data asta la Gheorghe (Guţă) Tătărăscu, trimis după război la Paris drept vitrină pentru "Democraţia Proletară".

Ce s'a ales de "proletariat" şi de Guţă o ştim, dar ne oprim la un fapt puţin cunoscut: un delegat al Românilor americani. Martin Neamţu, prieten cu fostul senator Vandeberg (R. Michigan) s'a dus la Conferinţa dela Paris ca să-l convingă pe trimisul Bucureştiului să demisioneze şi să divulge teroarea "armatelor eliberatorare".

După o scurtă audienţă şi, o şi mai scurtă gândire, Gheorghe Tătărăscu a refuzat propunerea.

Ridicăm căciulile în faţa vechii generaţii de imigranţi români care prevăzuseră ravagiile molimei roşii, în timp ce unii conducători "ştiinţifici" ţineau isonul liderilor din Apus; iar dacă şopteai că Stalin nu şi-a pieptănat mustaţa, erai ad-hoc nazist, fascist, legionar şi acuzat de "Les Democratie".

Istoria se repetă. Iliescu are nevoie de un alt Guţă ca să împodobească vitrina FSN-ului. Dl. preşedinte are toate motivele să fie îngrijorat: în ţară s'a organizat "Convenţia Democratică", formată din partidele anticomuniste, care a hotărât ca opoziţia să prezinte o singură listă electorală. Rezultatul dela ultimele alegeri ne-a adus aminte de Hora Unirii: "Unde-i unul nu-i putere".

Cum alegerile din Septembrie ameninţă cu evacuarea pe locatarul din Palatul Cotrocenilor, Dl. Iliescu a revenit la clasicele năzăvuri: în loc de mărul discordiei a aruncat câteva scaune dela masa Consiliului de Miniştri iar Dl. Câmpeanu a sărit, ca fata bătrână nemăritată, să prindă buchetul miresei, a acceptat ca Partidul Liberal (minus cei tineri, N.R.) să umple unele fotolii periferice şi în culmea fericirii, şeful liberal a început să rupă petalele dela florile de mărgăritar ca să vadă ce-i oferă ursitoarele: Prim-ministru, Preşedinte, Prim-ministru, etc.

Dl. Iliescu, pe lângă că şi-a menţinut "spinii trandafirilor" în poziţii cheie, a obligat Partidul Liberal să-şi dea demisia din "C.D.", deoarece nu putea călca în două străchini: şi anticomunist şi alături de comunişti în guvern.

Dar în locul unei simple cereri de retragere din "C.D." Dl. Radu, care se scrie cu "R" dela Guţă, a băgat o şopârlă ce-ar fi făcut gelos pe Ceauşescu: "Seful" se retrage din monolitul anticomunist pe motiv că acolo se găseşte şi partidul minorităţii maghiare.

Face Dl. Câmpeanu deosebire între originea etnică a cetăţenilor şi se supără dacă minorităţile sunt anticomuniste? Urmează Dl. R.C. linia trasată de scribii antisemiţi şi antimaghiari dela publicaţiile neocomuniste "România Mare" etc?

Dacă azi D-lui Câmpeanu nu-i place de Unguri, mâine nu-i vor fi pe gust Musulmanii şi poimâine nu-i va putea înghiţi pe Evrei.

Urmează Dl. Câmpeanu vechiul drum al multilateralelor poteci: Românii contra Ungurilor, muncitorii contra ţăranilor, minerii contra celor care gândesc etc.?

Când Dl. R.C. a spus că nu stă alături de "Kisaszony Mariska" era, probabil, orizontal în pat rupând petale de mărgăritar..... dacă ar fi fost prependicular ar fi văzut ce se'ntâmplă peste graniţă în Moldova, Iugoslavia, Armenia, Irlanda etc.

RĂSPÂNDIŢI ACEST ZIAR

DIN GRĂMADA DE SPINI

AUTO GRATIFICARE

Lichelele care s'au cocoţat în "Duminica orbului" pe fotoliile aşa zisului Parlament şi care ştiu că la viitoarele alegeri legislative îşi vor pierde "ciolanul" încearcă să nu rămână pe drumuri.

Actualmente, deputatul FSN Nicolae Ureche umblă după adeziuni pentru un proiect de lege denumit, fără nici o urmă de ruşine, "Pentru recunoaşterea meritelor şi asigurarea protecţiei sociale a membrilor Adunării constituante" (!?!) şi care, cu cinsim şi neobrăzare, nu prevede decât:

- la art. 1 "în semn de preţuire pentru efortul depus (n.n., care şi în cel fel, a se vedea stenogramele Parlamentului) se instituie medalia "CONSTITUTIA ROMANIEI 1991" care se va acorda tuturor membrilor Adunării constituante care au participat la votarea acesteia" (sic).

- în art. 2 se pomenesc "drepturile" pe care le-ar avea posesorul acestei tinichele; dintre ele citâm: imposibilitatea de a desface (posesorului) contractul de muncă decât în cazul încălcării prevederilor legale (Care prevederi? Nu se spune nimic), reducerea impozitului pe salariu cu 30 %, 4 călătorii gratuite pe CFR, clasa I şi a II-a, pe Tarom, anual, pentru două persoane. La aceasta se mai adaugă - ca dela sine înţeles - prioritatea pentru ocuparea funcţiilor de prefect, subprefect, şef birou senatorial şi "alte funcţii" (Care funcţii? Evantaiul nu are limită) din Parlament, la guvern sau administraţiile de Stat, la Bucureşti sau în provincie.

Citind acest proiect de lege cei, destul de mulţi, care n'au auzit vorbindu-se de România ştiu prea bine că asemenea ispravă nu s'ar putea întâmpla nici măcar în fundul pădurii ecuatoriale, la unul din triburile - zise primitive - încă nedescoperite de civilizaţia actuală.

Inutil să căutam în această propunere vreo urmă de decenţă, de bun simţ sau de pudoare.

Ridicolul şi nerusinarea n'au ucis, până astăzi, pe nimeni!

DRACON

SE CAUTĂ UN PREŞEDINTE

Adrian GRIGOROPOL

Unde? In România, ca şef al Statului, fără să aibă cineva nevoie. Alegeri incompatibile cu tradiţia noastră de 2000 de ani, monarhică, vor avea loc la 27 Septembrie în toamna aceasta, pentrucă la 22 Decembrie 1989 când Revoluţia totală a poporului român distrusese dictatura feroce a cuplului Ceauşescu n'a fost restaurată forma de Stat a monarhiei constituţionale şi n'a fost adus din exilul forţat Regele legitim Mihai I, nu s'au abrogat Constituţiile comuniste şi reinstituită aceea din 1923, model democratic şi care pe căi firesti şi chibzuite să fie acordată realităţilor democrate universale.

Era legitimă şi imperioasă această restaurare, deoarece la 30 Decembrie 1947 tradiţia noastră milenară fusese violată şi Regele Mihai I detronat, termen exact, printr'un act de trădare naţională, îndeplinit de o mână de comunişti, în majoritate expatriaţi şi reveniţi odată cu armatele sovietice, care i-a sprijinit la această lovitură politică infamă deşi intrate în ţară în baza unui pact de cobeligeranţă împotriva nazismului, se transformaseră în armate de ocupaţie. Istoria ar fi lipsită de sens dacă faptele de trădare, de mişelii împotriva popoarelor n'ar fi reparabile când asemenea momente intervin, fiindcă neprocedându-se astfel lumea ar fi debusolată de orice morală, ar rămâne o lume a criminalilor, impostorilor şi otrepelor omeneşti.

Actul restaurativ nu s'a petrecut, deoarece sub denumiri diferite este caracterizat un alt act nu departe de cel din 1947, ca "Revoluţia furată", "Lovitura de Stat neocomunistă", "Trucata lovitură Iliescu-Roman-Securitate" şi multe alte variante cu acelaşi repugnabil temei, despre care s'a scris şi se va mai scrie, pentru ca să mai fie necesar să insistăm.

Amplasate ca obiect al rândurilor de faţă aceste alegeri prezidenţiale din toamnă, cu speranţa că vor fi ultimile de acest gen şi nu este de loc o glumă că pentru ele "se caută un preşedinte".

Coincidenţa face ca în această toamnă să se desfăşoare alegeri prezidenţiale şi în Statele Unite. Sunt asemănări dar mai ales deosebiri fundamentale. Acolo nimănui nu-i trece prin minte să conteste legitimitatea lor şi aşa ceva nu s'a mai întâmplat de când a luat fiinţă un asemenea Stat mai bine de două sute de ani. Acolo n'au existat "dictaturi", la noi da, în ultima jumătate de secol şi încă una feroce comunistă vreme de patru decenii de care am crezut să fi scăpat vârsând sânge tânăr şi pur. Republica ne-a fost impusă prima oară cu forţă armată, a doua oară prin manevre înşelătoare a bunei credinţe în momentele în care euforia victoriei Revoluţiei anihilase simţul vigilenţei întregului popor.

Aruncând o privire fugară în ţara de peste ocean, observăm sub aspect personal că asemeni preşedintelui nostru are pentru realegeri şi Bush o serie de probleme dificile. Ajuns după războiul din Golf la cote de popularitate încă neîntâlnite, aceasta a scăzut îngrijorărilor pe teme de politică internă care constituie focusul criticilor, cum ar fi creşterea deficitului de peste trei trilioane de dolari, creşterea disproporţiei între venituri, haosul din oraşe ce a culminat cu cele întâmplate în Los Angeles unde au fost 44 de morţi, 2000 de răniţi şi pagube materiale în valoare de peste un miliard de dolari, din care se desprinde că "brutalitatea" oamenilor de ordine nu este tolerabilă într'un Stat de drept şi într'o societate justiţia nu este numai o putere, ea trebue să fie în acelaşi timp "imparţială", altminteri generează conflicte grave. Comparând cu Preşedintele Iliescu, preşedintele american nu are paternitatea a patru mineriade, exploatarea vreme de trei ani fără decenţă în scopuri de dezinformare a televiziunii, manevrele de decalare a alegerilor pentru toamnă pentru a-şi organiza structurile şi infrastructurile partidului FDSN care-i susţine realegerea, folosinţa cinică a fostei Securităţi sub masca Serviciului Român de Informaţii, demararea anticipată a campaniei electorale de realegere prin vizite de cadru populist gen Ceauşescu în diferite locuri din ţară pe unde însă s'a ales cu huiduieli, ca la Braşov, Iaşi, Timişoara etc., o primă dovadă, chiar dacă rudimentară că ceva democratic a încoltit în ţară. Mai adăugăm ambiguităţile sale în problema capitală naţională a reîntregirii teritoriilor răpite de fosta Uniune Sovietică în 1940; se varsă sânge cald când alţii tratează lucrurile cu sânge rece.

Timpul scurs dela triumfalismul din balconul "emanării" FSN-ului, dela cel din 1 Decembrie 1990 la Alba Iulia când proclamând 1 Decembrie ca zi naţională a României cu o exaltare din care reieşea că România Mare din 1918 ar fi fost opera lui Iliescu-Roman, eforturile continue de îmbrobodire demagocică a poporului, s'au transformat în prezent într'un bilanţ dezastruos care nu mai poate fi ascuns, justificat şi datorită unei asemenea cârmuiri, nici de remediat fără schimbări radicale.

Preşedintele Iliescu care nu mai stă pe petalele trandafirului, emblemă de partid, ci pe spinii acestuia, persevereză în realegerea sa, cu toate că farul luminos al Kremlinului care i-a strălucit în carieră s'a scurt-circuitat, pronosticată de iluzioniştii comunişti ca eternă, Uniunea Sovietică s'a prăbuşit ca una ce era clădită pe nisip; puciul din August 1991 care ţintise răsturnarea lui Gorbaciov şi reinstituirea ultra-comunismului a eşuat spulberând ultimile speranţe ale comuniştilor de pretutindeni (deşi după un an nu se ştie nimic de soarta puciştilor, a misterelor comunismului); Gorbaciov şi-a pierdut toate urele, ca omul sfârşitului de secol ajungând să colecteze, nu se ştie pentru ce, dolari în turnee prin America; iar la noi în Septembrie 1991 după o lună de suspans dela puciul moscovit, ieşind din nou din subteran, garda pretominerianâ a preşedintelui nostru l-a alungat pe Premierul Roman din Palatul Victoriei fiind înlocuit de Theodor Stolojan, un robot, evident despre care nu poţi să spui nici de bine nici de rău deşi lucrurile merg înainte din ce în ce mai rău. Chipurile, guvernul său de tranziţie, tot fesenist dar căptuşit pe ici colo cu oportunişti naţional-liberali, ar avea menirea să garanteze ţinerea de alegeri libere corecte care cel puţin sub acest aspect să şteargă detestabila impresie a Occidentului investitor şi să ofere şansa redresării, despre care Dl. Radu Câmpeanu, liderul PNL, se împăunează că prin participarea partidului său ar fi şi realizat-o!

In contexul atâtor evenimente externe şi interne, evident în spectrul de prepluralism politic, au intervenit nenumărate mutaţii. In cei trei ani dela Revoluţie, de când ni s'a citit fără întrerupere carta democraţiei, realităţile contrastante au determinat să apară şi note bune în partitura croită pe note false.

Astfel alegerile locale, desfăşurate într'o relativă corectitudine comparativ cu cele din 20 Mai 1990 au confirmat erodarea guvernării feseniste de o manieră indubitabilă şi de proporţii nevisate de aceasta. Opoziţia prin Convenţia Democratică a dat o lovitură zdruncinătoare monopolului guvernant neocomunist, câştigând în administraţia locală majoritatea oraşelor însemnate, inclusiv Capitala. Făcând plin de amărăciune bilanţul înfrângerii, Preşedintele Iliescu a aruncat vina conducerii FSN-ului, respectiv greşelile, în spatele liderului naţional al acestuia, Petre Roman, lucru cum ştim uzitat la "tovarăşii de drum" stalinişti. Atâta doar că n'au urmat procese de trădare şi lichidări. Proverbul "corb la corb nu scoate ochii" se aplică la staliniştii numai ca excepţie, la noi cu nomenclatura, cepexul, clanul Ceauşescu, Securitatea etc.

S'au declanşat lupte înverşunate în cadrul FSN-ului care s'a segmentat în trei dintre care două nuclee mai puternice, unul pe structura la momentul respectiv a FSN-ului cu liderul Petre Roman şi altul tot Front însă Democrat al Salvării Naţionale. La partide contează linia predominantă politică, nuanţele sunt broderii care să servească interesele personale. Dacă şi unul şi altul din cele două partide sunt principale ale Salvării Naţionale faptul că primul va fi Social-Democrat şi altul numai Democrat nu poate fi decât ornamentaţia care să justifice lupta deocamdată intensă între ele, deşi cum vom vedea nu se ştie cât.

Aşadar vom avea alegeri în toamnă, legislative şi prezidenţiale, simultane. Mă voi referi numai în trecere la primele pentrucă mi-am propus să le comentez pe cele prezidenţiale.

In această competiţie există o restricţie importantă. Pentru a candida trebue să dispui de semnătura a 100.000 de susţinători, ceea ce reduce din plecare numărul competitorilor şi deci cele peste 240 de partide în continuă sporire, numai câteva partide importante sau alianţe de partide pot realiza condiţia cifrei de barem.

La ora când scriu, legea pentru ţinerea alegerilor legislative ca şi cea pentru preşedinţie nu sunt promulgate, retroactiv dela 27 Septembrie campania electorală trebue să înceapă la 27 Iulie, poate câteva zile dacă se socotesc 60 de zile lucrătoare.

Succint evantaiul politic prezintă ca formaţii importante Convenţia Democratică (14 partide şi formaţii în curs să sporească în urma disidenţelor înregistrate în alte partide şi care apar să umple cu mult golul cauzat prin retragerea PNL - Radu Câmpeanu), FSN - Petre Roman, FDSN - Ion Iliescu şi un număr de partide care deocamdată nu se ştie dacă vor propune candidaţi separaţi sau se vor face alianţe.

Candidat sigur de luat în seamnă este actualul Preşedinte Ion Iliescu, susţinut de FDSN. S'au mai anunţat candidaturi sporadice dar nu sunt de discutat până la trecerea baremului de 100.000. Când menţionez pe Dl. Iliescu nu numai că nu-i confer competenţa politică în sens pozitiv ci abilităţile machiavelice în a manevra sforăriile cu toate că este grav handicapat de performanţele negative ale celor trei ani când provizoriu s'a ales, a ocupat postul de căpetenie al Statului.

Să exemplificăm cu ceva foarte actual. Fixarea datei alegerilor. Au existat raţiuni ca să se ţină neîntârziat. Primul ministru, în raport cu catastrofa economico-financiară şi perspectiva iernii viitoare plus eventuala compromitere a acordării de către SUA a Clauzei Naţiunii celei mai Favorizate, a susţinut data de 26 Iulie. Convenţia Democratică, pe acelaşi considerent plus exploatarea succesului din alegerile locale, tot 26 Iulie. FSN-Petre Roman, aceeaşi dată ca să nu ofere FDSN-ului-Ion Iliescu să-şi organizeze structurile şi aşa mai departe, nu fără a se sublinia de Stolojan că ambele alegeri, concomitent, vor costa în jur de un miliard şi jumătate şi separate un plus de ju-

Continuare în pag. 9

ALEXANDRU DRĂGHICI SE ASCUNDE ÎN GERMANIA

Surse din străinătate ale Asociaţiei Foştilor Deţinuţi Politici opinează, după o serie de investigaţii făcute pe cont propriu, că fostul ministru român de interne din anii '50, Alexandru Drăghici - acuzat de crime şi alte fărădelegi - s'ar afla ascuns în Germania. In legătură cu acest caz, asociaţiile membre ale Uniunii Internaţionale a Foştilor Deţinuţi Politici Anticomunişti sunt în alertă.

Intervenind la oficialităţile române, la Ministerul de Interne şi S.R.I., Dl. Constantin Ticu Dumitrescu, preşedintele A.F.D.P.R., a fost informat că nu se cunoaşte data plecării lui Al. Drăghici din ţară, nici punctul de frontieră prin care a ieşit şi nici ţara în care se găseşte acum. A.F.D.P.R. a cerut punerea sub acuzare a lui Al. Drăghici şi începerea demersurilor pentru extrădare.

PRIMELE PATRU EDECURI ALE ROMÂNIEI

Alegerile au fost împinse spre toamnă.

Indignarea opiniei publice, revolta sindicatelor, campania de presă, avertismentele guvernului, semnalele venite din exterior, toate acestea n'au impresionat majoritatea cripto-comunistă şi tembelă din cele două Camere reunite în Dealul Mitropoliei care a votat împotriva ţinerii alegerilor la 26 Iulie.

Nori întunecaţi se adună pe cerul ţării. Populaţia a ajuns la frontiera sărăciei. Va putea fi evitat un dezastru?

Oricum, din buzunarele "prostimii" se vor scoate banii pentru a prelungi până la toamnă (doar până atunci?) huzurul unor păduchi precum Vasile Văcaru, Gh. Dumitraşcu, Radu Ceontea, Victor Surdu, Adrian Moţiu, Sorin Silviu Somăncu ş.a.

Iată, însă, şi primele patru locuri dintr'un posibil top al **edecurilor**, primii patru vinovaţi de un posibil dezastru al ţării:

ION ILIESCU (Preşedintele României) - I-ar fi putut determina pe fanii săi din Parlament să voteze legile alegerilor. N'a făcut-o. Interesul de a avea un partid "de casă" (Frontul - zice-se - Democrat al Salvării Naţionale) a fost mult mai puternic decât raţiunea de Stat.

AL. BARLADEANU (preşedintele Senatului) - Sfidând opinia publică, s'a pronunţat fără ocolişuri pentru amânarea alegerilor. Tipic pentru o personalitate a puterii (neo-)comuniste.

DAN MARTIAN (preşedintele Camerei Deputaţilor) - Până la un anumit moment a jucat cu mască. A încercat să stopeze legile alegerilor în favoarea noului său partid, F.D.S.N. Demascat, a trecut fără menajamente la sabotarea acestor legi.

RADU CAMPEANU (senator, preşedintele P.N.L.) - După desprinderea-i trădătoare din Convenţia Democratică, s'a îndreptat vertiginos spre extrema stângă. Sabotarea ţinerii alegerilor în vară n'a mai mirat, deci, pe nimeni.

DIN CAIETUL UNUI GOLAN

Am mai scris şi, pare-se, sunt nevoit a mai scrie: făcând abstracţie emanaţiile luetice ale unor creiere de cripto-comunişti şi/sau neo-bolşevici, care, mai nou, închină ode unor semi-eroi sau pseudo-eroi precum Ion Antonescu, Armand Călinescu, Nicolae Titulescu ş.a., condeie ignorante şi/sau manipulate continuă a calomnia Mişcarea Legionară şi memoria Căpitanului.

Se fac imbecile apropieri între Mişcarea Legionară şi fascism, comunism, naţionalism-ceauşist; între Mişcarea Legionară şi acele cloace numite Uniunea Vatra Românească, Partidul România Mare şi Partidul Unităţii Naţionale Române.

Mai nou, personaje din (ceea ce poetul Gellu Naum numea) "disidenţa legumicolă", pe numite "meridiane", prin "agore" şi în "contrapuncte", se cred pe culmile subtilităţii când fac apropieri între Corneliu Codreanu şi C.V.Tudor sau tracomanul filo-comunist Iosif Constantin Drăgan; doar-doar îşi vor întrema muribundele gorile.

PRIMARII DIN CLUJ ŞI BAIA MARE NU RESPECTĂ DREPTURILE OMULUI

Liga Apărării Drepturilor Omului şi Comitetul Helsinki din România cer guvernului, Parlamentului şi Curţii Constituţionale să anuleze deciziile primarilor din Cluj-Napoca şi Baia Mare potrivit cărora manifestările cu caracter politic ce se organizează în municipiile respective trebue anunţate la primărie cu trei zile înainte.

Potrivit unui comunicat dat publicităţii în comun de LADO şi CHR, deciziile respective, adoptate la 28 Aprilie a.c. la Cluj-Napoca şi la 21 Mai a.c. la Baia Mare, reprezintă o încălcare gravă a drepturilor omului, a Constituţiei României.

Dan Emilian ROŞCA

REGELE INTERNAŢIONAL AL ROMILOR NE SFIDEAZĂ

Hentea TIBERIU

Printre multele lipsuri, slăbiciuni, greşeli şi măsuri eronate, voite şi nevoite ale guvernării de după revoluţie, o văd şi pe aceea care încalcă flagrant interesele neamului românesc în viitor.

Este vorba de încoronarea ca REGE INTERNATIONAL AL ROMILOR, a celui ce este BULIBASA ION CIOABA.

Ca simplu cetăţean al acestei ţări, îmi pun întrebarea pe care o fac publică: Cum este posibil ca cei ce resping MONARHIA CONSTITUTIONALA IN ROMANIA, să accepte o MONARHIE INTERNATIONALA A ROMILOR? Dintre politicienii atâtor partide, senatori, parlamentari, istorici şi ziarişti, n'a sesizat nimeni substratul acestui fapt ce se vede împlinit? S'a gândit cineva la urmările ce vor veni peste un număr de ani asupra ROMANIEI? Un plan bine stabilit de forţele OCULTE MASONICE se desfăşoară prin diferite forme, ca România să nu mai fie a ROMANILOR. In Răsărit, forţele K.G.B. în agonia lor, întreţin starea de război, ucigând mişeleşte populaţia basarabeană, în timp ce în BOSNIA şi HERTEGOVINA se duc lupte fratricide sângeroase. Acestea ca să pregătească terenul NOII aşezări MONDIALE, pe fundalul căruia să se instaleze alte forţe care să conducă după bunul plac.

România, râvnită de toţi, se vede pradă marilor interese economice a celor ce ne-au vândut la YALTA ca tot EI să fie cei cărora să le dăm socoteală de NATIONALISMUL nostru CURAT şi CRESTIN.

Desigur, se urmăreşte crearea de confuzii prin manevre OBSCURE şi DIABOLICE, prin propagarea libertinajului deşănţat, şi a pornografiei, ca tineretul să fie anihilat în aspiraţiile de VIITORI ROMANI.

Departe de mine gândul de a fi RASIST, ANTISEMIT, s'au un rău intenţionat, problema este prea gravă, prea importantă ca să acceptăm tot ce ni se bagă sub nas, trebue să ne gândim că vom deveni ţara UNORA şi a ALTORA dacă nu privim în substratul oricărei manevre ce se face sub ochii noştri.

Vor urma desigur migraţii care ne vor da bătaie de cap, şi nu este exclus ca după un timp să ajungă la pretenţii teritoriale sau la autonomie locală. Vor urma CONGRESE care ne vor aduce în ţară MAFIA CRIMEI, dezordinea, hoţia, violul şi drogul care vor face ravagii în viaţa noastră. Peste acestea vom fi sufocaţi prin înmulţirea rapidă a ţiganilor, care şi acum este numeroasă. Pericolul este real, nu poate fi ignorat, ne sunt puse în joc premisele existenţei noastre în viitor, infiltrarea lor în toate sectoarele vieţii o putem vedea la nivelul înalt al societăţii. Atacurile în bandă, crimele şi bişniţăria le deţin ţiganii, fapt care trebue să ne preocupe, ca Statul să intervină cu măsuri de stăvilire a acestui pericol ţigănesc.

In această ţară a nimănui, cu aprobarea cui se admite să se facă încoronarea Regelui unei ETNII? Ce legi prevăd instalarea unei monarhii pe teritoriul ţării?

Poziţia geografică a ţării cere să ne trezim pentru a stăvili orice încercare de subminare a existenţei noastre. Să nu ne lăsăm orbiţi de amăgirile şubredei democraţii sub a cărei mască se ascund interesele unor GRUPURI sau STATE care râvnesc la dezbinarea şi învrăjbirea dintre noi.

Această SFIDARE este o palmă ce ni se dă pe faţă când REGELE NOSTRU LEGITIM este ţinta atacurilor celor ce slujesc şi acum COMUNISMUL.

SE CAUTĂ UN PREŞEDINTE

Urmare din pag.8

jumătate, ceea ce finanţele nu pot permite.

Manevrele D-lui Iliescu. In Parlament tergiversarea votării celor două legi în aşa fel ca să nu se mai poată realiza cele 60 de zile pentru campania electorală. Si a reuşit introducându-se în legislaţie şi o torpilă lansată de acrimonia liderului PNL-Radu Câmpeanu, ca o convenţie sau alianţă politică din care se desprinde un membru să nu mai aibă dreptul să folosească semnul electoral de până la desprindere! Atac cinic la Convenţia Democratică şi semnul electoral CHEIA. Mai uluitor decât în alegerile din 1946.

Surpriză de teatru. Primul ministru Stolojan şi reprezentanţi de frunte ai guvernului şi liderii partidelor importante, convocaţi în Palatul minunilor dela Cotroceni, după ce sindicatele făcuseră publicitate că dacă în 48 de ore nu se fixează ca dată a alegerilor 26 Iulie, vor institui pichete la domiciliul parlamentarilor. Să auzi şi să nu crezi câtă democraţie originală este dat Românilor să trăiască! A doua zi sindicatele şi-au retras ameninţarea şi a urmat conclavul dela Cotroceni. Stupoare când Primul ministru Stolojan, şi nu altul, fără nici o altă justificare sau introducere, a propus direct data de 27 Septembrie, fără să roşească, cum de altfel roboţii nu roşesc; după care au fost ceva replici care nu s'au prea auzit deoarece pereţii Palatului sunt antifonaţi ca unele glasuri să mutească şi auzurile să surzească, astfel că elocinţa părintească a preşedintelui a produs seducţia în masă cu care data alegerilor s'a fixat la 27 Septembrie şi anume, concomitente, ca în 20 Mai 1990.

Vom putea dezlega această şaradă? Greu, dacă nu imposibil. Imi aminteşte de un prieten cu care mergeam la curse de cai. Inginer electronist, calcula de acasă şansele curselor. Odată în încurcătură, îl întreb cine câştigă în cursa respectivă. El serios, imperturbabil. In cursa aceasta nu câştigă nimeni. Il botezasem Horoscop. Deci în cursa prezidenţială cine?

Este de recunoscut că nu s'au distins din timp personalităţi competiţionale. Nu pentrucă nu ar exista, însă după decenii de obscurantizări sistematice, acestea nu puteau şi încă nu pot ieşi la suprafaţă ca untdelemnul. In arena unui electorat şi el slab pregătit politic, posibilităţile de manevră demagogică şi vicleană sunt în largul lor. In aceste momente grave nu este loc nici de impostori nici de amatorismul celor care strigă "suntem în slujba poporului" şi "credeţi-mă pe mine". Din nefericire, alegerile vor fi marcate de acest păcat. Nu sunt semne ca oamenii să se fi vindecat de credulitatea căreia au căzut victimă celor din balconul emanaţilor şi chiar dacă sunt semne bune, ca în alegerile locale, nu trebue să fie supraestimate şi în condiţiile legilor pentru ţinerea celor legislative şi prezidenţiale infestate de mai mult antidemocratism şi capcane, campania electorală trebue abordată de opoziţie ca o luptă îndârjită politică, pe ultimele metereze. Se cere înfăţişarea unei viziuni politice credibile cu programe de remediere a neajunsurilor care au cauzat toate problemele majore, prezenţa candidaţilor să ridice nivelul dezbaterilor, adversarii siliţi să discute problemele pe care vor să le evite, să fie spus totul acum, nu rezervat pentru când se ajunge preşedinte, ideile expuse să fie atât de persuasive încât să reuşească a mula opinia publică într'atât, încât să facă acea diferenţiere în măsură să conducă la alegerea unui preşedinte nou, care să guverneze în sfârşit ţara efectiv şi salutar. Legănându-se în iluzia cea mare că jumătate din ţară, academicieni, profesori emeriţi, ingineri, economişti, financiarişti, avocaţi, scriitori, ziarişti, artişti etc. ar putea fi preşedinţi, fiecare votant trebue să înţeleagă în ziua exprimării sale, că alegerile de acum nu trebue să fie "o loterie" periculoasă în care ţara disperată asemeni unui jucător încearcă ultima mizâ cu speranţa că îl va reface de tot ce a pierdut. Mai mult ca oricând se cere discernământ, maturitate şi responsabilitate pentru viitorul fiecăruia şi pentru cel al ţării întregi.

Adrian GRIGOROPOL

Când Canadienii lucrează împreună, noi putem porni în lume şi câştiga.

Pentru a reuşi în lumea de astăzi, Canadienii trebue să fie competitivi, pentrucă serviciile noastre depind de aceasta.

Pregătindu-ne noi înşine prin calificare, vom ajuta să fim competitivi şi să asigurăm prosperitatea pe care o vrem pentru noi şi pentru copiii nostri.

Trebue să investim în noi şi să fim o ţară care să spună... da, noi putem.

SWEEP RITE MANUFACTURING INC., REGINA

Everyone knows a small company from Regina can't compete in world markets. Everyone, that is, except Les Hulicsko, President of Sweep Rite Manufacturing Inc. His high technology, innovative, mechanical street sweepers are cleaning up around the world, with exports accounting for up to 75% of sales.

Da, noi putem. Avem dovada

Canadienii reuşesc în fiecare zi. Există multe succese individuale sau în afaceri mari, cu beneficii reale pentru indivizi, pentru comunităţile în care ei locuiesc şi pentru industria canadiană.

Sute de companii canadiene obţin succese internaţionale remarcabile. Ele crează locuri de muncă, dezvoltă noi profesii şi oportunităţi pentru miile de Canadieni şi crează pieţe de desfacere în lume pentru produsele canadiene.

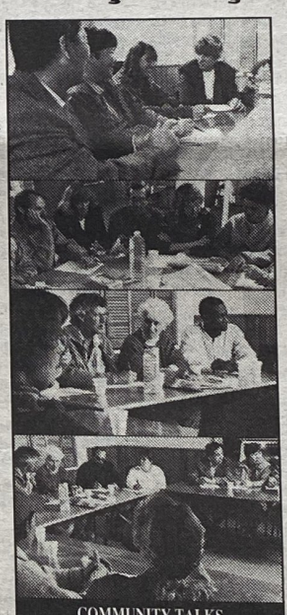

COMMUNITY TALKS

The Prosperity Initiative's Steering Group is developing a consensus-based plan of action to be presented to Canadians in September. Canadians told us that they wanted to participate in developing this plan of action. We listened...

Through a series of "Community Talks", thousands of people in 186 communities across Canada have contributed their ideas. They talked about how to address the challenges and opportunities facing us all in the areas of competitiveness and learning. They talked about how to maintain our standard of living and secure our economic future. They concluded that all of us have to play a part...and the government is listening.

Da, noi putem. Noi avem abilitatea de a avea succes.

Noi avem o tradiţie de a lucra în cooperare cu alţii, obţinând succese în lume în menţinerea păcii, în medicină şi explorări spaţiale. Acum, cu afaceri, forţă de muncă, guverne, cu grupuri academice şi sociale lucrând împreună, noi putem realiza prosperitatea prin competiţia internaţională. Dar este încă un factor critic: In final, potenţialul Canadei depinde de angajarea fiecărui Canadian de a fi cel mai bun.

ANITA LÉGER, QUEBEC

"I moved to Quebec with an Ontario teacher's certificate. For several years, I could only get work as a substitute. I knew it would be hard to get a full-time job if I didn't re-qualify, so I took my Quebec Certificate. I now teach full time, have a better salary and realize that if you want a better future, you have to be ready to retrain. It was worth it for me!"

Da, noi putem. Avem oamenii necesari

Este timpul de a ne îndrepta energiile în cea mai importantă concurenţă economică... şi să ne pregătim pentru un viitor mai prosper.

Da, noi putem!

Canada

Nichifor Crainic

(22 DECEMBRIE 1889 BULBUCATA - VLAŞCA - 21 AUGUST 1972 BUCUREŞTI)

"CÂNTECUL POTIRULUI"

—Gheorghe RĂDULESCU—

NICHIFOR CRAINIC

Nichifor Crainic (pe numele lui real Ion N. Dobre) a fost o personalitate românească, şi care la fel ca şi Nae Ionescu ori Lucian Blaga, aşează drept temelie spirituală fiinţei româneşti credinţa creştin - ortodoxă, ce de veacuri a întărit şi înălţat sufletul naţional spre veşnicie. Poet, profesor, gânditor, doctrinar, om politic, Nichifor Crainic s'a făcut cunoscut prin teoriile şi concepţiile sale filosofice şi prin creaţia sa poetică de factură creştină. Si dacă concepţiile sale dedicate creştinismului ortodox şi creaţia sa poetică va avea aceeaşi structură de pătrundere şi dezvoltare creştină, prin care semnificaţia cristică deschide orizontul vast spre divinitate. Poezia sa este în acelaşi timp o poezie creştină tradiţional-românească, sub cerul autohton al crucii şi suferinţei, dar şi al reînvierii neamului românesc.

Poezia lui Nichifor Crainic are o estetică proprie, aşa precum însuşi poetul teoretizează în interesanta sa carte "Nostalgia Paradisului", o carte despre frumos, în care autorul pune bazele esteticii sale, principii estetice ortodoxiste, metafizice, căci după autor "frumosul e o realitate obiectivă" având drept bază principiul divin, referitor la frumosul spiritual. De fapt, în poezia sa, divinitatea ia parte activă la dialogul poetului, căci aşa cum Dumnezeu a creat întregul univers, tot aşa după concepţia platoniciană, prin Dumnezeu şi poetul este creatorul operelor sale. Apropiat de Nae Ionescu, Nichifor Crainic vede în tineretul ţării un viitor nou şi revelator, susţinându-i principiile, atât cele ideologice cât şi cel social - politice, principii de purificare, de spiritualizare şi fortificare morală împotriva vicisitudinilor vremii, de ridicare a sentimentului naţional şi religios creştin - ortodox, de umanitarism. Pentru Nichifor Crainic, comunismul nu poate fi decât un impediment în calea progresului, un sistem politic şi social contrar naturii umane, fiind împotriva "instinctului de familie", "instinctului de proprietate", "instinctului de patrie". Pentru Nichifor Crainic tradiţia este în relaţie directă cu religia, cu credinţa ortodoxă, având drept elemente de rezistenţă - limba, sângele, pământul românesc, folclorul.

După Crainic, creatorul tradiţionalist trebue să fie în strânsă legătură cu religia, cu ortodoxismul. Poate că principiul pare limitat, Eminescu, Arghezi, Blaga, I. Barbu, V. Voiculescu, G. Bacovia şi alţii erau liberi în gândire şi scris, aceştia n'ar fi admis încorsetarea impusă de religie, însă în fond credinţa ortodoxă pledează pentru o supremă libertate în toate privinţele, bineînţeles având drept postament etica, iar aceşti scriitori prin creaţia lor sunt, pregnant, în relaţie cu tradiţia. Nichifor Crainic susţine de fapt o puritate a conştiinţei, a spiritului de veacuri naţional, luptând împotriva unei alterări etnice a neamului. Alături de Paul Claudel şi Rainer Maria Rilke, poetul român creează o poezie întru Cristos şi pentru Cristos, o poezie a împărtăşaniei, a curăţeniei spiritului, o poezie a Dumnezeirii, pentru mântuirea şi sfinţirea omului, ca versurile din "Cântecul Potirului", poezie scrisă ca multe altele în temniţele comuniste, ca şi ale lui Radu Gyr şi ale altora.

Pâinea şi vinul întregesc sacralitatea lui Cristos, prin ele poetul aduce drept semnificaţie spre spiritualizarea neamului metamorfoza pâinii şi a vinului în euharistică. Si totul se efectuează cucernic, ecumenic şi naţional pe ogorul străbun de către ţăranul secular, încât unele spice de grâu lăsate în picioare înfăţişează poetic o parţialitate a divinităţii: Când holda de seceri tăiată fu gata,/ bunicul şi tata / lăsară o chită de spice'n picioare/ legând-o cucernic cu fir de cicoare,/ iar spicele'n soare luceau mătăsos/ să'nchipuie barba lui Domnu' Cristos." Creştinul adevărat, (departe de orice erezie distrugătoare îndreptată împotriva creştinismului, împreună cu comunismul) îşi realizează forţa divină, putându-şi explica uşor esenţa şi existenţa lucrurilor, îşi descifrează şi înţelege relaţia care se stabileşte între om şi divinitate, între efemeritate şi eternitate.

Din punctul acesta se explică şi faptul că omul, fie el simplu ori învăţat, simte întru totul prezenţa lui Dumnezeu, o simte în toată fiinţa lui, acest lucru nu se poate întâmpla, cu toate cunoştinţele noastre despre un Socrate, Platon ori Aristotel şi cu nici un alt creator cunoscut din lume, deoarece aceştia ne întorc înapoi în istoria filosofiei, a culturii în general, cercetându-i numai atunci când ne sunt necesari; pe Cristos însă îl simţim şi-l purtăm continuu în conştiinţa noastră, cu toate că ştim când s'a născut, când a fost răstignit, când a înviat şi când s'a înălţat, El este însăşi viaţa, existenţa eternă, fără de care omul care gândeşte, cât de cât, nu poate trăi. Ţăranul român are nişte repere după care se conduce: tradiţia, observaţia, intuiţia, cunoaşterea semnelor cereşti, semnificaţia lor, forţa credinţei creştine şi altele. El îşi dă seama că ce se pierde aici prin moarte se completează dincolo, în eternitate, el crede şi nu cerceteză, sărbătoreşte Crăciunul, Paştele, pe Sfânta Maria şi alte sărbători creştineşti de sute şi sute de ani, pentrucă mereu sunt prezente, proaspete şi sfinte, nu au timp şi nici spaţiu, au o existenţă care nu moare niciodată, au eternitate. El ştie în acelaşi timp că totul se învecheşte şi în cele din urmă se pierde, numai Cristos rămâne acelaşi prin veşnica Lui întrupare, prin veşnica Lui Dumnezeire şi ţăranul şi-L imaginează şi-L întruchipează singur, pentrucă Iisus Cristos este în el, în tot ce-l înconjoară, Il simte şi-L vede aievea, în tot şi în toate: "Când pâinea'n cuptor semăna cu arama,/ bunica şi mama,/ scoţând-o sfielnic cu semnele Crucii,/ purtau parcă moaşte cinstite şi lucii,/ iar pâinea dând abur cu dulce miros,/ părea că e faţa Lui Domnu' Cristos."

"Pâinea noastră cea de toate zilele,/ Dă-ne-o nouă astăzi" - glăsuieşte rugăciunea "Tatăl nostru", "Pâinea cea de toate zilele", hrănitoarea şi îndestulătoarea omului, care se frânge în numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh, ea este rezistenţa vieţii, trupul frânt pe Cruce al Lui Cristos. Si versurile lui Nichifor Crainic mărturisesc acest lucru, pentrucă pâinea devine Sfântă Împărtăşanie, hrana spiritului împreună cu vinul prefăcut în sângele Lui Iisus Cristos: "Si iată potirul la gură te duce / Iisuse Cristoase, Tu jertfă pe Cruce,/ hrăneşte-mă carne de sfânt Dumnezeu./ Ca bobul în spice şi mustu'n ciorchine / eşti totul în toate şi toate prin Tine, / Tu pâinea de-a pururi a neamului meu."

Aşa precum pâinea are istoria ei sfântă, tot aşa şi vinul este sfinţit de Cristos, pentrucă aşa cum ne dovedeşte scriptura, vinul sfinţit este prefăcut în sângele lui Cristos, formând împreună cu pâinea împărtăşania, prin ea creştinul îşi întăreşte viaţa spirituală de aici şi de dincolo de mormânt. Folcloric a rămas întipărit în imaginaţia poporului că boabele de struguri în vis reprezintă lacrimi, lacrimile vărsate de femeile mironosiţe pentru chinurile prin care a trecut Cristos: "Din curpenul viţei ce'nfăşura crama,/ bunica şi mama,/ au rupt un ciorchine, spunându-i povestea:/ - Copile, grăiră, broboanele acestea/ sunt lacrimi de mamă, vărsate prinos,/ la caznele Domnului nostru Cristos!" Si procesul vinului continuă prin zdrobirea strugurilor, mustul care curge înspumat, roşu ca sângele ori gălbui ca razele pălite de toamnă. Boabele par "nestemate" cum le spune poetul, "nestemate" care se sfarmă, întristând şi însângerând lumea cu sângele din rănile Lui Cristos. In această combinaţie între om şi împărtăşanie există o semnificaţie profundă între pământ şi cer, între trup şi spirit, o unitate perfectă între materie şi spiritualitate, elementele din care omul este creat, trecând datorită forţei energetice universale prin cercurile vârstelor terestre şi Edenul divin, sfinţindu-se prin Cristos ori rămânând în straturile joase ale morii eterne: "Apoi, când culesul de struguri fu gata, / bunicul şi tata, / în joc de călcâie zdrobind nestemate, / ce lasă ca rana şiroaie'n-spumate, / - Copile, grăiră, e must sângeros / din inima Domnului nostru Cristos!" Si Potirul se umple cu pâinea ce se frânge, cu vinul ce-i sânge, cu trupul şi sângele lui Cristos. Sfinţită este holda, sfinţită este via, sfinţit este pământul neamului românesc.

Naţional, creştin şi sfânt este deci pământul din care sfânta împărtăşanie umple potirul pentru creştinii neamului. Nichifor Crainic celebrează Sfânta Taină pe pământul străbun din pâinea şi vinul românesc spre sfinţirea holdei şi a viei roditoare pe acest pământ:

"Si iată potirul la gură te duce,/ Iisuse Cristoase, Tu jertfă pe Cruce,/ adapă-mă sânge de sfânt Dumnezeu. / Ca bobul în spice şi mustu'n ciorchine / eşti totul în toate şi toate prin Tine,/ Tu vinul de-a pururi al neamului meu." Spre deosebire de alţi poeţi care utilizează poate un lexic mai pronunţat duhovnicesc, Nichifor Crainic este poetul care se contopeşte în profunzime cu tainele sfinte, taine pe care le înţelege şi din care se hrăneşte spiritual.

Insetat de adevăr şi credinţă, poetul Il descoperă pe Cristos în fiinţa tuturor lucrurilor câte există, descoperă absolutul Dumnezeiesc şi se roagă pentru mântuirea şi înălţarea neamului.

Există în opera lui Nichifor Crainic un specific naţional, dela etnicitate (dar nu fără o maleabilitate şi caritate înţelese creştineşte) la ortodoxism, însă nu printr'o interpretare limitată, ci prin principii de fond universal valabile ale Bisericii ortodoxe.

Problema patriei este viu prezentată, la poet şi teoretician.

Pământul românesc e binecuvântat, e un Rai bogat şi plin de substanţă divină, de tot ce Dumnezeu ne-a putut dărui, aici găsim elementele materiale şi spirituale ale existenţei şi mai presus de orice pâinea şi vinul cu care ne împărtăşim: "Podgorii bogate şi lanuri mănoase,/ Iisuse Cristoase,/ e raiul în care ne-a vrut Dumnezeu./ Priveşte-Te'n vie şi vezi-Te'n grâne/ zdrobeşte-Te'n struguri şi frânge-Te'n pâine./ Ca bobul în spice şi mustu'n ciorchine / eşti totul în toate şi toate prin Tine,/ Tu viaţa de-a pururi a neamului meu." "Cântecul Potirului" este poezia esenţei creştinismului ortodox românesc, ea adevereşte întru totul caracterul naţional al creaţiei lui Nichifor Crainic. In general poezia din timpul suferinţelor din ocnele comuniste este o puternică pagină de denunţare împotriva unui regim politic descompus şi infernal, împotriva delaţiunii odioase şi degradante, a tuturor acţiunilor de distrugere, de mistificare, de mizerie şi trădare a omului.

Ca şi poezia lui Radu Gyr, lirica lui Nichifor Crainic conţine în adâncurile ei o suferinţă nu numai a poetului, ci a naţiunii întregi, a fiinţei neamului, căci poezii ca: "Foamea", "Flămând", "Cântec de bejenie", "Am fost făcut să n'am", "Unde sunt cei ce nu mai sunt" şi altele exprimă cel mai tragic document din istoria politică şi socială prin care a trecut România şi-un popor întreg condamnat la moarte, dar Dumnezeu n'a vrut să fie aşa, încât astăzi comunismul cu tot angrenajul lui de crime şi ticăloşii s'a sfărâmat dezvelindu-şi hidoşenia în faţa întregii lumi.

ERATĂ

In numărul 193 din luna Mai 1992, a ziarului "Cuvântul Românesc", în articolul "RADU GYR" de Gheorghe Rădulescu, la pag.9, ultima coloană, s'au făcut următoarele greşeli tipografice, prin eliminarea unor cuvinte, rupându-se fraza în două. Se va citi astfel textul: "Poezia lui Radu Gyr este în acelaşi timp expresia timpului istoric, politic şi social, proba juridică peremptorică cât au putut unii oameni să sufere în ocnele comuniste." Si nu: "Poezia lui Radu Gyr este în acelaşi timp expresia timpului istoric, politic şi social, proba juridică social, proba juridică peremptorică decât au putut nele comuniste."

★ ★ ★

In numărul 194 din luna Iunie 1992, a ziarului "Cuvântul Românesc", în articolul "ICONARII", la pag.5, prima coloană, rândul 9, se va citi astfel: "Astăzi, Vineri 24 Iunie 1927 (Sf. Ion Botezătorul), ora zece seara,"...

CITIŢI ŞI RĂSPÂNDIŢI ACEST ZIAR

CRONICI

Literare - Artistice - Culturale

din exil și din țară

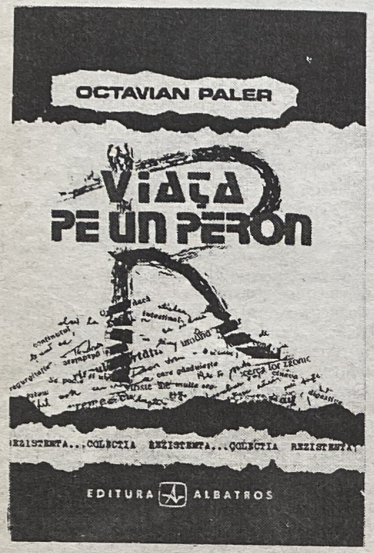

Zece ani după apariția primei ediții (în condiții grele) a eseului "VIATA PE UN PERON" mulți cititori au salutat cu entuziasm evenimentul literar provocat de apariția ediției a doua a acestei opere capitale a puternicului și profundului nostru scriitor și filosof contemporan.

Evenimentul menționat a avut ca origine doi parametri esențiali: primul este constituit de însăși tema operei; al doilea se datorește faptului că la scurt timp după apariție, în 1981, nu se mai găsea în librării nici un exemplar al cărții. Dacă un număr redus de cititori avizați au avut norocul, atunci, să parcurgă cu febrilitate și uimire însoțită de teamă spovedania plină de curaj și sfidare a autorului, majoritatea iubitorilor de adevăr au fost împiedicați să o cunoască datorită faptului că această operă ca și alte cărți ale lui O. Paler - a fost pusă la index de către autoritățile comuniste, la foarte scurt timp după apariția ei pe rafturile librăriilor.

De ce acest surghiun al scrierii lui Paler? Pur și simplu fiindcă și de data aceasta autorul a scos paloșul revoltei izbind în gloata de ticăloși care ne asupreau de prea multă vreme. Fără să provoace vărsare de sânge ci denunțând cu toată vigoarea chinul moral și psihic, viclean, la care eram supuși, chin care cu timpul se transforma într'o frică animalică de care erau obsedați toți cei care nu puteau concepe și admite ca minciuna să fie ridicată la rang de rațiune supremă.

Dela început întâlnim naratorul.

Ca la un curs magistral, el se adresează unui auditoriu care cuprinde lumea întreagă destăinuindu-și simțămintele de frustare și revoltă față de imposibilitatea - instaurată de "sistem" - de a-și putea trăi viața cu omenie.

Conștient, naratorul se află într'un loc vast de detenție perpetuă unde, sub imperiul unei hipnoze provocată de frica colectivă mai subzistă încă unele contingențe materiale. In schimb, dominat de constrângeri și teroare, spiritul și-a pierdut urzeala logică. Nu-i vorba de frica de moarte ci de frica imanentă de a nu trezi fiara care zace în fiecare dintre noi, dincolo de neocortex, fiara care distruge omenia. Teroarea și frica duse la paroxism îl transpun pe narator în lumea unui anume absurd, cert nu acel pe care îl întâlnim, aiurea, în literatura contemporană.

Pentru Paler absurdul devine o formulă imperioasă, impusă de un fenomen real, existent, care copleșește nu numai individul ci chiar popoare întregi: teroarea comunistă. Aforismele devenind astfel capitale, absurdul lui Paler este singurul răspuns posibil la absurditatea cea mai monstruoasă pe care omenirea a trăit-o în ultimele două secole, domnia minciunii comuniste. Metaforele lui sunt cu atât mai justificate.

Kafka, considerând lumea ca un vast lagăr de concentrare, intuiește drama absurdă a lui Joseph K. ("Procesul") numai ca un fruct al imaginației sale, sorgintea neputinței scriitorului de a se defini între cele trei culturi în care a fost crescut și în care s'a simțit obligat să trăiască, boala agravând acest conflict strict personal.

Pentru Camus absurdul este - în "Le mythe de Sisyphe" - "confruntarea iraționalului lumii" cu "acea dorință pătimașă de limpezime care răsună în străfundul omului". Mai puțin importantă este explorarea absurdului de nepătruns decât enumerarea sentimentelor care ar putea conține absurdul, ceea ce ar putea da impresia negării tuturor valorilor.

In "Așteptând pe Godot" personajele lui Samuel Beckett așteaptă ceva, pe cineva, un mag, un idol; de ani și ani fără să știe ce așteaptă. Vladimir și Estragon (pe românește, tarhon!) nu sunt conștienți de absurditatea existenței lor. Treji, ei sunt scufundați în "somnul stupid" al animalelor "abjecte" cărora Baudelaire le invidia soarta. Trăind în absurd, ei nu trăiesc absurdul. Beckett rămâne unul din reprezentanții cei mai caracteristici ai filosofiei disperării ("Ce este teribil este faptul de a fi gândit"... în "Așteptând pe Godot") ceea ce explică, probabil, prietenia lui cu Cioran, care știa să aprecieze și umorul sec, sarcastic, al amicului său.

In "Cântăreața cheală" a lui Eugen Ionescu (să nu uităm că în piesă nu apare nici o cântăreață și cu atât mai puțin una cheală!) absurdul ucide limbajul. "Scaunele" nu sunt decât un pretext pentru a da unui cuplu de bătrâni solitari speranța că vor primi musafiri imaginari, care să dea vieții lor un țel. Până la urmă, pe scenă se adună din ce în ce mai multe scaune imobilizând cuplul care, în final, își dă duhul. Proliferarea materială (a scaunelor) vrea să amintească omului că și el va deveni obiect, cândva. Ionescu a spus că piesa scoate în evidență "lipsa unui Dumnezeu, irealitatea lumii, vidul metafizic. Tema piesei este neantul". Spațiul disponibil nu ne permite să menționăm alte scrieri ale lui Eugen Ionescu, ce au tratat tema absurdului și nici alți scriitori, destul de numeroși, care au abordat acest subiect.

Spre deosebire de confrații săi, Paler denunțând mistificarea monstruoasă a comunismului, tratează un fapt real. Arma lui, metafora dusă până la paroxism, atinge limitele absurdului. Viziunea aceasta, formal singura posibilă în 1981, dădea textului o șansă de a fi publicat și citit. Si chiar în felul acesta, existența materială a cărții sale a fost de scurtă durată. "Imblânzitorii cobrelor" s'au trezit prea repede.

Cu "VIATA PE UN PERON" Paler și-a sacrificat înclinarea lui naturală către meditarea transcendentală pentru a mânui - nu pentru prima oară - condeiul revoltei.

Aidoma unui stejar solitar, bătut de vânturi, trăznit de fulgerul îndoielii și al vinovăției greșelilor omenești provocate de frică, naratorul încearcă disperat să găsească drumul spre lumină.

Eseul, descriind realitatea crudă, este dominat de evenimente și situații aparent fictive, bizare, toate însă cu subînțelesuri vădite, limpezi pentru orice om de bună credință. Istoria dramei care am trăit-o, involuntar, timp de aproape o jumătate de secol, este prezentă, sub ochii noștri, pe fiecare filă a cărții.

"VIATA PE UN PERON" și-ar pierde menirea dacă am încerca să o povestim. Citită cu ochii minții ea se dezvăluie singură; vedem un tablou viu, profund și dureros al istoriei noastre contemporane.

Chiar dacă erorile trecutului nu învață aproape nimic, pe nimeni, îndemnăm generațiile tinere să mediteze la ultimele cuvinte ale acestei fresce tragice: "Doamne apără-mă de mine însumi"!

E.C. FIANU

De același autor au apărut: "UMBRA CUVINTELOR" definiții lirice, "DRUMURI PRIN MEMORIE", Egipt-Grecia, Premiul Uniunii Scriitorilor, "DRUMURI PRIN MEMORIE", Italia, "MITOLOGII SUBIECTIVE", "APARAREA LUI GALILEI", dialog despre prudență și iubire, Premiul Academiei, "SCRISORI IMAGINARE", "CAMINANTE", urnal (și contra urnal) mexican, Premiul Uniunii Scriitorilor, "POLEMICI CORDIALE", "UN OM NOROCOS", roman, "UN MUZEU IN LABIRINT", (vol.I), istorie subiectivă a autoportretului, "VIATA CA O CORIDA", "POLEMIQUES CORDIALES" (în traducerea lui Alain Paruit) ediție diferită de cea omonimă în românește.

Amintiri din închisoare

O POEZIE ŞI REVERSUL EI

Andrei CIURUNGA

In vara anului 1952 mă aflam în colonia Peninsula, de pe fostul Canal Dunăre - Marea Neagră. Intr'una din seri, un prieten mi-a recitat o poezie de Radu Gyr, venită tocmai dela Aiud, din om în om și din zid în zid, până între sârmele noastre ghimpate. Poezia se intitula "Tăcem din gură" și-am fost contrariat la auzul ei. Cum adică "tăcem"? De ce să tăcem? Înțelegeam mesajul poeziei, îi apreciam încărcătura emoțională, luam cunoștință de "revolta în genunchi" a poetului, dar nu mă puteam declara de acord cu atitudinea capitulardă care se degaja din dureroasele strofe. Departe de-a ne menține moralul, această poezie putea provoca prăbușiri în sufletele unora dintre noi.

După o noapte de insomnie, m'am înfățișat aceluiași bun prieten, inginerul agronom Mihai Vrabie - cu o replică la poezia lui Radu Gyr, pe care am intitulat-o demonstrativ "Noi nu tăcem". Invățată rapid de prietenii mei din colonie, poezia și-a luat zborul, pe căi cunoscute numai de ea, spre închisorile țării. Nu știu dacă o fi ajuns la urechea lui Radu Gyr. Versurile mele nu erau o mustrare, ci doar un alt fel, mai dinamic, mai combativ, de a privi raporturile dintre pușcăriașii în zeghe și opresorii cu stele și trese.

Acum, după patru decenii dela întâmplările de mai sus, îmi îngădui să alătur ambele poezii, cu mențiunea că nu mă gândisem un singur moment să-l contrazic pe marele meu confrate dela Aiud, ci doar să le dezvălui sutelor de mii de deținuți politici din România că mai putea fi și un alt mod de-a reacționa la teroare decât prin tăcere.

Iată poezia lui Radu Gyr, reprodusă după admirabila antologie "Poezii din închisori", alcătuită de prietenul Zahu Pană și tipărită în Editura "Cuvântul Românesc" din Canada, în anul 1982: "Din tot, nea mai rămas aieve / acest zid grav, aceste dreve, / Crunt ferecați în piatră dură, / cu pumnii strânși tăcem din gură. // Tăcem parc'am tăcea de veacuri / ca niște funduri vechi de lacuri. / Si ferecați în beznă sură, / de mii de ani tăcem din gură. // Ei: ziduri, lanțuri, temnicerii, / noi numai cremenea tăcerii. / Ei, biciuri cu bătăi și ură / noi uriaș îngheț pe gură. // Deasupra vremii și genunii / tăcem ca spinii și tăciunii. / Tăcem ca lama de custură, / tăcem mereu, tăcem din gură. // Ne linge frigul pe ciolane, / ei foame, cuie și ciocane / și orice zi e-o mușcătură. / Scrâșnind din dinți, tăcem din gură. // Tăcem ca lacătul pe uși, / tăcem ca focul sub cenușe / tăcem... dar noaptea sub celule, / vuiesc torente nesătule. // Un zgomot bubuie departe, / se darmă parcă ziduri sparte / și parcă lanțuri cad în zgură / Noi așteptăm, tăcem din gură."

Si iată replica mea: "Cu dinții strânși de atâta suferință / urcăm pe brânci Golgotele, cădem, / ne ridicăm scrâșnind de neputință / și iar ne prăvălim - dar nu tăcem. // Pe-a țării noastre darnică moșie / târâm de-un car de ani aceleași jug. / Cum oare să tăcem, când de sub glie / răcnește osul dezgropat de plug? // Si lacrima când prinde să ne frigă - / tribut adus pământului ilot, / cum să tăcem când Prutul vremii strigă / să-l dăm la câini, cu graniță cu tot? // De-a lungul zării noastre de cărbune / paharul plin neam învățat să-l bem / dar gura știe bine-o rugăciune / și-o geme printre dinți, căci nu tăcem. // Cum să tăcem, când fiecare ghindă / căzută din stejarul secular / se'ntoarce din adâncuri să cuprindă / tot plânsul țării într'un nou stejar? // Noi nu tăcem, căci urlă de pe roată / în trupul nostru, oase ce s'au frânt / și strigă morții ceau tăcut odată / cu gura caldă plină de pământ. // De s'ar surpa, în ceasul / pe toate-aceste guri câte-un Negoi, / l-am sfărâma necruțători cu dinții / și-ar da năvală răcnetul din noi. // Urcăm Golgote aspre de credință, / venim spre piscuri tari, îngenunchem / și iar ne scuturăm de neputință / cu pumnii strânși în trup - dar nu tăcem!"

PLĂTIȚI-VĂ ABONAMENTUL

ÎNTRE PRUT ŞI NISTRU

A rosti numele *Basarabia* e una cu a protesta contra dominaţiunii ruseşti - *Mihail Eminescu*

LUPTELE CONTINUĂ ÎN BASARABIA

UN POLITIST MOLDOVEAN OBSERVA POZITIA INAMICULUI IN ORASUL TIGHINA

Un nou conflict vine să neliniştească prea încercata Europă a anului 1992. Moldova basarabeană este din nou victima agresiunii ruseşti. Vineri 19 Iunie, în şedinţa de seară a Parlamentului dela Chişinău, Ministrul de Interne al Republicii Moldova, Dl. Antoci, a anunţat că la orele 4 p.m. forţele separatiste rusofone au declanşat atacul în zona transnistreană, înaintând cu intenţia de a ocupa Tighina şi Tiraspol.

Conform informaţiilor preluate dela agenţia Moldova Press, unităţile de poliţie dela Tighina au fost nevoite să facă faţă unor efective net superioare: două batalioane de tancuri şi blindate şi un batalion de artilerie antiaeriană. La doar 10 km de Tighina se află oraşul Tiraspol, sediul Armatei a 14-a, armată neimplicată în conflict, oficial, dar al cărei rol neoficial este de a furniza separatiştilor echipament de luptă şi cadre. De fapt, în spatele acţiunilor militare separatiste se ascunde dorinţa de a evita cu orice preţ o eventuală unificare cu România. In aceste condiţii, era de aşteptat ca armistiţiul încheiat între Chişinău şi aşa-zisa Republică Transnistria, la 23 Iunie, să nu dureze mai mult de câteva ore. La căderea nopţii, pe străzile Tighinei s'a reluat tirul cu arme grele.

Starea de tensiune continuă să se accentueze pe zi ce trece, ca urmare a declaraţiilor insolente, sfidătoare ale Vicepreşedintelui Ruţkoi şi ale Preşedintelui Elţîn, declaraţii calificate de către Preşedintele Moldovei, Mircea Snegur, drept "un amestec grosolan" în treburile interne ale unui Stat independent şi suveran. Acest punct de vedere pare a fi împărtăşit şi de Statele Unite, care continuă presiunile asupra Moscovei pentru retragerea Armatei a 14-a din Moldova.

***

In ciuda armistiţiului încheiat de către liderii din România, Moldova şi Ucraina, care au semnat la 25 Iunie o declaraţie de "cooperare economică şi bună vecinătate" şi a adunării la vârf a liderilor din 11 State balcanice şi foste sovietice, care a avut loc la Istanbul, la 26 Iunie, situaţia în Republica Moldova s'a înrăutăţit. Armata a 14-a sovietică a dat o nouă dimensiune conflictului transnistrean, transformând, prin angajarea sa făţişă de partea forţelor separatiste, o problemă etnică negociabilă într'un adevărat război între două State. De câtva timp, opinia publică mondială asistă, cu o uimitoare pasivitate, la dramele ce se petrec în Moldova: sute de oameni au murit, zeci de case şi clădiri au fost distruse. O posibilă explicaţie a acestei pasivităţi ar fi polarizarea atenţiei generale în jurul războiului din Iugoslavia. Din nefericire, eforturile pe care le face Comunitatea internaţională în favoarea rezolvării crizei iugoslave nu ne îndreptăţesc să sperăm într'o ameliorare prea apropiată a situaţiei din Transnistria. Până atunci, alte sute de oameni vor muri, alte mii şi mii vor lua drumul refugiului, alte sate vor fi distruse. Cert este că, atât de o parte cât şi de alta a Nistrului se vorbeşte din ce în ce mai puţin de rezolvarea pe cale paşnică a conflictului.

SOLDATI MOLDOVENI IN APARAREA ORASULUI TIGHINA

APEL

Către:
Preşedintele U.S.A., - Dl. George Bush
Secretarul de Stat al U.S.A. - Dl.James A. Baker III
Onorabilii Senatori U.S.A.: Alan Cranston si John F. Saymour
Onorabilii Congresmeni: Nancy Pelosi, Barbara Boxer, Tom Campbell
Secretarul General O.N.U.: Dl. Boutros Galli

RE: AGRESIUNEA RUSA IN MOLDOVA

Am dori să ne exprimăm profunda îngrijorare pentru noul act de agresiune înfăptuit de către armata rusă împotriva Moldovei, care este un Stat independent, recunoscut de Naţiunile Unite şi de către celelalte organizaţii mondiale.

Când Elţîn s'a întors dela Washington, el a ameninţat public că va interveni de partea separatiştilor ruşi, când în fapt, Armata 14-a rusă este deja angajată în conflict. Aceasta este o nouă escaladare a implicării ruse şi pare ca şi cum ar fi primit aprobarea din partea Preşedintelui Bush de a merge înainte în a ocupa ţara Moldovei şi a măcelări pe Românii din Moldova.

In acest mod intenţionează Rusia să folosească cele 25 de miliarde de dolari ajutor, plătit prin taxele noastre? Au ei nevoie de aceşti bani pentru a finanţa noi aventuri militare de-a lungul imperiului în curs de dezintegrare?

Am prefera mai degrabă să folosim aceşti bani, aici, pe plan intern, pentru educaţie, sănătate, necesităţi urbane şi investiţii privind viitorul acestei ţări, şi nicidecum să ajutăm la îndeplinirea aspiraţiilor imperialiste ruseşti.

La Kiev, liderul Kravciuc a făcut acum o declaraţie surprinzătoare:

Dacă Moldova (vechi pământ românesc) va căuta să se unească cu România - ceea ce constituie o aspiraţie normală şi firească pentru orice alt popor (Germania, Coreea, Vietnam) - Ucraina este gata să garanteze (?) independenţa micuţei regiuni Transnistria din cadrul Moldovei (unde există totuşi 40% populaţie românească). Doreşte el un schimb teritorial? Cu toate acestea el nu pomeneşte nimic de Nordul şi Sudul Moldovei, smulse prin forţă în 1940 de către Stalin, urmare a Pactului Ribbentrop-Molotov, şi date cadou Ucrainei.

Aceasta nu ar fi prima dată când Rusia înşeală Vestul. Ei sunt lup în blană de oaie când au nevoie de noi pentru a obţine ceea ce doresc. Si noi plătim prin taxele noastre pentru această agresiune, când avem nevoie de bani aici, pentru probleme sociale.

Opriţi agresiunea rusă în Moldova!
Ajutaţi poporul român al Moldovei!
Dumnezeu să vă binecuvânteze.

Uniunea pentru Credinţă şi Libertate
Secţia California — Neculai POPA

Grup Sprijin - Alianţa Civică
Secţia California — Nicolae D. RUSU

Uniunea Foştilor Deţinuţi Politici din România
Secţia California — Ioan GOCIU

Mărturii

"INSIDE THE SOVIET UNION WITHOUT A PASSPORT"

de John URWICH

Este vorba de ediţia engleză apărută la New York a cărţii "Fără paşaport prin URSS" publicată iniţial în Germania, în limba română. Autorul lucrării este Român de origine etnică germană, care în prezent locuieşte în Germania şi care după cel de al Doilea Război Mondial a fost deportat în Siberia. Lucrare în trei volume, totalizând circa o mie de pagini şi conţinând importante fotografii şi fotocopii ale unor documente inedite.

Sufleteşte, Ion "Ferry" Urwich este Român născut la Moreni, pe Valea Prahovei. Si deşi familia sa este cumva de origine germană, el nu şi-a dat seama de acest lucru decât relativ târziu. Astfel, datorită vederilor socialiste ale tatălui său, pe la începutul războiului, familia Urwich este trimisă forţat în Germania. Despărţit de restul familiei, rămas singur la vârsta de numai 15 ani, fără perspective şi cumva atras de uniforme, Ion intră voluntar în Vehrmacht. Rănit pe frontul de Vest, cade sub ocupaţie americană, dar la încheierea ostilităţilor devine om liber.

Soarta nu îşi spusese însă ultimul cuvânt. Mereu în căutarea familiei, Ion intră "pentru scurt timp" în zona de ocupaţie sovietică. **Un singur pas greşit şi cursul întregii sale vieţi este fatal răsturnat.** E arestat de Ruşi şi... deportat în Siberia. Viaţa lui Ion Urwich este întoarsă pe dos şi devine epopeea tragică a multor suflete care au împărtăşit aceeaşi soartă nemiloasă. Opt ani şi trei luni număraţi zi de zi, aşa cum fac toţi deţinuţii şi prizonierii. In decurs de peste opt ani, din 1947 până în 1955, Ion face cunoştinţă cu închisorile staliniste, - cu Gulagul sovietic de dureroasă amintire, cu veşnica Siberie rusească.

Pe parcursul celor o mie de pagini ale cărţii, autorul ne poartă prin lagăre îngheţate, de muncă forţată, prin închisori inumane, prin călătorii nedorite pe interminabilele drumuri de fier ale Rusiei. El ne pune în contact cu numeroşi deţinuţi, dela oameni simpli până la personalităţi marcante, cu viaţa acestora, a paznicilor KGB-işti, şi a populaţiei civile din Siberia tinereţii lui, risipită pe meleaguri străine.

Ca Român-American mă impresionează întotdeauna tragediile confraţilor noştri născuţi arestaţi, deportaţi, şi pierduţi în pribegie străină. Si Ion "Ferry"Urwich, cel care în tinereţea lui nu a vrut altceva decât să fie Român, descrie numeroşi compatrioţi întâlniţi în lagărele Siberiei. Desigur, nu se poate scrie o carte despre fiecare suflet înstrăinat, şi tocmai de aceea cartea D-lui Ion Ferry Urwich este un document de neînlocuit; o depoziţie despre dureroasa condiţie umană, o mărturie a suferinţelor Românilor.

Felicitări confratelui nostru Ion pentru hărnicia şi persistenţa de care a dat dovadă, şi felicitări editurii care i-a publicat importanta lucrare.

Nicolae DIMA

"BUCOVINA CU MÂNĂSTIRI ŞI BRAZI..."

Din istoria Bucovinei

BUCOVINA ÎN VARA FIERBINTE A ANULUI 1940

- BUCOVINA ÎNTRE DOUĂ RĂPIRI (1775 ŞI 1940) -

CAPITOLUL II - PARTEA ÎNTÂI

—Prof. Nicolae CIACHIR—

Constituţia austriacă din Martie 1849, declara Bucovina Ducat de sine stătător, subordonat direct coroanei habsburgice, având şi o stemă proprie, capul de bour cu o stea între coarne, o imitaţie după stema Moldovei. Steagul noului Ducat era albastru-roşu, aşezate orizontal. Ducatul avea în fruntea sa un guvernator numit de Viena şi care în majoritatea cazurilor a fost Neamţ: Bach, Henninger, Schmück, etc. Deşi între 1849-1860, Imperiul Habsburgic a fost condus în chip absolutist, Bucovina şi-a păstrat autonomia, iar în 1861, noua constituţie i-a mai acordat o serie de drepturi. Un document programatic a fost memoriul fruntaşilor bucovineni, iscălit de reprezentanţii tuturor stărilor, naţionalităţilor şi confesiunilor denumit "chemarea Bucovinei la emancipaţie" şi care cerea menţinerea, respectarea şi chiar lărgirea autonomiei ţării.

In Martie 1861 studenţii români bucovineni, aflaţi la studii la Viena, se adresau conaţionalilor lor cu îndemnul la redeşteptarea naţională. In apelul iscălit de Ioan Sbiera, Artemie Berariu şi Leon Popescu se spunea: "noi am avut o ţară voinică, cu moşii minunate; acuma o aflăm inundată de străinism şi moşiile noastre strămoşeşti în mâini străine. Noi am fost mai mult decât minoreni, mai că am putea zice că am fost chiar robi, căci alţii ne-au purtat treburile noastre, alţii au dispus după placul lor, asupra avuţiei şi vieţii noastre". Apelul se încheia, chemând să fie aleşi 30 de bărbaţi, care să vorbească şi să îngrijească de interesele Românilor bucovineni.

Noua Dietă a Bucovinei întrunită la 5 Aprilie 1861 la Cernăuţi, şi în care Românii constituiau majoritatea absolută se va menţine cu mici variaţiuni până la începutul secolului al XX-lea. Preşedintele Dietei va fi Episcopul român Eugenie Hacman care va fi confirmat şi în funcţia de căpitan al ţării (Landshauptmann). Puterea legislativă era încredinţată Dietei Ţării (Landtag), aleasă pe 4 ani. La constituirea Adunării Legislative membrii Dietei alegeau un Comitet al Ţării (Landesausschuss), compus din 4 membri cu un preşedinte. Comitetul ţării, în frunte cu căpitanul ţării, reprezenta puterea autonomă a Bucovinei „Guvernul central dela Viena, era reprezentat la Cernăuţi de un guvernator, numit şi preşedintele ţării (Landespresident).

Bucovina avea 456.920 de locuitori, conform recensământului dela 1861, reprezentaţi pe naţionalităţi astfel: 202.655 Români, 170.983 Ucraineni şi 83.282 (Germani, Poloni, Evrei, Maghiari, Armeni etc.) Cu toate că Românii erau majoritari, atât ca populaţie, cât şi în Dietă, dezbaterile se ţineau în limba germană. Un rol pozitiv în sprijinirea intereselor româneşti l-a jucat istoricul Eudoxiu Hurmuzachi, mulţi ani preşedinte al Dietei şi căpitan al Bucovinei.

Românii din Transilvania, Bucovina, Banat şi din Ungaria, luptau să se emancipeze de sub jurisdicţia mitropoliei (devenită de fapt patriarhie din 1848), dela Carlovăţ, într'o mitropolie de sine stătătoare. Colaborarea dintre clericii şi mirenii transilvănei, s'a soldat cu înfiinţarea Mitropoliei Ortodoxe a Transilvaniei în 1864. condusă de marele patriot, cărturar şi om politic, Andrei Saguna.

Bucovinenii, nu s'au alipit acestei mitropolii, din cauza vanităţii Episcopului Eugenie Hacman. El a făcut jocul curţii dela Viena şi a Puterilor, luând fiinţă în 1873, Mitropolia Ortodoxă a Bucovinei şi Dalmaţiei. Românii bucovineni au dezaprobat numirea ca mitropolit a lui Hacman, iar Mitropolitul Moldovei, Calinic Miclescu "îşi afirmă dreptul său "ab antiquo" asupra diocezei bucovinene". Tocmai când se pregătea să plece dela Viena, spre Cernăuţi spre a-şi lua în primire scaunul, Mitropolitul Eugenie Hacman a murit. Totuşi rămăşiţele sale pământeşti au fost transportate la Cernăuţi şi înhumate la biserica catedrală.

Pe plan european, după 1856 au loc mutaţii spectaculoase în Europa, modificări în raportul de forţe, cu implicaţii pe scara întregii planete. Rusia ţaristă este înfrântă în timpul războiului Crimeii (1853-1856) şi n'are voie să ţină flotă militară în Marea Neagră (1856), se pun bazele Statului Naţional Român (1859), are loc unificarea Germaniei prin constituirea celui de-al doilea Reich (1871) şi desăvârşirea unităţii statului Italian (1870). In afara Europei se afirmă tot mai mult USA şi Japonia. Toate acestea se vor percuta negativ asupra Imperiului Habsburgic şi austriac de care ţinea Bucovina.

- In Iunie 1866 începe războiul între Imperiul austriac şi Prusia, aceasta din urmă aliată cu Italia. La 3 Iulie 1866, la Sadova (Königgrätz), Prusienii repurtează strălucită victorie, zdrobind armata austriacă şi având deschis drumul spre Viena. Războiul din 1866 a zdruncinat din temelii întregul edificiu austriac, pierderea poziţiilor deţinute în cadrul Confederaţiei germane, precum şi a posesiunilor din Italia. Lupta naţionalităţilor luase avânt încât singura soluţie în 1866 era transformarea Statului într'o federaţie ori constituirea unui dualism. Se ajunge la această a doua soluţie, cu elementul maghiar, care deţinea poziţii importante politico-economice. La 17 Februarie 1867 se ajunge la acordul privind constituirea monarhiei dualiste Austro-Ungaria; la 8 Iunie 1867 prin încoronarea lui Francisc Iosif I, împăratul Austriei, ca rege al Ungariei, ia naştere oficial statul dualist Austro-Ungaria, împărţit în Cisleitania (Austria, cu capitala la Viena) şi Transleitania (Ungaria, cu capitala la Budapesta).

Crearea Imperiului austro-ungar arată unul din marii istorici austrieci, Erich Zollner - a avut consecinţe dintre cele mai grave asupra naţionalităţilor asuprite din monarhie (Români, Croaţi, Slovaci, Sârbi), în special asupra celor aflate în Ungaria, anulându-le autonomia ce o aveau (Histoire de l'Autriche des origines à nos jours, Paris, 1967 pag.398). Noua stare de lucruri practic nu afecta Bucovina care era inclusă în Cisleitania, adică teritoriilor ce reveneau direct Vienei. Noua constituţie a Austriei, promulgată în Decembrie 1867 păstra autonomia Bucovinei şi în plus separa puterea judecătorească de cea administrativă. Insă introducerea dualismului s'a percutat negativ asupra relaţiilor dintre Bucovina şi provinciile majoritare româneşti-Transilvania şi Banatul - aflate acum în Transleitania, supuse unui proces de maghiarizare accentuat.

- Recensământul din 1869 indica în Bucovina o populaţie de 511.964 suflete, repartizaţi astfel pe etnii:

207.000 Români
186.000 Ucraineni
118.000 Germani, Poloni, Evrei, Maghiari, Armeni etc.

- Pe plan economic, industria austriacă găsea în Bucovina o bună piaţă de desfacere, de aceea s'au construit noi şosele şi prima cale ferată în perioada 1866-1869 pe traseul Nepolocăuţi-Cernăuţi-Iţcani

In 1889 calea ferată Dornești-Rădăuţi, care în 1897 fu prelungită pe valea Sucevei până la Seletin, cu o bifurcaţie la Putna.

Reţeaua de căi ferate, şosele şi poduri peste râurile Suceava, Ceremuş, Prut, Moldova, Bistriţa a înlesnit dezvoltarea comerţului şi a industriei forestiere, singura investire de mari proporţii în Bucovina (I. Nistor, Istoria Bucovinei, Bucureşti, 1991, pag. 306).

- In România veneau din Bucovina mai ales produse manufacturiere ca mobilă, vase de lemn, trăsuri, sănii şi se aducea porumb şi grâu. In schimb luau drumul Vienei vite mari, porci, gâşte îngrăşate, brânzeturi şi lemn de construcţii. La târguri şi iarmaroace se întâlneau Români din Moldova, Basarabia, Transilvania, dar şi mulţi străini. Meşteşugarii ca şi ţăranii îşi desfăceau produsele, mai ales cele alimentare (brânză, caşcaval, jamboane de şunci, păsări, ouă etc) care erau deosebit de ieftine. La începutul secolului al XX-lea se înfiinţează fabrica de zahăr la Jucica şi Lujeni pe Prut şi Zviniace pe Nistru, fabrici de bere la Cernăuţi, Suceava, Rădăuţi, Siret, Solca, o mare fabrică de sticlă la Putna, mori sistematice la Cernăuţi, Văşcăuţi, Dornești, Terebleca pe Siret, etc. De asemenea o fabrică de ciment la Starja, exploatări de sare la Cacica, cariere de var la Crasna şi Projorâta, de mangan la Iacobeni; mulţi se ocupau cu plutăritul şi cărăuşia.

Sub conducerea preoţilor şi învăţătorilor ia fiinţă mişcarea cooperatistă, apar o serie de bănci populare, ca să-i sprijine şi să-i ferească pe ţărani, de cămătarii străini care împânziseră Bucovina şi percepeau camătă dela 15 % până la 70 %.

In acest context, o parte din Români, ca de altfel şi Ruteni, preferă să ia drumul Americii, stabilându-se cu precădere în USA şi Canada, în timp ce străinii, mai ales din Galiţia, invadează această perlă a Carpaţilor. Statisticile austriece indică cu precizie matematică, schimbările demografice ce survin, din păcate, în defavoarea Românilor. Dacă în 1869 Românii erau majoritari în Bucovina, Ucrainenii apar pe primul loc în 1880, adică ei sunt 239.690, iar Românii 190.005. Dacă populaţia ucraineană, germană, evreiască creşte, numărul Românilor în intervalul 1869-1880, deci în 11 ani, scade cu 17.000. Dar, ne atrage atenţia Nistor şi alţi specialişti în istoria Bucovinei, statisticile indică de fapt vorbitorii de limbă respectivă, în sensul că mulţi Români încep să se asimileze adoptând germana şi ucraineana.

Continuare în numărul viitor

Scrisoare dela un prieten

DIN AMARUL DULCEI BUCOVINE ÎNSTRĂINATE

"După două săptămâni de peregrinări, ne-am întors la Bucureşti, bucuroşi că nu se uită nimeni urât la noi când vorbim româneşte.

In Cernăuţi Galiţienii, Mazurii, Rutenii, manifestă un şovinism feroce, egalat numai de Ungurii din Transilvania.

Ca aspect, Bucovina şi-a păstrat faţa. Când treci de Dumbrava Roşie încep pădurile de stejar şi de fag, satele împrăştiate, cu casele printre fânețe şi cu grădina de păpuşoi până sub prispa casei.

Cernăuţii încep acum, ca oraş, dela Ceahor, cu blocuri-tip, dispuse cam ca cele din Drumul Taberii. Când pătrunzi, însă, în oraşul vechi, recunoşti Cernăuţii de altă dată. După ce treci pe sub podul străzii Române (azi str. Rusească), îţi apare gara, îmbătrânită, cu peroanele uzate, pline de gropi şi de resturi de "morojină". Tencuiala cenuşie este cea din timpul războiului.

Când începe panta spre oraş îţi sare în ochi, aşezat pe un soclu, primul tanc rusesc care a intrat în 1944, în oraş. Imbucurător este doar faptul ca are ţeava tunului îndreptată înspre Nistru.

Oraşul vechi este neschimbat, însă ros de anii în care nimeni nu a refăcut nici măcar tencuiala căzută. Cernăuţii sunt goliţi de Evrei, iar în marea sinagogă din centru funcţionaeză un cinematograf.

Liceul nostru, "Aron Pumnul" este neschimbat, doar că exteriorul este vopsit în verde, culoarea Ucrainenilor. In fostul birou al directorului este o sală-muzeu "Eminescu", iar pe peretele exterior este o efigie care marchează cu litere cirilice trecerea lui Eminescu pe aici.

Strada principală "Iancu Flondor" este îmbătrânită, cu trotuarele hărbuite. Pe primărie şi pe clădirea guvernământului fluturá steagul verde cu galben, ucrainian.

Cernăuţii sunt astăzi un oraş străin, rutean, cu oameni aroganţi şi obraznici, murdari şi dezordonaţi. Românii vorbesc ruteneşte şi până şi la sate se aude vorba românească arhaică, stâlcită şi plină de rusisme, şi aceasta doar pe şoptite, în piaţa oraşului în zi de târg.

In biserica din satul meu mai este încă portretul lui Ştefan cel Mare. Numai vreo 10 din femei mai vin la slujbă în catrinţă şi nici un bărbat în costum naţional.

Tinerii români se însoară cu Ucrainence, căci sunt mai focoase, iar copiii lor vorbesc ruteneşte. Am şi eu nepoţi care au uitat limba română.

Si totuşi, mergând pe străzile vechi ale oraşului nostru, încerci niste dureroase aduceri aminte despre copilarie, despre adolescenta din anii de liceu, despre tot ceea ce am visat şi nu s'a înfăptuit, despre primele iubiri la fel de neîmplinite...

Trecând graniţa dintre Ucraina şi Basarabia în zona satului Mămăliga, care a rămas la Ucraina şi Criva, care a rămas la Republica Moldova, începi să devii mai optimist când vezi fluturând tricolorul Moldovenilor, numele satelor scris în grafie latină şi unde, vorbind româneşte aduci bucurie, zâmbet şi înseninare.

Chişinăul este frumos şi trăieşte acum o renaştere furtunoasă, fiecare drept fiind câştigat prin luptă şi răbdare neîncheiată. Chiar când am fost acolo se restaura statuia lui Stefan cel Mare şi Soborul (Catedrala), iar străzile erau rebotezate cu nume tradiţionale şi scrise în alfabet latin.

Reîntorcându-mă spre casă prin Cernăuţi, am făcut din nou cunoştinţă cu obrăznicia şi aroganţa ucraineană. Am făcut coadă patru zile la gară, pentru a obţine trei locuri rezervate la tren, deşi aveam biletele cumpărate din Bucureşti, - şi bineînţeles cu un bacşiş egal cu costul biletelor. La frontieră, vameşii ruteni au frut să-mi reţină şi ciorapii şi aparatul de ras, căci, după ei, nu ai voie să ai lucruri în valoare de peste 300 lei.

Aşadar, după 46 de ani, am revăzut Bucovina, pe care o lăsasem ca o "veselă grădină, cu pomi roditori şi mândri feciori", dar din care m'am întors acum ca dintre străini, umilit, îndurerat şi învins.

Mai bine că n'ai venit şi tu, aşa cum tot plănuiam noi când mai erai pe aici..."

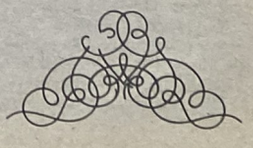

Evocare

Vintilă Horia

Petre PASCU

La 20 de ani...

După ce mi-am luat licența în Drept, la București, m'am retras la origine, în Arad, locuind cu părinții. Asta în 1932. Oricât mă simțeam de bine în cadrul familial, tânjeam după "luminile" Capitalei. Văzusem Capșa cu zeii mei favoriți, între care Liviu Rebreanu, Perpessicius, N. Davidescu, Ion Barbu, Al. T. Stamatiad, Corneliu Moldovanu, Mircea Damian, Serban Cioculescu, Vladimir Streinu... Mă trăgea, cum zic, așa spre acești matadori ai scrisului românesc. Nu publicasem poezii decât în "Primăvara", săptămânal cu apariția în Sânicolau Mare (Banat). Apoi câte o poezie, două, în "Hotarul", revistă arădeană condusă de poetul localnic Al. Negură și de profesorul de română Alexandru Constantinescu. Tineam îndărătnic contactul cu Bucureștii până în 1934, când ocupam, greu obținut, un mărunt serviciu la Ministerul de Interne. Apoi iar în provincie, secretar de pretură la Vinga, județul Timiș. Peste doi, trei ani, șef de birou la Primăria din Arad.

PARALEL, O INTINSĂ ACTIVITATE ZIARISTICĂ, LITERARĂ

Această destul de lungă introducere se datorește faptului că vreau să-mi aduc aminte, acum, după atâtea decenii, de împrejurările în care l-am cunoscut, personal, pe Vintilă Horia strâns legat de Ovid Caledoniu. Durabilă prietenie ca - ținând seama de vârsta junetii - aceea dintre Stefan Petică și Iuliu Cezar Săvescu, să rămân doar la un exemplu. Nu eram bucureștean deci, precum (dacă nu chiar "get-beget") Vintilă Horia sau Caledoniu. Veșnic oscilam între București și provincie. Nu mă vroiam sub nici o formă provincial. Pe atunci era enormă deosebire, sub toate raporturile, între centru și un oraș sau sat. Deși cunoșteam oarecum pe Vintilă Horia, tinerelul cu față și ținută de domnișoară, cum aprecia alt prieten comun al nostru, mai mare în ani, Gherghinescu Vania, atât de prețuit de Arghezi, publicându-i poeziile încă dela începutul apariției revistei "Bilete de Papagal" (1928), zic, deși îl cunoșteam pe Vintilă, ne vedeam foarte rar. Aș spune, ca între două trenuri. Pe atunci, celebrul scriitor de mai târziu, mulți, foarte mulți ani exilat în străinătăți, își trăia paradisiaca junețe, între prieteni de o seamă și vârstă cu el, precum, afară de Caledoniu, Stefan Baciu, Virgil Carianopol, Ion Th. Ilea, Anișoara Odeanu, frumoasa, talentata lugojeancă, debutând cu vestitul roman "Intr'un cămin de domnișoare". Cam acest mediu era, impunându-se în el, debutantul Vintilă Horia.

Un lucru este sigur, că am făcut mai în de aproape cunoștință în librăria Pavel Suru, din centrul Capitalei. Fiul acestuia, de anii noștri, foarte instruit, denota certe înclinații spre literatură. Vintilă îi era prieten. Impreună apoi cu alți tineri, au făcut să apară revista "Meșterul Manole". Bria, în acest colectiv, ca în atâtea cazuri, Vintilă Horia. Poezii erotice, de patriotism, de înmugurită gândire.

In colecția "Pavel Suru", peste puțină vreme i-a apărut volumul "Procesiuni". Mă mândresc de atâția și atâția ani, cu strălucitul rod al juneții, și, profund emoționat citesc dedicația: "Lui Petre Pascu, pentru dragostea ce arată poeziei, pentru prietenia ce abia acum începe. Vintilă Horia."

Raitele mele spre București (trăiam la Arad) aveau darul să mi-l apropii tot mai mult, mai cald, pe autorul "Procesiunilor". La una din aceste călătorii, Gherghinescu Vania, judecător mutat din București la Arad, mi-a cerut, spre marea mea bucurie, să-l caut pe Vintilă Horia, căruia îi dăduse a citi manuscrisul viitorului său volum "Privighetoare oarbă" (îl am și pe acesta cu dedicație). Pierdusem contactul cu forfota Capitalei. Totuși l-am căutat pe Vintilă. Era, undeva, poate în zona șoselei Stefan cel Mare sau Dorobanți, o clădire nouă, impunătoare. Domiciliul familiei Inginer Caftanjoclu, tatăl poetului. Stângaci, timid provincial, găsisem numărul casei, dar cum să intru? Poate că am strigat, ca la noi în Semlac, "peste uluci". Destul și bine c'a apărut cel mult căutat, dojenindu-mă gingaș. "Noi avem, uite aici sonerie la stradă". Ceva nou pentru mine. I-am spus motivul sosirii mele intempestive. Mi-a înmânat manuscrisul. "Frumoase poezii. Spune-i lui Vania că-l salut"... Apoi, câteva vorbe frățești ca la întâlnire.

Ascensiunea lui Vintilă Horia, uluitoare. Colaborări frecvente la "Gândirea", din al cărei colectiv redacțional făcea parte. Nichifor Crainic îl prețuia la justa lui valoare.

Intervine, în alt timp, un episod care cimenta și mai trainic prietenia noastră. La Arad apărea "Innoirea", spre deosebire de "Hotarul", o sprintenă, tinerească revistă bilunară. Director Tiberiu Vuia, avocat publicist. Om de cultură generală. Ajunsesem un fel de secretar de redacție, neplătit. O bună publicație, mai de curând criticul Nae Antonescu dedicându-i un studiu în prestigioasa revistă "Steaua" dela Cluj. Lăsasem la București, numeroși prieteni. Toți poeți. Corespondam cu ei, trimițându-mi manuscrise. In afara bucovinenilor dela "Iconar", în frunte cu Mircea Streinul, cu Iulian Vespar, dintre colaboratori la "Innoirea" amintesc pe Stefan Baciu, Virgil Carianopol, Ion Sugariu, Teodor Scarlat, Ovid Caledoniu, Constantin Miu-Luta, Gherghinescu Vania. Atâția alții.

Intr'o zi ne-au sosit în anexă frumoase rânduri prietenești, poezii de Vintilă Horia. Srisoarea dela el, de acum din Spania, datată 22 Februarie 1990, denotă că Vintilă nu mai știa titlul revistei. Acum, acolo, în țara de adopțiune, cu "Dumnezeu s'a născut în exil", premiul Goncourt, cu atâtea și atâtea opere de faimă mondială, emeritul profesor de universitate Vintilă Horia, eram absolut convins că-i va cauza rari delicii, duioase amintiri de tinerețe. Iată, reproduc din "Innoirea", (15 Iunie 1938) pagina întâi.

PSALMUL CAUTĂRII

O Doamne, calm Te-am așteptat în înserare,
Cu brațele'ncărcate de poeme,
Belșug de daruri, rupte fiecare
Tăcerilor din mine și din vreme.

Poate-ai trecut prin glasurile noi
Care-au chemat amurgul de pe dealuri...
Poate-ai căzut cu veștedele foi
Plecând cu ele, înfrățit în valuri...

Te-am așteptat, și brațul m'a durut
Si s'au desprins ritmatele catrene,
Topite'ncet în lacrimi și în lut,
Cărări pustii le-au risipit alene.

Azi brațul gol și sufletul asemeni
Pe arse căi Te caută mereu,
Trudit și rupt că poți să mă asemeni
C'un înșetat tâlhar de Dumnezeu.

Vintilă HORIA

Intr'una din zile, împreună cu Vintilă Horia și Ovid Caledoniu, haihui pe bulevarde, prin Cișmigiu.

- Ce-ar fi să ne pozăm? propun eu.
- De acord.

Fotografia de atunci datează din 1938. Mi-o ceruse urgent. Misiva din Spania datată 27 Iulie 1990, confirma bucuria primirii.

"Ce tineri eram"!

Aceeași corespondență amintește prietenia cu Ovid Caledoniu: ... "S'a stins înainte de a-l fi revăzut. A fost cel mai mare și mai drag prieten pe care l-am avut pe pământul acesta nefericit..."

Fragmentelor de amintiri înnecate în ceturile vremii, dar pururi vii, aș vrea să adaug o mai recentă întâmplare. O destul de însolită întâmplare.

La restaurantul Casa Universitarilor, București, se atașaseră la masa mea doi necunoscuți. Mulatri la chip. Vorbeau limbă străină.

- Cum vorbiți... vă rog?
- Noi vorbim spaniola.
- Iertați-mă, de unde sunteți?
- Noi suntem din Chile.
- Cum de știți așa de bine românește?
- Suntem noi de mult în București.

La ambasada noastră. (Probabil angajați n.n.)

- In Spania, la Madrid, ați fost?
- Cum să nu fim noi la Madrid!
- De profesorul Vintilă Horia ați auzit?
- Cum de nu să auzim! Multe conferințe despre România l-am ascultat. Nu numai la Madrid. Multe ori a conferențiat și în Chile. La noi.

Mărturie, și aceasta, ca atâtea altele privind o mare personalitate. O mândrie fără seamăn a literaturii române.

A literaturii universale.

CENTENAR PRINȚESA CARADJA

PARIS, 7 FEBRUARIE 1992, ORA 17.30

Păşesc cu pioşenie în incinta Bisericii Ortodoxe Grecești din strada Georges Bizet. O zăresc din prag, în clipa în care piciorul a atins sfios, pardoseala primitoarei "Salle des Fêtes", plasată în stânga bisericii, în interiorul aceleași clădiri.

Senină, zâmbitoare, ușor obosită, purtând în ea greutatea unui trecut în care se învecinează două destine: mama-Irina Cantacuzino, tata-Radu Kretzulescu, ne privesc.

Existență zbuciumată, de-a lungul căreia două mari evenimente primează: lupta constantă împotriva comunismului și pasiunea pentru Leagănul de copii "Sfânta Ecaterina" fondat în 1897 de bunica Domniei-Sale.

Cum s'a desfășurat concret această luptă? Simplu, dar cu dârzenie, cu stăruința acelora care știu ce înseamnă frumusețea năvalnică, dar cuminte în același timp, a unui ideal pe care îl duci cu tine dincolo.

Ii dă sens vieții, ți-o luminează, ți-o călăuzește.

Prințesa Caradja face parte din aceea specie rară de oameni iubitori de pământul strămoșesc; ei sunt însăși țara, nu pot exista în afara acestei dimensiuni, a cărei unitate de măsură este "idealul".

Am cunoscut puțini asemenea Doamnei, aici, la Paris.

Imi vin în minte câteva nume: Radina, Ioniţoiu, Sinescu...

Patru ani de conferințe împotriva comunismului, înființarea fundației "Freedom Foundation and Valley Forge (Dallas - Area)", articole publicate sub pseudonimul Catherine Nedelea, în "Daily News", sunt numai câteva repere în neobosita sa activitate.

Si într'o zi răsplata vine, nu a așteptat-o, ea nu are nici o legătură cu motivația faptelor sale, ea face pur și simplu parte din joc.

Octombrie 1966: Prințesei Caradja îi este decernat Ordinul Lafayette et Valley Forge.

In Ianuarie 1991, Președintele Bush îi trimite o scrisoare de mulțumiri, mărturie de recunoaștere și prețuire a îndelungatei lupte anticomuniste a Domniei-Sale, cât și a gestului pe care l-a făcut în 1954, mergând pe urmele prizonierilor de război americani.

Si în final, "darul cel mare"; revenirea în țară (într'un viitor apropiat), în urma cererii adresate în Iunie 1991, guvernului dela București.

Acolo pe pământ românesc, își va găsi într'o zi, binecuvântata odihnă veșnică, acolo unde Leagănul "Sfânta Ecaterina" continuă să fiinţeze și să fie loc de ocrotire pentru sute de copii lipsiți de bucuria de a avea mamă.

Loc de lumină, sub acoperișul căruia copii orfani sunt ocrotiți, educați, loc de care azi se ocupă o altă prințesă Caradja, fiica Prințesei noastre centenare, prelungire a unei stirpe și a unui ideal.

Ii mulțumim prințesei pentru tot ce a făcut, trăind cu smerenie privilegiul de a ne fi permis ca drumul nostru să se intersecteze preț de o clipă, cu al Domniei-Sale.

Carmen IAVORSCHI

CUVÂNTUL ROMÂNESC

12 LUNI

$ 25

TOATE ȚĂRILE

EVANGHELIA EXILULUI (Iulie-August 1992)

UN SINGUR STĂPÂN: DUMNEZEU

—Sergiu GROSSU—

Dualitatea slujirii, a fidelității, a adorației în viața creștină este interzisă de Evanghelie, după cum nu se citește din fața sfântului altar, în Duminica a 3-a după Rusalii: "Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt; sau va ține la unul și va nesocoti pe celalt. Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona" (MATEI, 6.24). In concepția noutestamentară, principiul slujirii se referă, în exclusivitate, la Dumnezeu, conform răspunsului dat de Iisus, pe munte, Ispititorului: "Domnului Dumnezeului tău să te închini și numai Lui să-I slujești" (MATEI, 4.10). Dar și'n cărțile vechiului Legământ găsim aceleași îndemnuri, ca de pildă: "Să te temi de Domnul, Dumnezeul tău, să-I slujești, să te alipești de El... El este slava ta, El este Dumnezeul tău..." (DEUTERONOM, 10. 20-21) Sau cuvintele, de profundă înțelepciune, adresate de Samuel poporului evreu: "Dacă din toată inima voastră vă întoarceți la Domnul, scoateți din mijlocul vostru dumnezeii străini și Astarteele, îndreptați-vă inima spre Domnul, și slujiți-I numai Lui..." (1 SAMUEL, 7.3)

Ca să nu slujim "la doi stăpâni", ci numai și numai lui Dumnezeu, Biblia ne arată că trebue să îndeplinim trei condiții de prin ordin:

1. Intoarcerea la Domnul "Din toată inima", cu toată ființa, respectiv o întoarcere deplină, nu pe un sfert sau pe jumătate; o convertire autentică, nu rămânând "oameni cu inima împărțită" (IACOV, 4.8), nehotărâți și nestatornici în atitudinea noastră față de Dumnezeu.

2. Scoaterea din mijlocul nostru a dumnezeilor străini, a idolilor pe care îi purtăm "în inimă" și a căror acțiune se soldează cu înstrăinarea de Dumnezeu și cu căderea noastră "în nelegiuire" (EXECHIEL, 14-3).

3. Indreptarea inimii "spre Domnul", spre "mărgăritarul de mare preț", căutat cu dor fierbinte de sufletul nostru însetat de veșnicie.

Atât Ap. Ioan, cât și Ap. Pavel, insistă în epistolele lor să ne păzim "de idoli" sau să fugim de "închinarea la idoli", dacă vrem să ne apropiem de Dumnezeu și să-I slujim "numai Lui" (I IOAN, 5.21 și 1 CORINTENI, 10.14). Slujirea noastră nu va avea ca țintă ORICE Dumnezeu, câtă vreme reținem această nuanță subtilă: "Dela idoli v'ați întors la Dumnezeu, ca să slujiți Dumnezeului celui viu și adevărat" (1 TESALONICENI, 1.9). Nu unui Dumnezeu închipuit de noi, bagatelizat de noi, creat de noi după chipul și asemănarea noastră ("ți-ai închipuit că Eu sunt ca tine", citim în psalmul 50.21); nu unui Dumnezeu tolerant cu poftele, cu satisfacțiile, cu afacerile sau inconsecvențele noastre, ci "Dumnezeului celui viu și adevărat", care ne vrea ai Lui cu gelozie, într'o dependență desăvârșită. "Tu să te ții în totul totului tot, numai de Domnul Dumnezeul tău" (DEUTERONOM, 18.13) - iată ce nu trebue să uităm niciodată în exercitarea credinței, chiar dacă ne aflăm, de ani de zile, în exil, departe de țară și de mormintele părinților noștri.

***

Majoritatea creștinilor ortodocși - și mă refer, în special, la frații noștri băjenari - se laudă că frații se închină unui singur Dumnezeu, respectând adevărul paulinic că "în lume un idol este totuna cu nimic, și că nu este decât un singur Dumnezeu" (1 CORINTENI, 8.4), căruia I se cuvine cinstea și slava vecinică (1 TIMOTEI, 1.17). Si totuși, trăirea lor - aparent spirituală - trădează adeseori un politeism deghizat, fiindcă slugăresc în realitate pe mai mulți dumnezei, asemuindu-se oamenilor "neevlavioși, care schimbă în desfrânare harul Dumnezeului nostru" (IUDA, 4) și devin, astfel, mai degrabă. "Iubitori de plăceri decât iubitori de Dumnezeu, având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea" (2 TIMOTEI, 3.4-5).

Desigur, această categorie de pseudo-creștini se închină TEORETIC unui singur Dumnezeu: însă un Dumnezeu ABSTRACT, proiectat undeva, în veșnicie și, ca atare, absent din viața lor cotidiană. De aceea ni se atrage atenția: "Nici unul dintre voi să n'aibă o inimă rea și necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeul cel viu" (EVREI, 3.12). Căci IDOLII, pe care îi purtăm în inimă, așa cum am văzut mai sus, iau locul "Dumnezeului celui viu și adevărat", înrobindu-ne, pe nesimțite, ca unii care știm că "fiecare este robul lucrului de care este biruit" (2 PETRU, 2.19).

Despre ce fel de IDOLI este vorba? De idolii lăuntrici, care ne spurcă existența și ne compromit mântuirea, cum ar fi "gândurile rele, preacurviile, curviile, uciderile, furtișagurile, lăcomiile, vicleșugurile, înșelăciunile, faptele de rușine, ochiul rău, hula, trufia, nebunia" (MARCU, 7. 21-22). Toate aceste fapte ale firii pământești, toate aceste fărădelegi nepermise ne biruie și pun stăpânire pe noi, devenind PRACTIC "dumnezei" pe care-i slujim și de care ascultăm fără nici o crâcnire. Nu scrie oare, Apostolul Neamurilor că până și lacomia "este o închinare la idoli" (COLOSENI, 3.5)? Că pentru cei care se poartă ca "vrăjmași ai crucii lui Hristos", "Dumnezeul lor este pântecele și slava lor este în rușinea lor" (FILIPENI, 3.18-19)? Că orice suflet, care calcă voia lui Dumnezeu, tăgăduindu-L prin această călcare, este considerat un "închinător la idoli", întocmai "LACOMULUI DE AVERE" (EFESENI, 5.5)?

Ca să putem trăi o viață de putere spirituală, Evanghelia ne cere să credem cu tot sufletul, cu toată inima și cu tot cugetul în Dumnezeul "cel viu și adevărat", în Dumnezeul lui Avraam, al lui Isaac și-al lui Iacov, și nu în Dumnezeul filosofilor și al savanților (ca să folosim formula lui Pascal). Pentru Avraam, Dumnezeu era real, palpabil, apropiat, intim. Când i-a spus Domnul, ca să-l încerce: "Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, pe Isaac; du-te în țara Moria, și adu-i ardere de tot acolo, pe un munte..." (GENEZA, 22.2), Avraam nu se împotrivește, nu dă înapoi, nu ripostează, ci ascultă desăvârșit de EL, de singurul său stăpân.

Să credem în Dumnezeul "cel viu și adevărat", care ne-a izbăvit de sub puterea întunericului, prin Iisus Hristos, și ne-a chemat să fim "împreună lucrători" cu El, să devenim "ogorul" și "clădirea" Lui (1 CORINTENI, 3.9), ca să nu ne mai simțim "nici străini, nici oaspeți", ci "cetățeni cu sfinții" și "oameni din casa lui Dumnezeu" (EFESENI, 2.19).

***

Se impune, deci, ca pe orice treaptă a ierarhiei sociale ne-am afla, orice serviciu sau răspundere publică am avea, cu orice ne-am ocupa și orice politică am face, obiectivul și fondul strădaniilor noastre să fie DUMNEZEU, iubindu-L și slujindu-L "în totul totului tot". Cu alte cuvinte, tot ce gândim, tot ce visăm, tot ce realizăm, tot ce înălțăm pe pământ, TOTUL trebue să fie subordonat lui Dumnezeu - și numai lui Dumnezeu -, într'o perfectă concordanță cu adevărurile revelate în Sfânta Scriptură.

Slujirea aceasta entuziastă, sfântă, jertfitoare nu este posibilă decât dacă "noi suntem ai Domnului" (ROMANI, 14.8), dacă aparținem lui Iisus Hristos, răstingnindu-ne "firea pământească împreună cu patimile și poftele ei" (GALATENI, 5.24). In loc ca să pendulăm între două slujiri, viețuind într'o crasă și inadmisibilă dualitate, să ne dăruim INTEGRAL lui Dumnezeu, precum ne povățuiește Ap. Pavel: "Să nu mai dați în stăpânirea păcatului mădularile voastre, ca niște unelte ale nelegiuirii, ci dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca vii, din morți cum erați; și dați lui Dumnezeu mădularile voastre, ca pe niște unelte ale neprihănirii" (ROMANI, 6.13).

Să deschidem, larg, ferestrele sufletului, și Soarele va intra....

Rectificare

—Andrei PANDREA—

Lectura articolului "In temniță cu Petre Tuțea", publicat de "Cuvântul Românesc" în Martie și Aprilie 1992, mi-a mai răscolit odată memoria și simțămintele. Narațiunea Domnului Dumitru Funda a reverberat în mine ecoul cutremurătoarelor mărturii ale deținutului politic Petre Pandrea ("numărul 474") și ale colegilor săi codețiuți, azvârliți în pușcăriile de către călăii comuniști. Si amintirile au țâșnit din subconștient, unde ațipiseră ca jarul țiuitor sub scrumul fragil.

Spre a nu se spulbera în vidul absolut al uitării, nedreptățile și suferințele îndurate în detenție de sutele de mii de Români nevinovați, aleși cu cinism din floarea neamului spre exterminare, se cereau și se cer împărtășite de supraviețuitorii memoriei colective, spre conservare, pentru a fi înfățișate, la timpul hărăzit, care se apropie, imparțialului Tribunal al Istoriei, menit să judece comunismul, pe comuniști și pe colaboratorii lor.

Grație întâmplării și dincolo de voințe, memoriile noastre personale - adică a mea și a altora - au fost sortite să rețină - în numele celor ce nu mai sunt, dar care ne-au făcut părtași ai Golgotei lor, crime și chinuri din îngrozitoarea tragedie a neamului românesc.

Iată fapte și mărturii care se cer restituite memoriei acestui neam.

Petre Pandrea a fost arestat de două ori sub comuniști, trecând prin 14 penitenciare și colonii de muncă: Securitate-București, Malmaison, Jilava, Ocnele Mari, Aiud, Sighet...

Prima oară, între 14 Aprilie 1948 și 18 Noembrie 1952 - "reținut pentru cercetări speciale" - "nejudecat, necondamnat" - și, a doua oară, dela 23 Octombrie 1958 la 18 Aprilie 1964.

Prin sentința nr. 126 din 15.VI.1959 a Tribunalului Militar al Regiunii a II-a Militare, a fost condamnat la 15 ani muncă silnică și 8 ani degradare civică. Motivul: "uneltire contra ordinii sociale", în calitate de autor al unor "texte scrise nedifuzate" (sic!)

Petre Pandrea a fost eliberat din închisoare la 18 Aprilie 1964, conform cu decretul 176/1964.

Intre muntele de manuscrise confiscate la percheziția din 23 Octombrie 1958 (când, nu uit, unul dintre securiști a îndreptat revolverul spre mine, vrând să mă împuște fiindcă, ieșindu-mi din fire, "vociferam și-i insultam") calificate drept "texte scrise nedifuzate", se aflau și lucrări dactilografiate, publicate anterior, cum ar fi cartea lugojanului Aurel C. Popovici, din 1906, "Statele Unite ale Austriei-Mari", de 327 pagini, cu supratitlul ales de traducător: "Stat și Națiune", (pe pagina de gardă scrie: "Traducere din limba germană cu o prefață de Petre Pandrea, Fundația pentru Literatură și Artă "Regele Carol al II-lea", București, 1939") sau inedite, precum "Helvetizarea României", în manuscris de asemenea dactilografiat, de circa 300 pag., scris între 1943-1946. (Ambele cărți, propunând în variante diferite soluții ingenioase și înțelepte, inclusiv sub aspecte etnice, sunt de o stringentă actualitate atât națională cât și internațională, mai ales acum, în preajma închegării formațiunii suprastatale a Comunității celor 12 State europene, preconizată pentru 1993 - încă incompletă definită și acceptată, atât de ideologii occidentali cât și de parlamentele țărilor participante).

In mod cu totul ciudat, securiștii veniți să-l "ridice" pe "dușmanul poporului" au omis dela confiscare sau sechestrare cartea din 1933 (argument indiscutabil întru apărarea sa!) "Germania hitleristă", primul pamflet din lume scris împotriva Fuehrerului-cancelar Adolf Hitler și a colaboratorilor săi (Franz von Papen, Alfred Rosenberg, Joeph Goebbels - asupra căruia conchidea: "O profeție: moartea prin spânzurătoare" - Hermann Goering, Hjalmar Schacht, Baronul von Neurath etc. etc.)

In ciuda amenințării voalate a Ministrului Propagandei Reichului, Goebbels n'a reușit să cumpere nici conștiința lui Petre Pandrea și nici manuscrisul său, deși oferea 2 milioane de mărci!

Dacă Petre Pandrea a scăpat cu viață de primejdia ștergerii numelui său de pe lista neagră a Gestapo-ului, prin suprimare fizică, Ministerul de Interne român și Securitatea comuniștilor - întrecând în dimensiunile ororii poliția nazistă secretă a lui Goering, Himmler și Heidrich -, i-au rezervat leacuri în celule mucede și "la neagră", timp de peste 10 ani, alături și între bărbați falnici, aparținând tuturor păturilor sociale, cu origini etnice diferite și orientări politice diverse: de dreapta și de stânga, legionari, naționaltărăniști, liberali, social-democrați, comuniști și alții... toți sortiți exterminării.

Aici și acum mă simt dator cu cel puțin o completare lămuritoare și cu rectificarea anunțată în titlu.

In timp ce îmi povestea, în Noembrie 1952, la Poiana Tapului, cu vocea lui gravă și armonioasă - cea dintotdeauna -, total nepotrivită însă trupului de 42 kg (la arestare avusese peste 100!) mă privea cu ochi mari și febrili și dorea prezența unei pâini negre, în permanență, pe masă... Repetând, ironic: - Andrei, eu am piele de iepure în spinare... (ceea ce voia să însemne că, în sfârșit, a ajuns să fie prudent) îmi destăinuia, timp de ore întregi, fapte și suferințe pe care se angajase, în scris, la eliberare, "să nu le divulge"...

Ajungând și la "Universitatea dela pensioN", organizată de strălucitii intelectuali deținuți, pentru toată suflarea închisorii - amintită și în articolul D-lui Funda -, l-am întrebat pe tata: "Si totul se învăța pe dinafară? Memoria era baza unică? Aveați cu ce scrie și pe ce?"

Am aflat, dovadă de ingeniozitate, de unul din procedeele auxiliare ale memoriei carcerale: gamela personală era unsă cu cremă de ghete; peste ea se presăra DDT și cu o aschie (sau un cui, ac, ciob de sticlă etc.) se scria textul. De obicei cel al lecțiilor de limbi străine, problemele de matematică, fizică, chimie sau orice altceva, necesitând o conservare mai lungă sau mai scurtă. Gamela scrisă se schimba cu una nescrisă și circula prin celule, când era posibil.

Vorbind de tata, Dl. Funda scrie: "Era cumnat cu Lucrețiu Pătrășcanu a cărui soră, Eva Pătrășcanu, era soția lui Pandrea". Si acum rectificarea: Petre Pandrea și Lucrețiu Patrașcanu (cu a, nu cu ă) erau cumnați, este adevărat. Dar sora și, respectiv, soția poartă prenumele Eliza (în acte Elisa), fiind alintată Zizica. Dl. Funda confundă prenumele Elizei cu cel al talentatei artiste de teatru Eva Pătrășcanu; dar între ele nu există legături de rudenie.

CITIȚI ȘI RĂSPÂNDIȚI

"CUVÂNTUL ROMÂNESC"

LUPTAȚI ÎMPOTRIVA DUȘMANULUI COMUNIST

FARA ARMÂNEASCĂ

Introducere

Desfăşurarea evenimentelor din Peninsula Balcanică şi în special fărâmiţarea Statului iugoslav, au adus din nou în lumină "Problema Macedoniei".

Intrucât Statul român ar trebui să fie implicat direct în această problemă a Românilor din Sudul Dunării - şi nu o face - vom căuta să prezentăm documente şi mărturii despre unitatea Românilor din Nordul şi Sudul Dunării şi în special al celei mai numeroase ramuri, Aromânii sau Macedo-Românii.

Presa greacă şi guvernul grec, alertaţi la maximum de declaraţia de independenţă a Republicii Macedonia, foloseşte toate mijloacele corecte şi incorecte pentru a opri recunoaşterea independenţei de către Statele apusene, susţinând, cu toată tăria, ridicola afirmaţie că Macedonean este sinonim cu Grec şi Macedonia este pur grecească.

Slavii din teritoriul pe care l-au numit Republica Macedonia, susţin că ei sunt Macedoneni puri şi dialectul bulgăresc pe care îl vorbesc este limba macedoneană. Din ignoranţă sau din interes, o mulţime de enciclopedii apărute după cel de al Doilea Război Mondial, printre care şi Marele Dicţionar Enciclopedic Larrousse scriu că "Macedonien - Langue slave du Sud, proche du Bulgarie, parlée dans la République de Macedoine..."

Să fi vorbit oare Marele Alexandru în limba Slavilor de Sud? Toţi ocolesc adevărul şi toţi dezinformează.

Macedonia nu aparţine nici Grecilor, nici Slavilor. Macedonia aparţine Macedonenilor şi cum urmaşii direcţi ai lui Alexandru Macedon sunt tot atât de greu de identificat ca şi urmaşii puri ai Dacilor lui Decebal, după limba lor, Macedonia aparţine tuturor locuitorilor de pe teritoriul ei, cu drepturi egale de a se dezvolta fiecare în limba şi credinţa lui: Aromâni, Albanezi, Greci, Slavi, Turci etc. într'un nou Stat independent şi european de tipul unei Elveţii Balcanice. Numai atunci vor fi instaurate drepturile omului, libertatea şi democraţia.

Pentru o mai bună cunoaştere a problemei Macedo-Românilor începem cu răspunsul dat de Prof. Theodor Capidan, membru al Academiei Române, profesorului Keramopulos dela Academia Greacă din Atena.

Zahu PANA

ORIGINEA MACEDOROMÂNILOR

RĂSPUNS D-LUI KERAMOPULOS DELA ACADEMIA GREACĂ DIN ATENA, REFERITOR LA ORIGINEA GREACĂ A MACEDOROMÂNILOR

DE
TH. CAPIDAN
MEMBRU AL ACADEMIEI ROMÂNE

Şedinţa dela 10 Februarie 1939

Domnilor Colegi,

Potrivit însărcinării ce aţi binevoit să-mi daţi în şedinţa din 27 Ianuarie a. c., în urma propunerii d-lui prof. N. Iorga, de a răspunde d-lui prof. Keramopulos, referitor la noua teorie despre originea greacă a Românilor din Sudul Dunării, pe care d-sa a expus-o la Academia Greacă din Atena, în şedinţa festivă din 28 Decemvrie 1938, în comunicarea de faţă îmi iau voie să deavolt acest răspuns.

Inainte de a intra în fondul chestiunii, îmi veţi îngădui să vă atrag luarea aminte asupra faptului, poate, necunoscut unora dintre domnia-voastră, anume problema originii Românilor macedoneni a preocupat pe învăţaţii şi mai cu seamă pe politicianii greci, mai de mult, dar mai ales dela începutul acţiunii culturale a Statului român în Macedonia, sunt aproape şaptezeci de ani de atunci. Motivul acestor preocupări de a rezolva o problemă, care pentru învăţaţii români şi străini era clară ca lumina zilei, pleca din mai multe consideraţiuni, dar mai ales din interesul pe care elenismul din veacurile XVIII şi XIX l-a urmărit prin şcoală şi biserică, de a putea desnaţionaliza prin limbă neamurile din Balcani.

Intr'adevăr, Grecii, cu mult înainte de mişcarea revoluţionară a Sârbilor din imperiul turcesc, proclamaseră realizarea acelei mari idei care trebuia să ducă la crearea unei vieţi independente, pentru toate popoarele balcanice, în cadrul marelui imperiu bizantin. Pe vremea aceea — suntem în cursul sec. XVIII — ideea părea cu atât mai sublimă, cu cât asupririle Turcilor asupra creştinilor se arătau din ce în ce mai insuportabile, iar principiul care trebuia să stea la temelia noului Stat balcanic era vieaţa creştină. Dintre toate popoarele balcanice, Macedoromânii, ca elementul cel mai luminat după Greci, s'au arătat dela început cuceriţi de măreţia acelei idei. Aşa se explică de ce, în vreme ce în Occident, pe atunci, marele animator grec Adamantios Korai [1]), fiul unui negustor din Smirna, pregătea renovarea sufletului grecesc scriind într'o limbă înţeleasă de popor, în Balcani, un alt evocator al trecutului elen, poetul Riga Fereu, român de origine din comuna Veleştin [2]), suna clopotul de alarmă, chemând la libertate popoarele creştine, în acele versuri pline de avânt şi de caldă simţire, pe care poporul grec de pretutindeni le cântă în «Marseilleza greacă».

Era o vreme, Domnilor Colegi, când nu numai Românii, care trăiau printre Greci şi se formau la şcoala şi biserica greacă dar chiar Slavii şi Albanezii din apropierea lor credeau într'o resurecţiune a creştinismului triumfător, care nu le putea veni decât numai dela poporul grec, moştenitorul direct al imperiului otoman, mai ales că acest popor, în toate acţiunile lui în contra Turcilor, se înfăţişa ca apărătorul civilizaţiei şi al creştinismului. De fapt, revoluţia, pregătită cu atâta grijă de faimoasa Eterie izbucni, şi un fior de nădejde trecu prin sufletele desnădăjduite ale creştinilor. In fine, visul Grecilor se împlini, prin constituirea noului regat elen. Dar atâta nu ajungea faţă de proiectele grandioase ale patrioţilor greci. Intr'adevăr, Tracia cu minunata cetate a Sfântului Constantin de pe malurile Bosforului, Rumelia, Albania, Macedonia cu Epirul şi Tesalia se găseau încă sub Turci. După această primă etapă, mai era nevoie de un alt efort din partea Grecilor, spre a ajunge la definitiva restaurare a Statului grecesc creştin în cadrul imperiului bizantin.

De data aceasta, însă, o nouă schimbare se produse în vieaţa spirituală a popoarelor balcanice, schimbare care trebuia să pună oarecum stavilă planurilor greceşti. Anume, dorinţa de a se cultiva în graiul moştenit dela părinţi, nu numai în limba greacă cum fusese obişnuită lumea creştină până atunci, luase, spre marea surpriză a cărturarilor Greci, o formă atât de pronunţată, încât chiar cu câteva decenii înainte ea se arătase sporadic însă simultan la toate popoarele balcanice: Români, Bulgari şi Albanezi.

Era momentul când, cu toată admiraţia pe care o aveau pentru mândria trecutului spiritual al Grecilor, Macedoromânii vroiau totuşi să ajungă şi ei să scrie în graiul lor de acasă «aromâneşte», cum spuneau ei. In felul acesta, s'au ivit încă de atunci primele monumente literare macedoromâne, tipărite cu litere greceşti la Viena şi Veneţia, pe unde petreceau marii negustori macedoromâni. Printre autorii acestor scrieri, relevez în particular pe cucernicul părinte Constantin Ucuta, Român din Moscopole, preotul dela biserica coloniei româneşti din Posen, care în cărţulia lui tipărită la Viena, în 1797, pentru instrucţia copiilor macedoromâni în limba naţională, îşi începea prefaţa cu următoarele cuvinte: «Cetitorule, primeşte această lumină, puţină, spre folosul copiilor noştri, căci socotesc că de mult îţi era dor să vezi acest început în mijlocul neamului nostru, pentru ca copiii noştri să poată înţelege mai uşor ceea ce cu multă pierdere de vreme şi cu multă greutate înţeleg în altă limbă»

In împrejurările acelea, Grecii singuri, atâţi câţi erau după eliberarea Eladei, nu puteau duce lupta pentru o mai grabnică înfăptuire a idealului lor naţional. La această grandioasă operă trebuia să participe toate populaţiunile balcanice, dar cel puţin acelea care se găseau în apropierea Greciei. De altfel, lucrul acesta era necesar şi pentru justificarea pretenţiilor lor politice faţă de străinătate. Patrioţii greci, aşezaţi în principalele oraşe din Occident, avuseseră grija să propovăduiască pretutindeni că întreaga peninsulă balcanică, pe care, de altfel, ei în scrierile lor o numesc, prin abuz, «peninsula elenică» este locuită numai de Greci. Faptul acesta era întărit şi de dreptul pe care Patriarhul dela Constantinopole îl obţinuse dela Turci, de a fi protectorul spiritual al tuturor creştinilor din Sudul Dunării, indiferent de limbă şi naţionalitate. Pentru cuceritorii Turci n'au existat aproape până la emanciparea bisericii bulgăreşti de sub autoritatea Patriarhiei (1870), nici Bulgari, nici Albanezi, nici Serbi şi cu atât mai puţin Aromâni, ci numai creştini ortodocşi, trecuţi în registrele Porţii sub numele de «rum mileti» (neam romaic, adică grecesc) şi reprezentat de un singur şef religios numit «roum patriki» (patriarhul romeic, adică grecesc). Era cum vedeţi o situaţie cum nici nu s'ar putea închipui mai bună pentru Greci, mai ales dacă ţinem seama de faptul că aceeaşi patriarhie, judecând după luptele pe care le-au dat Macedoromânii pentru obţinerea a câtorva zeci de biserici, în care să se oficieze serviciul divin în limba română, se înfăţişa mult mai cu un organ al panelenismului în Balcani, decât ca un apărător al ortodoxismului. Cărturarii greci, în frunte cu clerul grecesc, profitând de această situaţie pe cât de excepţională pentru interesele lor, pe atât de desavantajoasă şi chiar umilitoare pentru celelalte naţionalităţi, dar mai ales pentru Români, au pornit o propagandă de desnaţionalizare, în care au încercat să dovedească că atât Românii din Sudul Dunării cât şi Albanezii cu Bulgarii nu sunt din punct de vedere etnic decât Greci românizaţi, albanizaţi sau slavizaţi. De atunci au apărut în literatura lor de propagandă acei noi termeni etnici, ridicoli pentru spiritul vremii în care trăim, căci patrioţii şi chiar cărturarii greci îi întrebuinţează şi azi, anume Elini Vlahofoni pentru Români, Elini Vurgarofoni pentru Bulgari, etc.

După toate acestea, înţelegeţi foarte bine că nu trebue să ne surprindă prea mult faptul, dacă chiar astăzi un învăţat arheolog grec de valoarea d-lui prof. Keramopulos revine să discute, pe temeiul unei metode cunoscute numai de cărturarii greci, originea unei populaţiuni asupra căreia judecata obiectivă a ştiinţei s'a pronunţat încă din 1774, când vestitul profesor de Istorie dela Universitatea din Halle, Johann Thunmann, a publicat primul document de limbă în graiul Românilor macedoneni [1]). Eu cred că învăţaţii greci mai luminaţi desaprobă această manieră de a contesta originea dovedită a unei populaţiuni atât de vechi în Balcani, cum este aceea a Românilor macedoneni. Insă aceştia, din care face parte savantul profesor B. Recatas, despre care vom vorbi ceva mai târziu, sunt rari. Cei mai mulţi se abţin de a ridica obiecţiuni în contra ei. Aceasta o fac probabil din faptul că ea răspunde unei necesităţi naţionale, anume de a desfiinţa pe Aromâni ca minoritate etnică din mijlocul Grecilor.

Această acţiune a fost urmărită de cărturarii greci mai de mult, primind în cursul timpului diferite forme, după împrejurări. Astăzi d-l prof. Keramopulos le contestă Macedoromânilor originea etnică, recunoscând în schimb latinitatea limbii lor. Altă dată cărturarii greci nu voiau să le recunoască nici atât. Astfel, ca să dau numai un singur exemplu care s'a petrecut mai aproape de vremurile noastre, în 1909, sunt tocmai treizeci de ani de atunci, a apărut din iniţiativa şi cu cheltuiala Patriarhului Ecumenic din Constantinopole de atunci, Joachim, faimosul lexicon macedoromân scris cu litere greceşti şi latineşti, datorit lui Constantin Nicolaidi [1]), în prefaţa căruia, lungă de vreo patruzeci de pagini, s'a încercat să se dovedească originea grecească a graiului macedoromân. Lucrarea trebuia împărţită la toate familiile româneşti mai răsărite de prin oraşele Macedoniei, aşa după cum va fi împărţită poate în broşură şi comunicarea d-lui Keramopulos. Din nenorocire ea însă nu şi-a putut atinge scopul urmărit.

Continuare în numărul viitor

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE, ȘI PĂȚITE

George DONEV

LE-AU RĂMAS NĂRAVURILE

E greu să gândești dincolo de cercul tău.

Printre cei "civilizați sub Ciocan" rămași în roluri de conducere, ideea libertății cuvântului e încă un mister pe care nu-l pot înțelege: cum poate cineva să fie de altă părere?

In România am avut pui de "Soimi" cu cravată roșie și pantaloni cu deschizătură la spate, UTC-iști, Stefan Gheorghiști și alți progresiști, unul mai "științific" decât altul.

Ce "logorosea" liderul cel mare și cei care-i țineau isonul, era infailibil; când vorbeau le ieșea broasca din gură și ei credeau c'au limbă de aur. Ce s'a întâmplat în România s'a repetat și în celelalte țări: aceleași cauze, aceleași efecte.

Dl. Glenn Frankel scrie în "Washington Post" că "Practicarea cenzurii moare cu greu în Europa de Răsărit":

BUDAPESTA: Un legislator a denunțat postul de televiziune deoarece continuă să prezică vreme senină în timp ce fermierii aveau nevoie de ploaie...(Fără comentarii!)

TIRANA: Sub o lege nouă, democrată bineînțeles, art. 1 până la 5 îți dă voie să publici orice, dar articolul 6, interzice publicarea oricăror știri pe care guvernul le clasifică secrete. Dar care's "secretele nepublicabile" rămâne un secret!

VARSOVIA: Aici situația e clarificată și s'a ajuns la o unitate: atât guvernul cât și opoziția doresc ca radioul și televiziunea să rămână sub controlul Statului.

PRAGA: Există cea mai avansată lege în ce privește libertatea cuvântului. S'a format un consiliu ca să ferească emisiunile de influențele politice etc. Dar mai există un mic amănunt: guvernul n'a aprobat nici o lețcaie consiliului; consiliul n'are oficiu, n'are adresă și nici măcar telefon. Membrii se întâlnesc și plănuiesc cum să impună Legea Presei, întâlnindu-se la restaurant.

Singurii care-i ascultă sunt chelnerii.

BUCURESTI: Situația e mai simplă. Dl. Iliescu, care aude și vede tot, atunci când vede și aude ce nu-i place, pune mâna pe telefon și "has the story killed or altered in mid-broadcast" scrie Dl. Glenn Frankel.

Nu putem spune că'n România există o cenzură oficială, avem doar o cenzură "Prezidențială" care "suprimă ori schimbă știrea chiar în timpul emisiunii". Dl. Iliescu are "gusturi originale" în ce privește conținutul informațiilor.

Dar cum Dl. Iliescu e trecător, se întocmesc planuri pentru 60 de stațiuni de TV și 120 de stațiuni de radio cu raze locale.

Cu toate opintirile rămășițelor din vechile regimuri, libertatea a pus piciorul în pragul ușii și sperăm în biruința celui ceafost printre noi dela începutul începutului: Cuvântul.

SALUTĂM PATRIARHIA DIN... BELGRAD

Rupând tradiția Bisericii Ortodoxe ca orice face guvernul e bine făcut și trebue aplaudat, Biserica Ortodoxă din Serbia s'a alăturat criticilor aduse de celelalte guverne din lume și l-a acuzat pe Președintele Slobodan Milosevic al Iugoslaviei de vărsările de sânge din Bosnia și Hertegovina, locuite de Ortodocși, Catolici și Musulmani.

Patriarhul ortodox sârb se opune, ca'n numele Bisericii sau al imperialismului sârbesc să omori și să jefuiești pe cei de altă credință decât cea a ta.

PLOAIA N'A OPRIT CÂNTUL ȘI HORA

Când îți plouă la nuntă, e semn bun. La deschiderea Câmpului Românesc Nae Ionescu din Hamilton (1 Mai) a plouat, dar cei care au înfruntat ploaia au fost răsplătiți cu voie bună, cânt, muzică și n'a lipsit nici hora.

Si-au făcut "botezul câmpului" o familie venită recent din România. Auzise despre câmp și au fost curioși. Statuia lui Eminescu, Capela și limba vechilor cazanii le-a fost balsam pe rana dorului de țară.

Când zicem ploaia e de bun augur ne gândim la Săptămâna Câmpului și la evenimentul internațional "ROMFEST" ce vor avea loc la sfârșitul lunii Iulie.

PROGRESE FESENISTE

Un prieten, întors din țară, ne spune că'n România nu se mai fură cu amănuntul, acum se fură en gros și la scară mare...

Inainte ciupeai ceva la coșniță, acum ciupești lucruri solide.

Sunt licitații, ținute cu discreție, și cei puțin inițiați care participă se pot alege, la un preț derizoriu, cu o casă, cu un automobil, chiar și cu'n iaht... dacă nu suferă de rău de mare.

BINE VENIȚI... DAR ASIGURAȚI

Unele țări din Europa cer turiștilor români să vină asigurați gata. O asigurare pentru o lună costă 13.680 de lei, iar pentru opt zile 8.950 de lei. Pe baza asigurării, obții asistența medicală necesară. Franța nu-ți acordă viza de intrare fără dovada că ești asigurat.

PROTEST ROMÂNESC ÎN FAȚA MISIUNII RUSEȘTI DELA ONU, NEW YORK

JOS MASCA, ELȚÎN!

In discuția pe care am avut-o anul trecut cu Dl. Mircea Druc, pe atunci Prim ministru al Republicii Moldova, despre situația de acolo, la întrebarea mea de ce nu s'au unit cu România după denunțarea Pactului Ribbentrop-Molotov, Dl. Prim ministru mi-a explicat complexitatea acestei probleme, întrucât Stalin și după el, urmașii lui au împărțit arbitrar teritoriul Basarabiei, iar în Transnistria se află majoritatea populației moldoveni față de un număr mai mic de Ucraineni și de Ruși venetici. Cu durere, Dl. Druc mi-a spus atunci că în prezent există în Europa două State românești, așa cum au existat două Germanii și două Vietnamuri și cum mai există încă două State coreene. Deși comparația nu era exactă, pentrucă acolo unde au existat câte două State ale aceleiași națiuni, a operat sistemul comunist al luptei de clasă, dar mai ales interesele marilor puteri învingătoare după cel de al Doilea Război Mondial.

Unirea cu România este inevitabilă, dar va mai trece timp, vor avea loc discuții diplomatice și mai ales trebue ca în România să guverneze un regim național și democratic, nu ca cel de astăzi, nici cu un președinte care n'a găsit nimic mai bun de făcut pentru țara sa, decât să semneze un acord de renunțare teritorială în favoarea Rușilor.

Am anticipat atunci dezagregarea Statului sovietic și Dl.Druc a fost de acord cu acest punct de vedere. Națiunile din Uniunea Sovietică nu mai puteau fi ținute în lanțuri.

A urmat puciul din August, trecut, care a grăbit dezmembrarea Uniunii Sovietice urmată de declararea Statelor independente ale națiunilor oprimate pe care Rusia s'a grăbit să le înglobeze într'un Commonwealth original.

Așa s'a făcut că peste noapte, Găgăuții și Rușii aduși în Moldova, n'au mai vrut să fie cetățeni onești ai Republicii - acum membră a ONU - și au pornit la atacuri teroriste de intimidare. Nu ar fi fost nici o problemă pentru Moldoveni ca să-i astâmpere, dar în Moldova, la Tiraspol, se află Armata a 14-a rusească, ajunsă în situația de armată de ocupație, pentrucă Republica Moldova a cerut de mult retragerea acestei armate de pe teritoriul moldovenesc și Rusia nu a dat nici un răspuns. O personalitate de vază din Moldova ne-a declarat că misiunea Armatei a 14-a rusești, în perioada războiului rece, era, ca în cazul unui conflict armat, să atace și să ocupe - printr'un atac fulger - Europa de Sud-Est, cu ținta Constantinopol. Sediul acestei armate este la Tiraspol, devenit cea mai mare bază militară terestră din Sud, echipată cu cel mai modern armament dela rachete de toate tipurile, armament greu, divizii de motorizate și dotare cu armament nuclear.

Domnul Elțîn știe acest lucru și mai știe că Moldovenii oricât ar fi fost ei de Davizi, cu praștia și cu pietre, nu puteau să se bată cu Armata a 14-a, și cu atât mai puțin ar fi căutat un conflict cu ea. Pretextul invocat de Rușii că Moldovenii au atacat populația civilă nu are nici măcar calitatea minciunilor comuniste. Că o spune un neo-comunist ca Ruțkoi sau un general bolșevic ca cel al Armatei a 14-a, nu ne mirăm, dar ca însuși Elțîn să afirme în America, unde venise la cerșit ajutoare, că va apăra pe Rușii de pretutindeni și va pune cu botul pe labe pe Moldoveni, nu este altceva decât revenirea la vechea lozincă a lui Brejnev, a suveranității limitate, care extinsă la maximum, i-ar lăsa lui Elțîn sau urmașilor lui, dreptul de a intra cu armata în Statele Unite sau Canada, pentrucă Rușii din aceste țări sunt amenințați de deznaționalizare.

In Moldova curge sânge românesc și criminalul este noul Stat rusesc. Așteptam dela acest nou Stat rusesc, pravoslavnicul botez în creștinism. Așteptam dela Ucraineni, vechea legătură a Kievului cu Mitropolia Moldovei, pentru a citi împreună "Mărturisirea Ortodoxă" scrisă din sârgul Mitropolitului Petru Movilă.

N'a fost să fie așa! Rusia mai are nevoie de dezintoxicarea imperialist-comunistă, iar Elțîn a dovedit că nu este omul capabil de asemenea acte.

Așa cum comuniștii au falsificat teoria lui Lavoisier atribuind-o Rusului Lomonosov, noua democrație rusească este încă de tipul "democrat populară", unde conform teoriei sus-amintite, nimic nu se pierde, totul se transformă. Nu în zadar au pornit ei reformele cu Leningradul, devenit Sankt-Petersburg. Rușii au rămas tot aceia pe care i'am cunoscut, împotriva cărora la 22 Iunie 1941 s'a pornit "Cruciada împotriva bolșevismului".

De aceea la 22 Iunie 1992, Comunitatea română din New York și-a manifestat protestul în fața Misiunii rusești dela ONU contra genocidului armatei rusești din Moldova.

Tot la aceeași dată au manifestat și Românii din Los Angeles.

Bisericile românești aparținând Episcopiei dela Vatra Românească au oficiat parastase pentru morții din Moldova și s'au rugat pentru încetarea focului în Basarabia și Transnistria. Lozinca "Russian army assassin" s'a făcut cunoscută poporului american.

Zahu PANĂ

La cea de-a 125-a aniversare,
noi suntem în fruntea lumii

Publicat de programul de dezvoltare al Națiunilor Unite, raportul este bazat pe nivelul longevității vieții, educației și pe puterea de cumpărare în 160 de țări.

Raportul dezvoltării umane (1992) plasează Canada pe locul nr. 1 în lume în privința nivelului de viață

Canada

Sărbătorim 125 de ani

ŞTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

BIROUL DE PRESĂ AL MAJESTĂŢII SALE REGELE MIHAI AL ROMÂNIEI
LE BUREAU DE PRESSE DE SA MAJESTÉ LE ROI MICHEL DE ROUMANIE
HIS MAJESTY'S KING MICHAEL OF ROMANIA PRESS BUREAU
17 Carlaw Ave., Toronto, Ont., Canada M4M 2R6 • Tél: (416) 465-2107 Fax: (416) 465-2107

COMUNICAT DE PRESĂ

TORONTO - Pe data de 26 Iunie a.c., s'a anunţat prin Dl. Constantin Brâncoveanu, Secretarul particular al Majestăţii Sale Regele Mihai I al României aprobarea deschiderii primului Birou de Presă al Majestăţii Sale Regele Mihai I al României pentru continentul Nord-American. Biroul acestei noi organizaţii se află la sediul săptămânalului canadian L'Express.

In afara activităţilor legate de relaţiile cu presa şi televiziunea, Biroul de Presă, îşi va concentra în mod special atenţia în sensibilizarea politicienilor şi a oamenilor de afaceri asupra relaţiilor cu România. De asemenea, prin însăşi prezenţa sa fizică, Biroul de Presă stabileşte un contact permanent între Majestatea Sa Regele Mihai I şi comunitatea canadiană de origină română.

Biroul de Presă din Canada va promova interesele Casei Regale şi pe teritoriul Statelor Unite. Serviciile Biroului de Presă al Majestăţii Sale Regele Mihai I al României vor fi oferite în limbile română, franceză şi engleză. Secretarii acestor secţii (în aceeaşi ordine) sunt: Dl. Dan Manoliu, Dl. François Bergeron şi Dl. Stéphane Véron-Rainu. Dl. Ion Mazare va ocupa postul de Director general.

Pentru a apăra integritatea şi demnitatea Majestăţii Sale, Dl. avocat Jean Moenis Ghalioungui din Toronto a acceptat conducerea departamentului anti-defăimare. Scopul acestei secţii este de a urmări penal persoanele sau instituţiile care s'ar implica în acte de calomniere a Majestăţii Sale Regelui sau a altor membri ai Familiei Regale.

Biroul beneficiază de spaţii de lucru şi de o dotare tehnică modernă. Echipa Biroului de Presă este compusă din persoane specializate în domeniul comunicaţiilor tehnice şi al relaţiilor sociale.

Evenimente recente din ţară impun necesitatea înfiinţării unui asemenea birou care să ofere publicului un acces direct la informaţii privind activităţile Casei Regale Române.

Biroul de Presă (America de Nord) al M.S. Regelui Mihai I al României / His Majesty's King Michael of Romania Press Bureau
17 Carlaw Avenue, 2nd Floor, Toronto, Ont., Canada M4M 2R6.
Tel: (416) 465-2107 / 258-8790 Fax: (416) 465-5778.

TEATRUL "C. TĂNASE" LA CÂMPUL ROMÂNESC

In zilele de 17 şi 18 Mai a.c. am avut ocazia precum şi deosebita plăcere să ne întâlnim la Câmpul Românesc cu nouă talente ale Teatrului de Revistă "C. Tănase" din Bucureşti: Radu Stoenescu, Mihai Perşa, Eugen Cristea, Florin Tănase, Ioana Casetti, Mişu Dobre, Lucia Boga, Miruna Birău şi Florina Fabian. Înşiruirea numelor este pur întâmplătoare.

Poate pentru cei plecaţi mai de mult din ţară numele lor n'a avut prea mare rezonanţă, dar dinamismul, fantezia şi talentul lor i-au făcut să se impună. Iar nouă, proaspeţilor sosiţi pe meleaguri străine, ne-au trezit nostalgice amintiri privind scenele de teatru românesc, întărindu-ne încă o dată convingerea că actorii români sunt la mare înălţime.

"Prostul", comedie muzicală de Mihai Dobre şi Eugen Rotaru, pe muzica lui Vasile Vasilache-Jr. are un subiect simplu cu o intrigă uşoară scoţând în evidenţă defectele dar şi calităţile unei anumite categorii sociale din perioada interbelică. Dar cum nimic nu-i nou sub soare, anumite situaţii se potrivesc perfect realităţilor actuale din România, fapt speculat şi de actorii noştri care, prin talentul şi fantezia lor, au stârnit ropote de aplauze în sală.

In linii mari, subiectul comediei constă în urmările unei moşteniri substanţiale, lăsate prin testament, de către un unchi înstărit, unui singur nepot, socotit de toţi ceilalţi ca fiind cel mai prost.

Inzestrat cu bunătate, altruism, - de unde şi zicala "Prost de bun" - şi mai ales cu un caracter deosebit, dezinteresat de banii primiţi, "Prostul" cedează moştenirea în favoarea celor trei veri şi a unei verişoare.

Iniţial toţi îl înconjoară, în mod făţarnic, cu atenţie şi dragoste deosebită, dar văzându-şi scopul atins, aceştia sfârşesc prin a-l abandona, "Prostul" devenind chiar muritor de foame. Dar cum întotdeauna bunătatea şi curăţenia sufletească, adevărată moştenire dela Dumnezeu, sunt răsplătite înzecit, pe "Prostul" nostru îl salvează o frumoasă tânără americană, venită cu prietena ei să studieze în România şi care era găzduită de către mătuşa personajului.

Impresionată şi mai ales stupefiată de naivitatea şi altruismul eroului nostru - calităţi nemaiîntâlnite în societatea americană în care puterea banului a pus stăpânire până şi pe sufletul omului - aceasta sfârşeşte prin a se îndrăgosti de el şi chiar a-l cere în căsătorie. In felul acesta piesa ne oferă un happy-end încântător.

Regia spectacolului este semnată de Olimpia Arghir, iar coregrafia aparţine Doinei Andronache.

Ca valoare artistic-interpretativă, spectacolul a oferit omogenitate, fiind greu să faci o departajare a interpreţilor.

In numele celor prezenţi la spectacol, dragi actori, vă mulţumim şi sperăm să vă avem cât mai curând ,din nou,în mijlocul nostru. Iar pe cei ce au lipsit din diferite motive îi asigurăm că au ce regreta.

Roxana EFANOV

ADUNARE DE PROTEST LA LOS ANGELES

Astăzi 22 Iunie 1992, între orele 7.00 - 9.00 p.m. a avut loc la Los Angeles în faţa Clădirii Federale (din 110000 Wilshire Blvd) adunarea Comunităţii Române de protest împotriva escaladării războiului de către separatiştii rusofoni din Moldova susţinuţi de unităţi ale fostei armate 14 sovietice, trecută acum sub jurisdicţie rusă. Atrocităţile comise de forţele separatiste împotriva oricui vorbeşte româneşte în zonă sunt de nedescris.

La adunarea de astăzi au protestat cca. 100 de persoane fluturând tricolorul românesc cu doliu, reprezentând mai multe organizaţii şi anume:

- Asociaţia Foştilor Deţinuţi Politici din România - secţia California;
- Uniunea Românilor pentru Credinţă şi Libertate - Secţia California;
- Grupul de Sprijin pentru Alianţa Civică - Secţia California;
- Credincioşi ai Bisericilor creştine, ortodoxe, baptiste şi penticostale ale Comunităţii româneşti din zona Los Angeles.

S'au aprins lumânări în memoria celor ucişi, s'au scandat lozinci cum ar fi: "Armata Roşie afară din Moldova", "Jos cu imperialismul rusesc", "Moldova - pământ românesc", "Stopaţi uciderea fraţilor noştri", "Libertate pentru Moldova", "Stopaţi banii către Rusia".

Televiziunea americană a fost prezentă şi a înregistrat protestul nostru.

In final s'a cântat imnul naţional "Deşteaptă-te Române" şi întreaga adunare a rostit rugăciunea "Tatăl nostru".

Nicolae D.RUSU

APEL

Preotul Vasile Ghişoiu fost administrator la ziarul "Telegraful Român" timp de 18 ani, construieşte o biserică nouă în Sibiu-Triaj, unde posibilităţile materiale sunt foarte reduse. De aceea roagă pe cititorii "Telegrafului Român" de pretutindeni să contribuie cu cât pot pentru înălţarea bisericii menţionate, cu hramul "Cuvioasa Paraschiva".

Cei care doresc să trimită donaţii sunt rugaţi să trimită obolul lor pe adresa:

Preot Vasile Ghişoiu
Str. Turgheniev nr. 5
2400 Sibiu-România

Donaţia va fi însoţită de pomelnicul familiei donatoare cu viii şi morţii pentru a fi pomeniţi la fiecare Sfântă Slujbă şi a fi trecuţi drept ctitori ai acestei biserici.

Mulţumim cu recunoştinţă tuturor binevoitorilor.

MICA PUBLICITATE

Anunţurile din această rubrică sunt redactate de solicitanţi

CĂSĂTORII

· Văduvă de medic, pictoriţă, 45/1,62, ardeleancă, suplă, frumoasă, brunetă, ochi verzi, gospodină, fidelă, doresc refacerea vieţii cu persoană serioasă de condiţie corespunzătoare. Răspuns detaliat cu fotografie. 200 Arch St., apt.718, St. Paul, MN 55101-4339, tel. (612) 227-1254.

· Român, gălăţean, cu liceul terminat de meserie strungar în fier-frezor, serios, atrăgător şi hotărât să corespondez cu o Româncă stabilită în Canada, USA ori Australia, în vederea unei căsătorii fericite; vârsta - 24 ani, înălţime - 1,71 m, vorbesc engleza şi franceza binişor. Răspundeţi la : ean Galat, Bloc B4, Ap.64 Tiglina III, Galaţi, România.

· Doamnă cu însuşiri fizice şi sufleteşti, veselă, intelectuală, 58 de ani, 1,68 m, doreşte căsătorie cu un domn fără vicii, ortodox şi cu o bună situaţie materială. Telefonaţi în Germania la 0271/387414 sau scrieţi la redacţie, "Pentru Amy".

· Doamnă, 34 ani, fără obligaţii, educată, doresc cunoştinţă cu un domn în vederea căsătoriei. P.O.Box 2706, Church Street Station, New York, N.Y. 10008-2706, U.S.A.

· Romăncă, licenţiată, 29 de ani, doresc să cunosc intelectual român stabilit în Statele Unite, 30-38 de ani, în vederea căsătoriei. Trimiteţi scrisoare cu o scurtă caracterizare la adresa: Ioana Olteanu, P.O.Box 1910, Dearborn, MI, 48121, USA.

·Tânăr modest din România, 18 ani, 1.68 m, 66 kg., doresc să mă căsătoresc în Canada sau în USA. Corespondenţa se va face pe adresa următoare: Muntean Valentin Florin, Of. Poştal nr.37, căsuţa nr.153, Bucureşti, România.

·Intelectuală, 32 ani, fără obligaţii doresc cunoştinţă în vederea căsătoriei cu Român din Canada sau USA. Răspundeţi la: Ioana Bratu, B-dul Al. Lăpuşneanu Nr.110, Bloc L7, ap.1, Constanţa, cod 8700, România.

CĂRŢI DE VÂNZARE

Cărţi româneşti apărute sau în curs de apariţie la Editura "Humanitas" (Bucureşti), pot fi comandate prin Nicolae Stoian - Bernsteinstr. 18 7000 Stuttgart 75 Germany.
TEL: 0711 - 4472 - 71
FAX: 0711 - 4414 - 762

Ofertă de muncă

A&A ROOFING

A&A Roofing and Contracting Corp.

Angajăm persoane pentru lucrări în construcţii - cu sau fără experienţă.
Contactaţi pe Adam Alb (908) 271-1344 sau scrieţi pe adresa: A & A Roofing Contracting Corp., P.O.Box 538, Martinsville, N 08836. Necesară aprobarea de muncă.

ALL DENTAL PLANS ACCEPTED

ACCEPTĂM URGENŢE

DR. MIHNEA E. STRUGURESCU
DENTAL SURGEON
745 DANFORTH AVE. #309
(LA EST DE PAPE AVE.)
PARCARE AMPLĂ
469-1968

STAŢIA DE METROU PAPE

DANFORTH

PAPE

LUNI - VINERI (10 a.m. - 8 p.m.)
SÂMBĂTA (9. a.m. - 2 p.m.)

DENTAL OFFICE

DR. AUREL DAVID & DR. SIMION MUSULAN

PROGRAM
Luni - Vineri:
10 a.m. - 7 p.m.
Sâmbătă
9 a.m. - 3p.m.

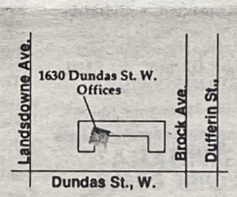

ACCEPTĂM URGENŢE

531-8704

1630 DUNDAS STREET WEST, TORONTO

RESTAURANTUL "DUNĂREA"

Vă aşteaptă în fiecare Sâmbătă, la ora 6.00, să petreceţi o seară românească de neuitat, cu muzică populară şi specialităţi culinare româneşti.

THE GRAND
6 Bridge St. W. Kitchener, ON.
Tel: (519) 744-6367

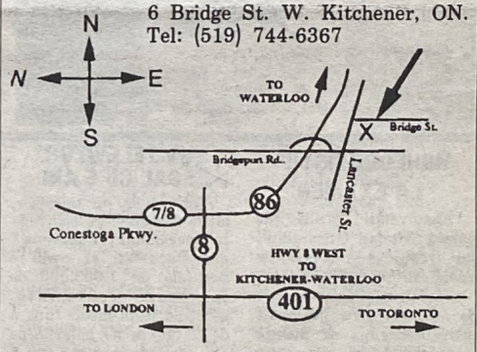

SUPER JAY'S SUPERMARKET
483 King Street East, Hamilton, Ontario
Phone 522-7995

PRODUSE ALIMENTARE CU SPECIFIC GRECESC

- BRANZA TELEMEA
- CASCAVAL
- MASLINE
- ULEI
- HALVA
- ICRE TARAMA
- CAFEA
- LINTE
- FOI DE VITA
- GRAU DECORTICAT

CĂRŢI IN LIMBA ROMANA

1001 BANCURI POLITICE

1001 BANCURI POLITICE — ediţie adăugită a cărţii „600 bancuri politice"; peste o mie de glume. Preţ US $10.00 o carte şi transportul în USA, Canada. Trimiteţi check sau money order la: YellowBird Publishing, 4050 Waveland, Chicago IL 60641

TRANSFER PASAGERI

La sosire sau plecare pe aeroporturile *J. F. Kennedy* şi *La Guardia* de la *Tarom* sau alte companii europene pe linii americane sau canadiene *TARIFE REZONABILE!*

(718) 899-9564

PENTRU VÂNZĂRI ŞI CUMPĂRĂRI DE CASE APELAŢI LA:

Canada Trust Realty

George Donison
Sales Representative

Canada Trust Realty Inc./Realtor

681 Upper James Street
Hamilton, Ontario L9C 2Z4

Bus 388-8611
Res. 648-4821
Fax 388-2580
(24 Hr. Pager)

The Home of Friendly Service

TEC THE EUROPEAN CONNECTION

LEGĂTURA DVS. PERMANENTĂ CU ROMÂNIA

TORONTO – BUCUREŞTI	$ 725
MONTRÉAL – BUCUREŞTI	$ 725
HALIFAX – BUCUREŞTI	$1039
VANCOUVER – BUCUREŞTI	$1300
EDMONTON – BUCUREŞTI	$1238

TEC SPECIAL – Toronto-Viena $599

TORONTO – FRANKFURT	$590
TORONTO – LONDRA	$390
TORONTO – AMSTERDAM	$490
TORONTO – LOS ANGELES	$350
TORONTO – NEW YORK	$199

PACHETE ALCĂTUITE DE DVS.
25lb = $57.33peste 25lb = $2.80Kg, SAU PACHETE CU ALIMENTE TIP TEC
LIVRAREA LA DOMICILIU ÎN BUCUREŞTI ŞI MARILE ORAŞE

INCHIRIERI DE MAŞINI PE TERMEN LUNG VÂNZARI DE MAŞINI NOI TAX FREE
CURIER SĂPTĂMÂNAL TORONTO – BUCUREŞTI (PUTEŢI TRIMITE SCRISORI, ACTE, ETC.)

TRIMITERI DE BANI ÎN ROMÂNIA ÎN 48 DE ORE ŞI DE PRODUSE ALIMENTARE

SERVICIILE NOASTRE SUNT DISPONIBILE ŞI CU PLATA ÎN RATE (PLĂŢI PESTE $1000)

TORONTO
TEL: (416) 463-6000
FAX: (416) 463-7990

VACANŢE ÎN CUBA, MEXIC, FLORIDA

DANFORTH AV. 1808, TORONTO, ONT., M4C 1H8

ŞTIRI, ŞTIRI, ŞTIRI

TRANSMISE ŞI COMENTATE DE CORESPONDENTUL NOSTRU FABIAN STICLARU

Dl. prof. dr. EMIL CONSTANTINESCU – candidat unic al CONVENŢIEI DEMOCRATICE la funcţia de PREŞEDINTE AL ROMÂNIEI

Sâmbătă, 27 Iunie, la sediul central al Partidului Social Democrat Român, o zi-maraton: Convenţia Democratică, prin 67 electori, şi-a desemnat candidatul unic la funcţia de preşedinte al României.

Fiecare candidat a fost chemat separat în faţa electorilor, pentru a fi supus unui tip dur de întrebări vizând disponibilitatea sa de a răspunde exigenţelor naţionale în vederea candidaturii la funcţia prezidenţială. Convenţia Democratică a dovedit alegătorilor o maximă exigenţă cu sine: a demonstrat, cu alte cuvinte, ţării, că are de unde alege şi că alegerea trebue să fie rezultatul competiţiei de valori pe măsura unei responsabilităţi majore.

Dintre cei cinci candidaţi: Emil Constantinescu, Nicolae Manolescu, Sergiu Cunescu, Ion Raţiu, Nicu Stăncescu a fost ales Dl. prof. dr. EMIL CONSTANTINESCU.

"România liberă"

"GHEORGHIŞTII" LA EXAMEN

Absolvenţii şcolii de partid "Ştefan Gheorghiu" vor trebui să-şi echivaleze unele examene. Majoritatea "învăţaţilor" dela fabrica de activişti s'au îndreptat către Academia de Stiinţe Economice, iar circa 500 către facultăţile de filosofie şi sociologie ale Universităţii din Bucureşti. Aceştia din urmă sunt salariaţi ai MApN şi au absolută nevoie să-şi echivaleze examenele pentru a-şi menţine posturile.

SE PREGĂTESC CADRE PENTRU VIITOR

Printr'o circulară emisă de directorul general Ianculescu din Ministerul Invăţământului şi Stiinţei s'a dispus înscrierea unor ofiţeri aparţinând Ministerului de Interne şi Ministerului Apărării Naţionale, precum şi a unor absolvenţi ai fostei "Academii" Stefan Gheorghiu, la cursurile fără frecvenţă ale Facultăţii de Drept din Bucureşti. Senatul Facultăţii urmează să decidă în ce an de studiu vor fi înscrişi aceşti "studenţi".

Astfel autocraţii criptocomunişti ai conducerii noastre pot fi siguri că (în cazul în care Românii vor să-i menţină la putere, în continuare) vor avea mâine "magistraţi" pe care să-i manipuleze, ca în trecut.

UN TELEVIZOR EGAL CU 5 ANI

Vorbim de un televizor, ultimul model, ce se vinde în magazinul "Panasonic" din Bucureşti şi costă o bagatelă de 1.063.500 de lei, care reprezintă, socotind leafa medie lunară de 18.000 de lei, salariul pe cca. 60 de luni, mai exact 5 ani.

Ceva mai ieftin, din care poţi cumpăra două exemplare, este o cameră video cu preţul redus de numai 727.500 lei.

AU DISPĂRUT BANII

In Parlament s'a anunţat că pierderile înregistrate - în 1989 şi 1990 - de agenţii economici cu capital de Stat sunt de 173,3 miliarde lei şi nu de 148,4 miliarde lei cât se anunţase acum câteva luni.

Sursa acestei informaţii este Ministerul de Finanţe care a publicat, succesiv, ambele cifre fără să poată justifica cauza acestei diferenţe în socoteli, sau cine a prăpădit toţi aceşti bani, între timp.

Menţionăm că "parlamentarii" se grăbiseră să voteze legea iertării datoriilor de Stat, către Stat!

AUTOMOBILELE DACIA DISPONIBILE

Aşa cum era de prevăzut, aproape nimeni nu mai poate cumpăra un autoturism fabricat în ţară. Dacia costă, astăzi, cca. 1.000.000 lei.

SĂNĂTATEA? VORBE GOALE

Alocaţia bugetară, pentru sănătate, în 1992, este de 0,1$ pe cap de locuitor:

Pentru a remedia această stare de neconceput, de-a dreptul criminală, un reprezentant al Ministerului Sănătăţii a propus în Parlament:

1) Majorarea bugetului cu 50 miliarde lei, fără să indice de unde se va procura aceasta sumă.

2) Reducerea numărului de paturi din reţeaua sanitară cu 50 % (!!), ceea ce înseamnă dispariţie de spitale şi medici trimişi la plimbare.

3) Plata consultaţiilor de către populaţie. Oare impozitele servesc numai la plata salariilor grase ale "şefilor"?

In incinta Senatului, unde fusese luată în discuţie această situaţie mai mult decât gravă, d-nii senatori au manifestat un dezinteres imperial pentru acest subiect.

SE FURĂ ŞI CRUCILE DIN CIMITIRE

Din cimitriul Vidin dela Brăila au disparut 15 cruci de pe morminte. Poliţia a descoperit că hoţul, S. Bucioc, în vârstă de 23 de ani, le întrebuinţa ca lemne pentru foc!

Nici pe vremea "odiosului" nu se profanau atâtea morminte, ca sub regimul "democraţiei originale".

INVESTIŢIE RENTABILĂ

De curând, U.S.P.P. (Unitatea Specială de Pază şi Protecţie) dela Palatul Cotroceni a fost înzestrată cu câteva turisme MERCEDES, o investiţie de cca.1.000.000.000 lei, mai ales că două din aceste automobile sunt blindate ca....tancurile! Dar, ca şi cum risipa aceasta nu ar fi fost îndeajuns. aceleaşi automobile au fost supuse, în garajele dela Cotroceni, unor "operaţiuni de echipare specială".

Nu avem devize pentru investiţiile urgente şi strict necesare, dar le găsim atunci când, din imbecilitate, vrem să risipim bani în vânt, pentru ambiţii deşarte.

FESENISTUL E FESENIST!

Deputatul (pro-Roman) Mihai Voicu, a bătut-o,. la sediul firmei sale "Consignaţia Hanul cu Tei" (Dl. deputat şi negustor, N.R.) pe D-ra Ioana Chirilă, secretara. Doctorii au constatat rănile şi d-ra a divulgat motivul: a protestat că în timp ce în ţară este inflaţie, dl., deputat a redus salariul funcţionarilor. Formula parlamentarului: cine protestează ia bătaie.

PIESELE FURATE TREBUIAU FILMATE

O echipă dela TVR s'a deplasat la Uzina de Autoturisme Colibaşi-Piteşti pentru a face o emisiune. La plecare, cu ocazia controlului efectuat la poartă, s'au găsit în vehiculele echipei, importante cantităţi de piese de schimb şi subansamble pentru autoturisme "Dacia". Procuratura jud. Argeş a deferit justiţiei pe şoferii vehiculelor.

Probabil ca borfaşii vor pretinde că, pentru a face un reportaj întemeiat pe realităţi, aveau nevoie să filmeze piese autentice!

SÂNGELE ENGLEZESC AL TOV-ULUI ILIESCU

Constituirea filialei Dolj a Frontului Democrat al Salvării Naţionale (adică F.S.N.-aripioara iliesciană) s'a făcut în prezenţa "Domnilor" C. Ivanovici (deputat) şi Olimpiu Gherman (senator)

Aşa cum transmite corespondentul A.M.PRESS, prezent la lucrări, în sală, au fost prezenţi aproximativ 50 de fedeseniştti, o parte din locuri fiind completate cu elevi din clasa a XII-a dela liceul de hidroamelioraţii, aduşi de profesoara Margareta Codiţă, diriginta clasei, înfocată susţinătoare a lui Iliescu-Emanake.

Unul dintre aceştia, prezentat ca ţăran, a spus: "Ion Iliescu trebue ales deoarece nu are sânge jidănesc aşa cum are Roman, el este un pur-sânge englezesc". In urma acestei intervenţii, deputatul Ivanovici a atras atenţia asupra "modului cum vorbiţi, întrucât în sală se află şi presă".

Sedinţa de constituire a fost urmată de un chiolhan. Dela acesta, "domnul" Dorel Stoineac, membru al comitetului de iniţiativă, a ieşit... bătut-măr. Nu s'au putut afla motivele "corecţiunii".

DIN CATALOGUL POLUĂRII APELOR

Râul Lăpuş din Maramureş a fost, din nou, grav poluat. Fauna şi flora râului au fost distruse complet pe o distanţă de 30km. Cauza? Exploatarea minieră Băiuţ a vărsat în râu (nu pentru prima oară) substanţe toxice, în majoritate cianuri, care ameninţă cu poluarea păturile freatice. Si nimeni nu spune nimic! La noi, mai rău ca în Bangladesh.

METODE ROMAN-TICE

Devenit celebru graţie faptului că a conceput publicitatea primei campanii electorale a Preşedintelui Mitterrand, Jacques Séguéla a publicat recent, la Paris, cartea "Vote au dessus d'un nid de cocos" ("Vot deasupra unui cuib de comunişti")

Cu privire la conducătorii de astăzi ai României autorul descrie întâlnirea avută cu Roman, la Bucureşti, pentru a-i întocmi Premierului un "plan de comportare mediatică".

Pentru început, autorul pomeneşte vizita care i-a făcut-o, la Paris, Cristian Unteanu, "trimisul special" al lui Roman, venit să sondeze terenul. Acesta, un numai că s'a auto-invitat la "Maxim" - unul dintre cele mai scumpe restaurante din Paris - dar n'a părăsit biroul publicistului până nu i s'a făcut cadou o servietă, nouă nouţă. Deci primul contact în ceea ce priveşte mentalitatea "originală", a fost edificator!

La Bucureşti, după o întrevedere de câteva ore cu Roman care i-a făcut impresia a fi un om sincer şi deschis, Séguéla a constatat că pentru următoarele discuţii Roman dispăruse după firmament. In schimb apăruse un intermediar care făcea imposibile alte întrevederi cu "Premierul" şi dela care, în final, Occidentalul naiv a înţeles că nu va putea spera să obţină un contract fără să dea....ciubuc!! Scrisoarea care i-a scris-o lui Roman, înainte de plecarea din Bucureşti, a rămas fără răspuns. Este inutil să pomenim imaginea care conducerea ţării a transmis-o Occidentului şi cu această ocazie.

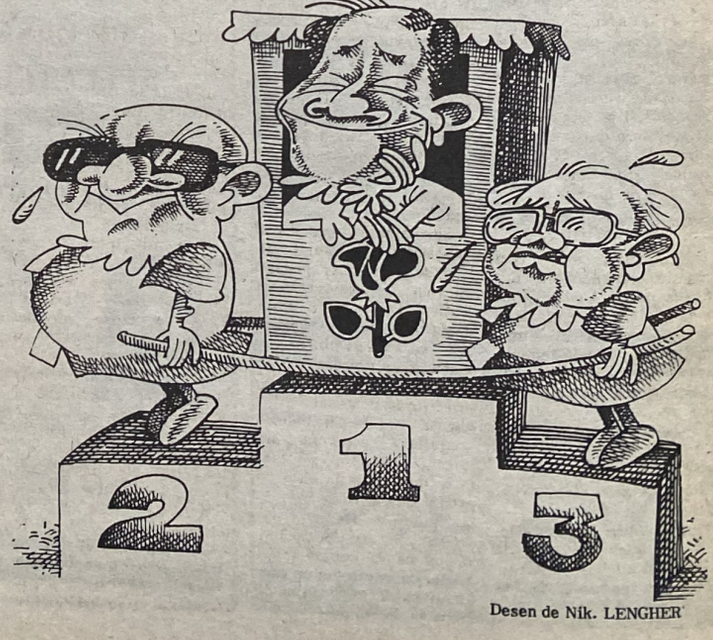

Desen de Nik. LENGHER

ŞTIRI DIN ŢARĂ

Din 30 în 30 de zile:

ULTIMELE ATUURI ALE SECURITĂŢII

Vâlvă mare! SRI şi-a avertizat "prietenii" din Parlament şi agenţii pitulaţi pe sub saltelele instituţiilor din ţară şi străinătate: rămâneţi fideli misiunii încredinţate, că de nu, vă demascăm c'aţi fost colaboratori; iar celor care insistă la epurarea Securităţii, li se reaminteşte că vor fi compromişi de serviciul dezinformării: ai fost legionar, criminal ori tâlhar la drumul mare.

Scopul şantajului e simplu: vin alegerile şi dacă opoziţia va depune un singur candidat, există posibilitatea că Dl. Iliescu îşi va pierde domiciliul din Palatul Cotrocenilor, iar Dl. Virgil Măgureanu va pierde şefia SRI-ului; a doua sabie a lui Damocles ar fi reîntoarcerea, cu domiciliu permanent, a fostului Rege Mihai I.

Am început să vedem rezultatul: unii tac,iar alţii, luând sfat dela Vaida Voievod că "numai boul nu-şi schimbă părerile," revin--de teamă de a nu fi demascaţi ca foşti agenţi--la vechile opinii de care se scuturaseră văzând diferenţa dintre comunism şi lumea liberă.

Publicarea dosarelor--spun dezinformatorii cu inima duioasă--ar cauza dezamăgiri în sânul familiei, prietenilor, aşa că-i mai bine să nu ştim cine's turnătorii; în plus, ei trebuesc ocrotiţi şi din alte motive: pot deveni iarăşi utili.

Ne gândim însă la cei sinceri care văzând diferenţa dintre Raiul Socialist şi Iadul Capitalist au trecut de partea Iadului. E timpul ca ei să dea dovadă de curaj şi să-şi dezvăluie singuri trecutul. Aceste clarificări trebuesc făcute înainte ca SRI să le publice dosarele. Numai aşa vor putea fi crezuţi.

Nu trebue să le fie teamă. Avem multe exemple de sinceră convertire: Colonelul Mihai Pacepa ("Orizonturi Roşii") etc.

Suntem siguri că cei ce se vor spovedi vor fi primiţi ca lucrătorii ce-au venit în via Domnului în ceasul al 11-lea. (Notă: ziariştii Florin Gabirel Mărculescu şi Sorin Roşca Stănescu ("România liberă"), după revoluţie au atacat metodele comuniste. SRI-ul le-a dezgropat dosarul spunând că'n trecut au colaborat cu Securitatea. Cei doi şi-au dat demisia dela ziar).

ROMAN FSN ŞI TV

Dl. Petre Roman, şeful FSN-ist este supărat pe TV-işti, că dintr'un interviu de 4 minute şi jumătate, acordat redacţiei "Actualităţi" s'au transmis, pe viu, doar 2 minute. Fostul premier urmând "tradiţia" de apărător al libertăţilor, a declarat că cenzurarea discursului "constituie o gravă atingere a funcţionării democraţiei".

CANCERUL ŞI SECURITATEA

De amândouă e greu să scapi. Doi ziarişti dela "România liberă" care au colaborat cu Securitatea, dar după revoluţie au atacat cel mai violent activitatea Securităţii, pe care o cunoşteau prea bine, au fost identificaţi de SRI ca foşti agenţi. Ziariştii s'au retras din redacţia ziarului "R.L.". Singura salvare, când ai intrat în Securitate pe uşa din dos, este să ieşi pe uşa din faţă şi, cu sinceritate, să mărturiseşti totul. Unii, de teamă, şi-au reluat activitatea de agenţi.

SE VA PURIFICA?

Ne referim la SRI. Un grup de ofiţeri tineri din SRI a publicat o scrisoare neiscălită prin care atacă pe şeful serviciului, Dl. Virgil Măgureanu, de continuarea vechilor apucături nedemocratice, ca pe timpul lui Ceauşescu: ascultarea convorbirilor telefonice, infiltrarea partidelor politice, supravegherea Pieţii Universităţii, amestecul direct în politică etc. Tinerii ofiţeri îl asigură pe Dl. Măgureanu că nu vor fi de partea lui când va trebui, în faţa justiţiei, să dea socoteală de fărădelegile comise.

CU DEGETELE FRIPTE

Seful minerilor, Dl. Miron Cozma, care a scos castanele din foc ale D-lui Iliescu a intrat în conflict cu Inspectoratul General al Poliţiei, care îl acuză de subminarea puterii de Stat, şi a cerut arestarea lui preventivă.

Minerii care se văd ameninţaţi de ce-au făptuit prin Capitală protestează, dar un marş prin Bucureşti e cam exclus: Dl. Iliescu nu le va mai pune trenuri la dispoziţie. Prin judecarea lui Cozma dl. preşedinte vrea să-şi recâştige stimabilitatea.

MELODIA "BRAIA"

Nu-i vorba de cântăreaţa Mia Braia, ci de Dl. Doru Braia care s'a întors imediat după revoluţie, dar a fost expulzat.

Dl. Braia a revenit în ţară şi a depus la Procuratura Generală Militară o plângere penală, sesizând infracţiunea săvârşită asupra domniei sale cu ocazia expulzării samavolnice din România (2 Aprilie 1990).

Se aşteaptă rezultatul procesului. Generalul M. Florescu, procuror general adjunct, a declarat că dosarul D-lui Braia curge conform legilor în vigoare, şi că va fi unul dintre cele mai curate procese.

Asigurările d-lui procuror că procesul "curge normal" şi va fi judecat "curat" ne sugerează, indirect, că sunt procese care curg dela vale la deal şi există judecăţi "curate" şi mai puţin curate.

Sentinţa, când şi dacă se va da, ne va lămuri în ce stadiu de curăţenie se află funcţionalitatea Statului de drept în România.

FUGE PĂMÂNTUL DE SUB PICIOARE...

Zilele trecute, un cetăţean s'a prezentat la primărie cu un teanc de acte din care rezultă că este proprietarul unui frumos imobil de pe B-dul Aviatorilor, aproape de restaurantul Bordei. A mai susţinut că nu există nici o dovadă că proprietatea ar fi fost naţionalizată. Funcţionarul dela primărie s'a arătat dispus să se deplaseze la faţa locului. Surpriză: casa este bine păzită, şi în ea locuieşte chiar preşedintele ţării. "Ce facem?" - a întrebat, încurcat, funcţionarul. Proprietarul, într'o asemenea situaţie, ar dori ca actualul locatar, până la rezolvarea în Parlament a situaţiei caselor "naţionalizate" să se mai restrângă. Si nu neapărat din imobil. Măcar de pe terenul de câteva mii de mp din jur. Asta, pentrucă tot a zis Dl. Iliescu că în perioada post-revoluţionară, FSN-ul "a dat" pământ. (P.M.B.)

FSN CU TREI ARIPI

Avem FSN aripa Iliescu, FSN aripa Roman şi acum avem aripa a treia, care zboară de una singură: Dl. Ion Rusu, deputat de Alba Iulia, care a înfiinţat Frontul Democrat al Salvării Naţionale (FDSN). Dl. Rusu va continua "ideile mărete" ale revoluţiei pe care FSN le-a trădat. FDSN va avea candidat propriu la alegerile prezidenţiale. Trei aripi, trei candidaţi!

STATISTICILE VORBESC

Valoarea contractelor încheiate între societăţile comerciale a înregistrat o scădere: dela 796.5 miliarde lei în Ianuarie a.c., s'a ajuns la 352.8 miliarde în Martie 1992.

S'AU IDENTIFICAT

ORADEA... Publicaţiile "România Mare", "Europa", "Timpul-Bucureşti", "Naţiunea", "Românul" şi "Phoenix" (Oradea) au adunat vreo 200 de inşi ca să preaslăvească cea mai măreaţă epocă din istoria naţională: dictatura lui Nicolae Ceauşescu. Nu e greu de ghicit cine au luat parte: foştii securişti, ofiţerii pensionaţi, actualii SRI-işti. N'au participat ofiţerii de poliţie, membrii clerului şi funcţionarii locali, cu excepţia primarului.

ALEGERILE SI INVESTIŢIILE

Dacă alegerile generale vor fi amânate, România va fi în situaţia de a pierde investiţii de 5-6 miliarde de dolari, a declarat fostul senator (PNL), Dl. Emil Tocaci, astăzi secretar de Stat la Ministerul Invăţământului . Dacă alegerile vor fi libere, atunci Americanii vor aproba României statutul de Naţiune Favorizată.

CAPETE DE MATEMATICIENI

La Olimpiada Balcanică de Matematică elevii din România au obţinut 6 medalii, dintre care două de aur.

SUBSOLUL OTOPENILOR

Străinii din Asia, în special Chinezii, pot ateriza pe aeroportul Otopeni fără viză; aici sunt "îmbrăţişaţi" contra cost, de un grup de lucrători care le procură vize noi, după tocmeală şi alegere: Germania, Franţa, Suedia şi Statele Unite.

Odată complotul descoperit, aeroportul Otopeni a fost amendat cu 3000 de dolari pentru fiecare individ ambalat clandestin cu destinaţia: Lumea liberă.

"BUCUREŞTIUL ESTE UN ORAŞ BOLNAV"

Declară Dl. Constantin Hriton, arhitectul-şef al Capitalei, ziarului "România liberă". (22.05.92).

"Situaţia nu este prea fericită"....unii plătesc prea mult pentru terenurile concesionate, alţii prea puţin; nu există încă nici un plan definitiv. Multe clădiri vor trebui dărâmate etc..

Redăm în întregime ultima întrebare a ziaristei Raluca Stroe Brumariu şi răspunsul arhitectului-şef al Capitalei:

--Se vorbeşte despre construirea unor noi lăcaşe de cult în Bucureşti, de exemplu Catedrala Neamului. Care este poziţia Primăriei faţă de aceste demersuri ale Bisericii Ortodoxe Române?

--Noi sprijinim demersurile Bisericii Ortodoxe în acest sens, dar din păcate s'a pierdut un timp de peste doi ani. Prin legea 50/1991 se putea concesiona terenul în anumite condiţii, fără a se face nici o diferenţă între un cult şi altul. Biserica Ortodoxă a pierdut în 45 de ani foarte multe terenuri în Bucureşti, au fost dărâmate biserici, s'au pierdut piese valoroase din patrimoniul ei şi de aceea trebue să pun cu fermitate problema recuperării terenurilor pierdute sau cel puţin a titlurilor de proprietate pe baza cărora să primească în compensaţie alte terenuri. Dar până acum nu s'a făcut prea mult în acest sens şi, în momentul de faţă Biserica Ortodoxă nu poate plăti taxele mari pentru terenurile concesionate. In ceea ce priveşte Catedrala Neamului, iniţiativă luată imediat după evenimentele din Decembrie, ea a ocupat tot felul de amplasamente, începând cu cel din axul Bulevardului Unirii, ca un fel de replică "mai mare şi mai frumoasă" a Casei Poporului şi sfârşind cu cel din Parcul Carol, ultima variantă propusă. Cred că problema acestei Catedrale ar trebui rediscutată, eu unul nu sunt de părere că este tipul de proiect de care Biserica Ortodoxă are nevoie, deoarece se opune însuşi sensului românesc al Ortodoxiei; introspecţia şi taina, justă măsură şi gestul anonim.

Cablurile metroului au fost înlocuite punând capăt unor incendii cauzate de aprinderea izolaţiilor.

..

Japonezii au început cu pompe de apă, generatoare şi acum vând automobile Honda.

..

Numărul foştilor informatori este de 400.000.

..

Se comit 4-5 crime zilnic, iar numărul puşcăriaşilor creşte anual cu cca. 1.300.

..

A intrat în funcţiune prima linie de îmbuteliere Pepsi-Cola. O sticlă de plastic (1,5 litri) costă 270 de lei.

..

Pentru sumele mari, băncile pun în circulaţie bancnote, pentru "mărunţiş" avem monede. Ca un semn al inflaţiei bancnotele de 20 şi 50 lei sunt înlocuite cu monede şi s'a întrodus bancnota de 5000 lei.

..

O noapte la un hotel, de pe litoral, în plin sezon,este 2000 de lei.

..

Vintilă Brătianu--când spunem Brătianu spunem Partidul Liberal - s'a întors şi se va ocupa direct şi personal de reorganizarea partidului. Dacă aşteptaţi surprize, fiţi sigur că le veţi avea.

..

Supărarea D-lui Iliescu, în timpul vizitei Regelui Mihai, a fost pricinuită de completa ignorare. Nimeni nu s'a gândit să poarte măcar o placardă cu "Jos Iliescu".

..

Pentru a încuraja privatizarea, Statul scuteşte de taxe, în primul an, întreprinderile comerciale. Dar unii îşi închid comerţul după un an... ca să-l deschidă în altă parte sub alt paravan.

..

Cotele de zahăr neridicate în ultimele luni, se pot cumpăra la vechiul preţ.

..

E vară, e căldură şi guvernul se îngrijeşte de gerul iernii viitoare: s'a mărit de 7 ori preţul încălzitului şi de 10 ori preţul luminatului etc.

..

O "americanizare" în ultimii doi ani: furturi de autoturisme de lux din ţările vest-europene, comercializate sau tranzitate de traficanţii străini şi autohtoni, ce au format reţele bine organizate, după sistemul mafiot. Poliţia a reuşit să depisteze 200 de furturi, iar 73 de păgubaşi şi-au regăsit maşina.

..

16 kg de bijuterii din aur, din totalul de 50 de kg furate dela o casă de amanet din Suedia, au fost descoperite de vameşii şi poliţia din Nădlag, (jud. Arad). Autorii: doi Libanezi ce deveniseră, din motive politice, cetăţeni suedezi.

..

S'au desfiinţat CAP-urile, dar situaţia bunurilor în comun ale colhozurilor nu este încă definită. Ele vor intra sub administraţia primăriilor. (La ţară noii primari sunt tot cei vechi, N.R.). Problema "rezolvată" a CAP-urilor rămâne încă nerezolvată.

..

Soţii Frumuşeanu, părinţii studentului Andrei Frumuşeanu, asasinat în Piaţa Victoriei în timpul celei de a patra mineriadă, sunt "sfătuiţi" prin telefon să se liniştească deoarece "fac prea multă propagandă". Ei au fost acostaţi şi admonestaţi de un individ pe când aprindeau o lumânare şi spuneau o rugăciune pe locul unde fusese asasinat fiul lor Andrei.

..

"Armata Română nu are ce căuta în rezolvarea unei probleme interne a Republicii Moldova"- a declarat Generalul maior al garnizoanei Iaşi, Victor Ceptine.

..

Părerile presei din Occident despre România nu prea sunt bune de repetat. Un colocviu a avut loc la Cluj pentru a se clarifica cauzele şi izvoarele care duc la o imagine ce are grave consecinţe economice.

Cauzele nu's greu de identificat, ce e greu, e înlăturarea cauzelor.

..

20% din totalul de apă potabilă care alină setea Bucureştenilor se iroseşte din cauza conductelor vechi şi nereparate.

..

Convenţia Democratică şi-a pierdut "Cheia". P.N.L. care a ieşit din C.D. a cerut şi i s'a aprobat de către Parlament, ca semnul "Cheia" să nu mai poată fi întrebuinţat în alegeri de C.D.

..

Pentru a fi admise la anul în traficul internaţional autocamioanele româneşti sunt obligate să respecte standardele internaţionale privitoare la poluare. Camioanele indigene consumă 40% mai mulţi carburanţi decât camioanele produse în celelalte ţări.

DIN CELE TREI COLȚURI ALE LUMII

Rubrică întocmită de D. PĂSTOREL

CEHII ȘI SLOVACII AU VOTAT DIFERIT, IAR HAVEL ȘI-A ÎNAINTAT DEMISIA

In Cehoslovacia, a doua oară când au alegeri libere din 1990, Cehii și Slovacii au arătat prin voturile lor că se deosebesc și prin felul cum întrevăd viitorul reformelor democratice din țara lor.

Ca și în celelalte state, care au avut de suportat un regim social de tip sovietic, euforia dela început, imediat după eliberare, a fost urmată de îndoieli și deziluzii în drumul greu de trecere dela o economie centralizată aridă, la o economie de piață liberă.

Se poate constata dela început că Cehia, cu o industrie și o agricultură mai avansate, cu un șomaj de numai 4% și investiții de capital străin mult mai mari, vrea să meargă în continuare pe drumul reformelor. Slovacia, cu o industrie și o agricultură mai puțin avansate și un șomaj de 12%, cu investiții străine de numai 5% comparativ cu Cehia, a votat spre stânga.

Astfel în Cehia cele mai multe voturi le-a obținut Partidul Democratic Civic condus de Vaclav Klaus, un autocratic economist de dreapta. Acesta a obținut 33% din voturile pentru Parlamentul Național și 30% pentru Parlamentul republicii cehe.

In Slovacia, Partidul Mișcarea pentru o Slovacie Democrată, condus de fostul comunist Vladimir Meciar, a obținut pentru Parlamentul Național 33% din voturi, iar pentru Parlamentul slovac 37%.

Blocul partidelor de stânga și ale fostului partid comunist (Partidul Stângii Democratice) a obținut numai 14% din sufragii, cât a avut și în alegerile din 1990.

Au participat la alegeri 86% din cetățenii cu drept de vot (11,3 milioane).

Din cele peste 80 de partide care s'au prezentat la alegeri, au obținut locuri în Parlament numai cele care au câștigat minimul de 5% din voturi.

Numărul mare de sufragii obținut de Meciar în Parlamentul Național a tulburat desigur, drumul politic viitor al Cehoslovaciei. El este împotriva reformelor economice, pe care le consideră nedrepte pentru Slovacia și în același timp sprijină ideea ca aceasta să devină un Stat independent. Ipoteza unei secesiuni nu pare să aibă mulți adepți, chiar printre Slovaci, (după ultimile sondaje numai 20%), totuși cei doi lideri au căzut de acord, în principiu, în acest sens.

Meciar a declarat că va lupta și pentru înlocuirea Președintelui Vaclav Havel, ceea ce s'a și întâmplat când membrii slovaci ai Parlamentului au blocat realegerea Președintelui Vaclav Havel, care și-a înaintat demisia, nemaiașteptând cel de al doilea tur de scrutin, fixat înainte de 5 Octombrie.

Demisia Președintelui a urmat după ce Parlamentul slovac a votat în majoritate o declarație de suveranitate.

Guvernele celor două republici și-au fixat ca termen sfârșitul lui Septembrie pentru a decide relațiile lor viitoare.

BORIS ELȚÎN A REUȘIT SĂ-I CUCEREASCĂ PE AMERICANI, DAR...

In vizita sa de trei zile în Statele Unite, Boris Elțîn a reușit în mod cu totul surprinzător să-i cucerească pe Americani. O misiune foarte grea, el fiind până acum umbrit de imaginea lui Mihail Gorbaciov.

Intâlnirea cu Președintele Bush a fost prima întâlnire oficială la vârf dintre cei doi președinți. O mare surpriză pentru toată lumea a fost semnarea rapidă a unui acord de reducere a arsenalului atomic al celor două țări cu 2/3, dela 22.500 capete nucleare la 7.000, aproximativ 3.000 - 3.500 pentru fiecare, cifră la care se va ajunge în anul 2003 (sau 2000 dacă SUA va ajuta pe Rușii la distrugerea rachetelor).

Ambele puteri au renunțat la toate rachetele cu capete nucleare multiple amplasate la sol, printre care se numără celebrele SS-18 și SS-24 cu 10 capete nucleare fiecare, mândrie a arsenalului rusesc. Americanii au acceptat să reducă cu 50% rachetele amplasate pe submarine, considerate punctul forte al arsenalului lor.

După cum a remarcat Președintele Bush, ambele țări vor rămâne cu rachete care nu mai pot fi folosite pentru un atac rapid prin surprindere, atât submarinele cât și bombardierele purtătoare de rachete fiind ușor detectabile prin viteza lor înceată.

Se poate ușor observa că Americanii au păstrat o moderată superioritate prin rachetele lor cele mai bune, amplasate pe submarine, dar Boris Elțîn a declarat că s'a părăsit acea paritate de rău augur, în care fiecare țară căuta să depună orice efort pentru a rămâne la același nivel, țara sa ajungând astfel cu jumătate din populație în stare de pauperitate.

Au fost semnate și o serie de acorduri care vor facilita investițiile americane în Rusia ca și acorduri de cooperare în cucerirea spațiului cosmic.

Rusia a primit pentru prima oară și Clauza Națiunii celei mai Favorizate.

Cea mai mare surpriză a fost însă pentru Americani impresia pe care a făcut-o Elțîn asupra Congresului. Cuvântarea sa care a dovedit o măiestrie politică retorică în stil american, în care se strecoară nuanțe personale, a fost întreruptă prin ovații de 13 ori.

Președintele rus a cucerit prin sinceritate și vehementul său atac asupra comunismului, spunând printre altele că "idolul comunismului s'a prăbușit și nu se va mai ridica din nou niciodată". Era un mare contrast cu poziția lui Mihail Gorbaciov, care vroia numai să reformeze comunismul.

Elțîn a mulțumit președintelui și poporului american pentru inestimabilul suport moral, în cauza justă a poporului rus. El a pledat pentru acordarea creditelor promise de 24 de miliarde de dolari, tutelate de Fondul Monetar Internațional, care sunt importante pentru a deschide ușa unor investiții particulare de capital străin ce vor reprezenta adevăratul ajutor.

Președintele rus a declarat că arhivele KGB-ului și a le Comitetului Central al Partidului Comunist stau și la dispoziția Statelor Unite și vor fi examinate pentru a afla soarta prizonierilor americani deținuți în URSS din timpul războiului din Coreea și Vietnam.

Cuvântarea lui Elțîn a schimbat părerile celor care se opuneau ajutorării Rusiei. Un senator a comparat evenimentul cu dărâmarea zidului Berlinului.

In scurta sa vizită în Canada, Boris Elțîn a fost primit foarte călduros de guvernul și Parlamentul canadian. El a semnat cu Primul ministru Brian Mulroney o serie de acorduri pentru extinderea cooperării economice dintre cele două țări.

Problema creditului de 24 de miliarde de dolari nu este așa de simplă. După întâlnirea liderilor celor 7 țări industrializate dela München, unde a fost invitat și Elțîn în ultima zi, condițiile impuse de Fondul Mondial Internațional pentru trecerea la economia de piață au rămas aceleași. Rușii vor primi în August numai un miliard de dolari, dar ei vor trebui să scadă noua inflație (1000% până la sfârșitul acestui an), să închidă unele uzine nerentabile și să scadă deficitul bugetar de peste 800 de miliarde de ruble.

Recent, în Parlamentul rus s'a votat creșterea deficitului cu încă 100 miliarde de ruble. Acest for conservator a aprobat până acum numai 7 din cele 29 de decrete propuse de guvernul lui Elțîn.

Recent, Ministrul de Externe Andrei Kozirev a atras atenția asupra pericolului reprezentat de unii generali nemulțumiți care alimentează conflictele etnice pentru a submina guvernul lui Elțîn. Un exemplu este Armata a 14-a din Moldova care a refuzat ordinul de retragere dat de Elțîn și continuă să ajute pe separatiști.

SEMNAREA TRATATIVELOR LA CASA ALBĂ

PARTIDUL LABURIST AL LUI RABIN A CÂȘTIGAT ALEGERILE DIN ISRAEL

Alegătorii au trebuit să se hotărască cu greutate pe care din cele două partide majore ale țării să-l aleagă.

Pe de o parte Partidul Likud al intransigentului Shamir, a cărui linie a fost să nu trateze pentru pace prin cedarea din teritoriile cucerite în 1967. El a refuzat să înceteze construcția de așezări evreești în aceste zone, pierzând astfel creditul american de 10 miliarde de dolari și ajungând într'o tensiune fără precedent cu administrația dela Washington.

Pe de altă parte Partidul Laburist al lui Rabin, înclinat să trateze cu Palestinienii și să înceteze construcțiile controversate. El le considera făcute în scopuri politice în dauna bunăstării societății care are 11,5% șomaj și mari greutăți de integrare a celor 360.000 de imigranți veniți din URSS.

Experții au prezis că nici unul din cele două partide nu va obține majoritatea în Parlamentul cu 120 locuri ceea ce va duce la un guvern de coaliție Likud-Laburist ca în perioada 1984-1990.

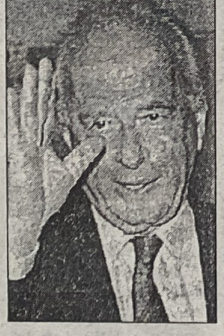

YITZHAK RABIN

Până la urmă alegătorii au hotărât, în majoritate, să acorde încredere Partidului Laburist al lui Rabin, care a obținut 44 de locuri în Knesset (Parlament) din 120, iar împreună cu partidele din coaliție (partidul de stânga Meretz și partidul ultra-religios Shas) și-a asigurat o majoritate de 62 de locuri, ceea ce i-a permis să formeze un nou guvern. Partidul Laburist are 13 miniștri, iar partenerii coaliției 4.

De remarcat că fostul lider al Partidului Laburist, Shimon Peres este noul Ministru de Externe.

Se așteaptă acum o nouă fază în procesul conferințelor de pace arabo-israeliene. Rabin a ordonat încetarea construirii de noi așezăminte evreești în teritoriile ocupate, iar James Baker a început un nou turneu diplomatic în Israel, Iordania, Siria, Egipt și Arabia Saudită.

Există acum toate premisele ca Israelul să primească creditul cu garanții de 10 miliarde de dolari, blocat de Washington, în timpul guvernării lui Shamir.

ÎNCEATĂ A SUGRUMAREA BOSNIEI-HERȚEGOVINEI

In urma refuzului puterilor vestice de a intervenii militar, situația din Bosnia-Herțegovina continuă să fie critică. Separatiștii sârbi, care își spun cu mândrie Cetnici (ca în timpul războiului de partizani împotriva Germanilor), ajutați de armata sârbă a Iugoslaviei, au ocupat 2/3 din republică, iar Sarajevo continuă să fie atacat sporadic, chiar după ce liderii sârbi, croați și cei ai Bosniei-Herțegovinei au semnat un acord la Londra.

Trupele ONU (700 militari canadieni) care asigură transportul de ajutoare umanitare, fac față cu greu acestei situații în care Sârbii refuză să colecteze armele grele în locurile indicate de observatorii ONU.

Populația civilă, sute de mii de refugiați fără țintă precisă, are de îndurat greutăți de nedescris.

CRONICA INTERNAȚIONALĂ

AGRESORII DE IERI ŞI DE AZI

Lucian G. COSTI

Apetitul imperialist al Moscovei nu a scăzut în intensitate după dramaticele evenimente din vara lui 1991, care au modificat compoziția vârfului de putere dela Kremlin. Adaptându-se noilor condiții, diplomația rusească își conjugă eforturile cu cele ale armatei în scopul recuperării ținuturilor ce și-au scuturat lanțurile profitând de criza prin care trecea Moscova. Mimând o democrație aliniată principiilor occidentale, Rușii nu renunță de fapt la utopia cuceririlor, care pare a fi singura rațiune de existență a Statului moscovit. Problema retrocedării insulelor Kurile Japoniei a fost amânată sine die, iar focarul de război din Transnistria este întreținut fățiș, cu toate asigurările de pace date de Elțin. Lăsând impresia unor disensiuni în cabinetul dela Kremlin, Ministrul de Război Graciov, ca și cel de externe, Kozirev, se întrec în declarații pline de ură la adresa Moldovei, primul refuzând să ordone Armatei a 14-a din Moldova să se retragă, al doilea propunând modificarea frontierelor și federalizarea incomodei republici românești.

Indărătnicia cu care se bate Kremlinul pentru fâșia de pământ pe malul stâng al Nistrului, impropriu numită Transnistria, pentrucă Transnistria este toată provincia dintre Nistru și Bug (ce a făcut parte din Statul român în timpul războiului pentru eliberarea Basarabiei, având-l ca guvernator pe G. Alecsianu), demonstrează importanța strategică a celei mai răsăritene părți a teritoriului locuit de Români. Nu este oare acest interes cu totul special al Moscovei față de Transnistria un motiv suficient de însemnat ca și diplomația noastră să-și reconsidere poziția tradițională, după care Nistrul e frontiera răsăriteană a țării? De ce noi stăm totdeauna în expectativă, în defensivă, și nu adoptăm o linie tranșantă, de apărare a intereselor majore ale neamului românesc?

Un posibil răspuns ar fi că teama de agresor nu ne-a părăsit deloc în secolele ce s'au scurs dela retragerea aureliană. Si într'adevăr, afirmația din tratatele de istorie asupra încheierii perioadei migrațiunilor barbare în secolul XIII, odată cu încetarea incursiunilor tătărești, pare incorectă, pentrucă neamul românesc a cunoscut tot timpul invazia unor seminții puse pe jaf și măceluri. Ce se întâmplă sub ochii noștri cu frații noștri din Transnistria nu este decât repetarea, și'n acest sângeros secol al XX-lea, a atrocităților pe care le-am suferit de veacuri dela puhoaiele venite din stepe. Orori, crime, teroare, iată ce ne-au adus nechemații înarmați născuți la uriașe distanțe de ancestralele noastre pământuri.

Nu, invaziile barbare nu s'au terminat în acel întunecat ev mediu, în orice caz nu pentru noi, Românii. O semințe prolifică, agresivă și intolerantă, dotată cu aroganță și cu o pornire sălbatică de a cuceri ce nu-i aparține, continuă fără încetare să agreseze ținuturile locuite de Români în dorința de a-și impune limba și noncivilizația și de a ne șterge de pe hartă. Tinta precisă este crearea unui mare ocean slav, care în final să domine Europa, odată ce este asigurată stăpânirea strâmtorilor. Intre comportamentul năvălitorilor Huni, Tătari, ai Cazacilor lui Hmelnițki, sau al mercenarilor cazaci nu există nici o diferență. Politic însă, Slavii au o considerabilă constanță în atingerea obiectivelor de dominație, chiar dacă factori externi defavorabili le blochează succesul și-i obligă să renunțe temporar la ofensivă. Hunii au dispărut din istorie, iar Tătarii au fost reduși la un rang de populație supusă, în schimb Slavii își mențin presiunea cu tenacitate de peste o mie trei sute de ani!

Comparativ cu agresiunea Slavilor asupra populației latine din Orientul Imperiului Roman, năvălirile germanice asupra provinciilor occidentale au avut o intensitate mult mai redusă și s'au încheiat în perioada evului mediu timpuriu; față de tragedia de lungă durată a Românilor, conflictele franco-germane, prezentate de mulți învățați francezi ca un pericol de moarte pentru Franța, par simple dueluri cavalerești! Folosind toate metodele de impunere a stăpânirii, Slavii au recurs la forță, de preferință, dar nu au exclus și perfide jocuri diplomatice sau strategeme menite să le asigure supremația. Cum altfel se explică absurda decizie recunoscută de Grecii Bizanțului de a consacra limba slavonă ca limbă "sfântă", cu statut egal cu latina, ebraica veche și greaca, limbi sfinte prin tradiție, fiind limbile în uz în perioada nașterii creștinismului (ebraica era numai limbă de cult, aramaica, înrudită cu ea, fiind limba de comunicare din Palestina antică)! La peste șapte sute de ani dela evenimentele legate de începutul creștinismului, cu ce drept apare o limbă "sfântă"? Profitând de ura Grecilor contra populației de limbă latină (Grecii nu puteau uita ocuparea Greciei și pierderea preponderenței politice și culturale în Imperiul Roman), Slavii obțin dela acestia o sumă de concesii, îndreptate contra inamicului comun, populația romană. A urmat apoi asimilarea în masă a Romanilor, tratați drept eretici dacă nu acceptă să vorbească în această consonantică limbă "sfântă", întreg șirul de tragedii pentru neamul nostru avea să înceapă. Ultimii cincizeci de ani de jug moscovit sunt doar o etapă în calea acestui lung calvar.

Se afirmă frecvent că prezența poporului român în Sud-Estul Europei este un miracol, deoarece a rezistat ca o insulă într'un ocean slav. Aserțiunea este eronată, pentrucă problema se pune exact invers: este un miracol fără precedent în lumea romană ca întinse teritorii de limbă latină, cum sunt cele dela Adriatică la Marea Neagră, să fie slavizate. Si acest lucru se petrecea în chiar inima lumii romane, nu la perifierie. Cataclismul întâmplat începând cu secolul VI a făcut ca nici măcar azi să nu ne trezim. E oare de mirare că până și istoricii noștri nu mai amintesc de marile personalități ale neamului nostru, Constantin cel Mare, Aetius, Justinian, fiind convinși că invazia barbarilor slavi ne-a despărțit de propria noastră istorie! Puține neamuri din Europa se pot mândri cu o pleiadă de personalități de talia celor amintite și totuși nu-i vom găsi menționați ca aparținând marelui popor latin al Răsăritului nici măcar în manualele noastre de istorie. Nu e un motiv de justificată mândrie că Dumnezeu a ales din rândul strămoșilor noștri pe cel ce avea să oficializeze religia creștină în Statul Roman, pe cel ce avea să apere Galia de Hunii lui Atilla (Aetius, născut în Durostor-Dârstorul Cadrilaterului, azi ocupat de Bulgari), sau pe ctitorul celei mai renumite catedrale a Creștinătății?

Referindu-se la recentul refuz al Bulgarilor de a permite recunoașterea Asociației Vlahilor din zona Vidin, Timoc și malul Dunării, prestigioasa revistă Curierul Românesc, menționa (sub semnătura D-lui Ion Longin Popescu, anul IV, nr. 5-6): "milioanele de Români și Aromâni din Balcani nu vor putea fi ignorați la nesfârșit", iar "Guvernul român are mari restanțe istorice față de populația românească din Sudul Dunării." Imperialismul rusesc continuă, în forme noi agresiunea slavă, Rusia urmându-și rolul de conducător al Slavilor. Ajunsă prin forța militară la statutul de mare putere, Rusia crede, că orice agresiune îi este permisă. La 7 Aprilie 1878, M. Eminescu scria: "în tendințele de cucerire, în așa-numitele misiuni istorice care-și caută marginile naturale, nu e nimic dedesubt decât pur și simplu neștiința și gustul pentru spoliere. In zadar caută un popor în întinderi teritoriale, în cuceriri, în războaie ceea ce-i lipsește în chiar sufletul lui...". Despre campania din 1877, Eminescu nota: "astfel se dăruie un regat splendid celui mai neînsemnat popor din Peninsula Balcanică, Bulgarilor".

Cunoscându-ne mai bine trecutul vom înțelege mai limpede prezentul, răvășit de aceleași pasiuni ale infatigabilului agresor slav, și poate că deșteptarea noastră e garanția victoriei de mâine.

CUVÂNTUL ROMÂNESC
THE ROMANIAN VOICE / LA VOIX ROUMAINE
pentru orice schimbare de adresă, anunțați redacția ziarului cu cel puțin 4 săptămâni înainte.

EFEMERIDE

Acum câțiva ani, o cunoștință originară din Aiud se ducea în România. Am rugat-o, dacă trece prin Aiud, poate să afle care mai era starea cimitirului Trei Plopi din acel oraș, unde au fost îngropați deținuții politici morți în închisoare. La întoarcere, persoana era foarte deprimată, revoltată de neputința de a protesta împotriva unei mari mișelii. Primăria orașului Aiud alocase teren pentru construirea de blocuri de locuințe, din cimitirul fără cruci unde zăceau osemintele martirilor morți în chinuri, sau omorâți de anchetatorii securiști și temnicerii fără suflet, dela comandanții de închisoare până la gardienii care te păndeau prin vizeta ușii găurite.

Era perioada de delir a celor pe care astăzi cei din țară îi numesc "odiosul" și "sinistra".

Era perioada când toate protestele exilului și a celor curajoși din țară se izbeau de zidul impenetrabil al diplomației apusene care îi acorda cu mare cinste cizmarului bâlbâit Clauza Națiunii celei mai Favorizate, iar regina Angliei se plimba cu el în caleașcă.

Vai, cât de duioase sunt acum declarațiile Majestății Sale Regina Elisabeta, de oroarea pe care i-a provocat-o vizita lui Ceaușescu, dar noi nu uităm că ea l-a primit, că s'a plimbat cu el în caleașca regală și orice justificare diplomatică nu are nici o acoperire morală. Când în țara românească domnea cea mai cruntă tiranie și Românii se stingeau sugrumați de mâna criminală comunistă, Apusul a strâns această mână și a servit-o cu onoruri dela primirea în ONU până la vizitele întâmpinate cu salve de tun.

Să revenim însă la cei morți în închisori.

Din România de astăzi ne parvin știri cutremurătoare. Mai rele decât alegerile din Duminica Orbului și mai oribile decât împușcarea tinerilor de către "teroriști".

Cimitirul din Aiud a fost răvășit. S'au construit blocuri care au amestecat în temelia lor cimentul cu inimile și creierii celor decedați și au pus în armătură, pe lângă fier, oase și cranii. Unde începe însă adevărata monstruozitate (și suntem în anul 1992) este impietatea fără precedent a unor cetățeni din Aiud. Citez plin de indignare relatările unui martor ocular și în fața acestei realități mă întreb dacă cei care cunosc aceste realități și nu protestează, mai pot ridica ochii spre cer:

"Au trecut doi ani și jumătate de când stăpânirea celor fără de lege și Dumnezeu, a celor care uitaseră că sunt și ei oameni, purtându-se ca neoamenii, s'a prăbușit și pe mormintele deținuților în loc de cruci și altare, sunt COCINI DE PORCI (s.m.) Da! Ați citit bine: cocini de porci!...M'am dus și am văzut. In partea de cimitir în care sunt înmormântați de-a valma, în gropi, uneori comune, morții noștri, se ridică un adevărat cvartal de porci. Locatarii blocurilor din împrejurimi s'au înstăpânit cu dela ei putere pe acest colț de cimitir și au făcut crescătorie de porci. Priveliștea este dezolantă. Rămătorii tulburând cu grohăitul lor odihna celor care nici în viață nu au avut parte de odihnă, scurmă pământul cimitirului scoțând la suprafață fragmente de oase care ar trebui dezgropate cu grijă, unse cu untdelemnuri sfinte și așezate cu pioșenie în racla martirilor Neamului".

Aceasta este situația actuală în România, unde bântuie toate relele din lume. Aici sunt vinovați neo-comuniștii care nu provin numai din foștii membri de partid, ci din fosta stângă pro-occidentală care era apologetă a comunismului înainte și în timpul celui de al Doilea Război Mondial oblojită în sânul partidelor politice de unde a scos capul după venirea Rușilor și a mușcat cu otravă de moarte, în primul rând pe cei care i-a adăpostit. Altminteri cum ar fi posibil ca în România de astăzi, criminali notorii împotriva sistemului democratic și împotriva celor mai elementare drepturi ale omului, care au introdus sinistra dictatură în România, cum este cazul odiosului asasin Armand Călinescu, să fie cinstiți cu bulevarde pe numele lor.

Față de această situație și de totala inerție așternută ca o vrajă peste țară, autorul celor consemnate, din România, trage o singură concluzie: "Să ne fie rușine!... Tuturor să ne fie rușine! Pentrucă vinovați de această stare de lucruri nu sunt inconștienții profanatori și nici oficialitățile locale (nici chiar cele bisericești), ci vinovați suntem noi".

Atâta timp cât vom face încă umbră pe acest pământ, nu vom protesta și nu vom fi în stare să cinstim cum se cuvine memoria celor morți în închisori pentru a le ridica, acolo unde sunt, cruci, monumente și altare, nu rămân decât cuvintele de foc, apăsătoare: "Tuturor să ne fie rușine!"

Zahu PANĂ

CRONICA VREMII

CANDIDATURA LA PREŞEDINŢIE A CONVENŢIEI DEMOCRATICE

—Ion BOIERU—

Din punct de vedere psihologic, anunţarea candidaturii la preşedinţie, în alegerile din România, care vor avea loc la 27 Septembrie, a Convenţiei Democratice, a fost o lovitură de efect a opoziţiei politice din ţară. Era greu de a avea un candidat unic şi de a reconcilia ambiţiile personale ale celor dornici să candideze. Nici puterea actuală a lui Iliescu nu credea că este posibilă unirea opoziţiei; el se aştepta la o fragmentare a electoratului din opoziţie. In faţa opiniei publice, opoziţia politică din ţară se prezintă cu un fond compact şi prin aceasta raporturile de forţă cu alte partide şi candidaturi se schimbă în favoarea celor din opoziţie, pentrucă se oferă ceva ce nu se oferea înainte: o şansă de a ieşi din impasul în care se găseşte ţara. Unirea forţelor de opoziţie este un semn de maturitate politică şi de închegare a unei forţe peste care nu se poate trece cu uşurinţă. Este o lecţie din care populaţia poate să desprindă concluzii noi faţă de felul cum se reflectă peisajul politic al României.

Profesorul Emil Constantinescu nu este un politician de profesie; el vine din lumea academică, dar având suportul tuturor celorlalţi candidaţi din Convenţia Democratică, deci a politicienilor de partid, iar asta înseamnă foarte mult, în contextul de azi al politicii româneşti. Momentul istoric este prea important ca să fie neglijate interesele naţionale, care cer unirea tuturor forţelor politice ale opoziţiei, ca să se ajungă la o ruptură a cercului vicios în care se găseşte ţara. Prin candidatura sa, prof. Constantinescu potoleşte spiritele răvăşite ale celor care s'au temut, pentru diferite motive, de alţi candidaţi de până acum ai opoziţiei. Acum, vine unul dintre ai lor, din ceata celor mulţi care au suferit şi au fost nevoiţi să se resemneze în viaţa lor profesională, nu să se confrunte cu partidul comunist şi nici să-şi asume răspunderi politice. Dar, pe de altă parte nu au participat la colectivele activităţi intense ale partidului şi nu au fost promotorii idealurilor marxiste. Acest lucru va avea darul să liniştească, oarecum, spiritele agitate, tulburate şi confuze.

Poporului român i se oferă o ocazie de restabilire a unei ordini politice, pe care a tulburat-o Iliescu cu clica lui de comunişti sadea. Nimeni nu mai poate ridica obiecţii în faţa opoziţiei. Există o şansă de a ieşi din încurcătură, în mod liniştit, şi de a intra în normalul unei noi vieţi de Stat, urmând ca după aceea, să se rezolve problemele majore ale noului Stat român şi ale societăţii româneşti.

Pentru asigurarea însă a unor alegeri libere, trebuesc luate măsuri severe din partea opoziţiei, căci guvernarea de până acum a lui Iliescu i-a dat prilejul de a-şi asigura câteva poziţii cheie în administraţie, prin care alegerile (adică, rezultatele lor) pot fi manipulate de comunişti, şi cu greu vor putea fi supravegheate de opoziţie.

Este nevoie de vigilenţa opoziţiei, căci în administraţia lui Iliescu nu se poate avea nici un fel de încredere, după nenumăratele cazuri de violări ale tuturor codurilor legale şi morale de până acum. După experienţa alegerilor locale, în care FSN-ul a fost înfrânt, este sigur că atât Iliescu cât şi Roman au prevăzut mijloacele de a evita o altă înfrângere politică, şi care de data asta dacă va avea loc va fi fatală neocomuniştilor. Nu vor mai putea apărea la suprafaţă în nici un fel, în viaţa politică românească. Insăşi amânarea alegerilor, a fost un semn evident că neocomuniştii nu se grăbeau cu ţinerea lor, pentrucă şocul pierderilor din alegerile locale a fost prea puternic şi le-a creat dificultăţi imense tuturor grupurilor neocomuniste.

DOUA NEDUMERIRI.

In legătură cu candidaturile lui Iliescu şi Constantinescu avem două nedumeriri, care ne par firesti. Nu înţelegem cum a mai fost posibil pentru Iliescu să candideze, după guvernarea lui a ajuns de pomină. In fapt, guvernarea lui Iliescu a fost mai vătămătoare poporului şi societăţii româneşti, decât regimul dictatorial al lui Ceauşescu. A înşelat toate speranţele de refacere şi ţinut ţara departe de ajutorul străinătăţii; a făcut jaf în patrimoniul material al ţării, a menţinut şi suportat legislaţia comunistă şi ideologia comunistă în toate reformele; a creat o stare de anarhie şi dezmăţ; a creat confuzii şi a mintit fără rezerve poporul român. Cel mai natural lucru, pentru Iliescu, era să se retragă complet din jocul politic şi să lase altora grija de a se ocupa de treburile ţării. Politica lui Iliescu a fost de o perversitate uluitoare şi el trebue îndepărtat total din viaţa politică a ţării, dacă nu dispune de nici un minimum de raţiune şi moralitate ca să se dea singur la o parte.

A doua nedumerire este în legătură cu alegerea prof. Emil Constantinescu. Nu este vorba despre o denigrare a personalităţii sale, dar este vorba de condiţiile generale, actuale din România. In desfăşurarea procesului de lichidare a comunismului din România, opoziţia dispunea şi putea să aleagă un candidat care să nu fi fost membru al partidului comunist. Incă există în România personalităţi, de mare autoritate morală şi pregătire pe plan politic, care să ocupe poziţia de preşedinte al României şi care să vegheze la refacerea ţării; personalităţi care să fie călăuzite de o ideologie naţională de mare anvergură şi care să nu fie atinse de virusul comunismului. Alegerea şi candidatura prof. Constantinescu este un compromis care nu se potriveşte cu nevoile reale ale ţării, iar acest compromis va încetini procesul de reconstrucţie naţională.

Prin alegerea de candidat a lui Constantinescu, fost membru de partid, s'a părăsit linia revoluţiei, care a început în Decembrie 1989.

Situaţia de azi este complexă şi înţelegem realităţile aşa cum se prezintă ele; dar este ceva care lipseşte: integritatea revoluţionară. Nu se poate face revoluţie cu jumătăţi de măsură. Concesiile care se fac astăzi pot vătăma reconstrucţiei ţării care nu va putea să înceapă cu adevărat decât după ce vor apare personalităţi politice neînfeudate în nici un fel ideologiilor străine de legea românească.

Pentru moment, actul Convenţiei Democratice apare ca un act salvator, mai ales dacă va avea o reuşită în alegeri, dar reuşita este rezultatul unui compromis politic de natură gravă. Cum adică, dintre toţi oamenii ţării care şi-au păstrat integritatea morală, de cuget, de simţire şi de viziune românească nu a putut fi găsit unul care să reprezinte poporul în alegeri, cu adevărat, prin meritele sale personale şi ale poziţiei sale naţionale. Singura reprezentanţă a ţării o deţine FSN şi Convenţia Democratică, cu alte puzderii de partide mici fără semnificaţie naţională? Unde este ţara reală? Tara adevărată a simţirii româneşti, a gândirii româneşti şi a idealurilor româneşti?

Ideal ar fi fost ca unul din membrii marcanţi ai formidabilei rezistenţe cu închisorile comuniste, cu integritate morală totală să fi fost desemnat pentru postul de candidat la preşedinţia ţării, ca revoluţia anticomunistă să fi avut şanse totale de reuşită.

NOTE ŞI COMENTARII

DOSARELE DOMNULUI MĂGUREANU

Domnul Virgil Măgureanu, directorul Serviciului Român de Informaţii, numit de tovarăşul preşedinte Ion Iliescu - (care-i cunoştea, fără îndoială trecutul) - în Martie 1990 în acest post de mare răspundere, a asigurat tot timpul publicul în numeroase ocazii, că n'a făcut niciodată parte, în nici o calitate, din odioasa Securitate. Iată însă că, revista "TINERAMA" dă publicităţii, "DOSARUL MAGUREANU" din care reiese, fără echivoc, apartenenţa sa la Securitate,în calitate de ofiţer superior.

Prins cu "ocaua mică", Dl. Măgureanu vine în faţa Parlamentului, dar nu pentru a face "mea culpa" nici măcar pentru a dezminţi cele publicate în presă, ci pentru a-l acuza pe senatorul Gelu Voican Voiculescu că i-ar fi furat "dosarul". Furat sau nu, adevărul este că Dl. Măgureanu a mintit tot timpul că n'a făcut parte niciodată din rău famata Securitate, ca până la urmă să se dovedească tocmai contrariul.

Acum că dovada a fost făcută, că personalitatea Dlui Măgureanu a fost compromisă, că a fost prins cu cioara vopsită, nu-i rămâne nimic altceva de făcut decât să demisioneze! Dar, pentru a face un asemenea gest onorabil, trebue să ai caracter, ceea ce, desigur Dl. Asztalos zis Măgureanu, nu are.

Fiind în posesia a peste 400.000 mii de dosare, moştenite dela scârbavnica Securitate, tovarăşul Măgureanu îi ţine în şah pe toţi cei "cu musca pe căciulă".

Si câţi n'or fi aceia ce serveau ca informatori Securitatea pe timpul domniei odioşilor. Timp în care, până şi pruncii din grădiniţele de copii erau iscoditi de învăţători pentru a găsi ce a spus tatăl sau mămica lor aseară, erau pur şi simplu transformaţi în "turnători" nevinovaţi. Si asta, ca să nu mai vorbim de acei preoţi care raportau dihăniilor Securităţii ceea ce li se împărtăşise de unul sau de altul la spovedanie. Si "dosarele" creşteau mereu.

Scria Dl. Octavian Paler în "România liberă" (Nr. 648) din 12 Mai, următoarele rânduri pe care ne permitem să le reproducem mai jos:

"Scandalul, mai vechi de fapt, al "dosarelor", a intrat într'o fază în care nu mai e suficient, cred, să constatăm că avem de-a face cu o diversiune de o năucitoare imoralitate sau că ne aflăm în faţa unui paradox grotesc: după ce au depăşit teama unei vânători de vrăjitoare, unele "vrăjitoare" au ajuns, se pare, la concluzia că e momentul să declanşeze o vânătoare inversă! Există un pericol mai grav aici, decât acela de a descoperi că, pentru unii, condiţia de "vrăjitoare" e un blestem fără ieşire"...

Deocamdată, au căzut victime ale acestei "vânători de vrăjitoare", doi ziarişti de mare calibru dela "România liberă": Florin Gabriel Mărculescu şi Sorin Roşca Stănescu. Si suntem numai la începutul vânătorii. Că sub ghilotina acestor dosare vor cădea şi alte capete, nu mai încape nici o îndoială.

Revista "TINERAMA" (Nr. 77) care a deschis acest proces de limpezire a apelor tulburi, dând publicităţii "Dosarul Măgureanu", îşi deschide cele două pagini de anchetă pe marginea acestui subiect cu câteva rânduri de o cutremurătoare realitate.

"Inainte vreme, ofiţerul dezonorat era lăsat singur într'o încăpere cu un pistol încărcat pe masă. Domnul Măgureanu a luat pistolul şi a început să tragă de jur împrejur. Credea că va declanşa astfel un război al dosarelor, un război al tuturor împotriva tuturor. Nu ştia însă că odată cu domnia-sa a debutat PROCESUL COMUNISMULUI în România. Un proces care nu a început şi nu se va sfârşi în instanţă"!

Mărturisirile ce se desprind din cele patru capitole, sunt cu adevărat senzaţionale, făcându-ne să înţelegem tragedia pe care poporul român a trăit-o dea lungul celor 45 de ani de opresiune comunistă. Si cei trei autori, Petru Berteanu, Radu Caranfil şi Bogdan Teodorescu îşi încheie alocuţiunea cu aceste rânduri: "S'a vorbit despre cacialmaua publicării dosarului de Securitate al Domnului Virgil Măgureanu. Cacialma este un termen împrumutat din jocul de pocher şi se traduce prin a forţa norocul fără a avea nimic în mână. Dincolo de explicaţiile pe care presa le oferă în acest moment fenomenului declanşat de apariţia acestui document, dincolo de ameninţările pe care, direct sau indirect, Domnul Măgureanu le îndreaptă către cei care şi-au asumat acest gest de presă şi dincolo de speculaţiile politice inevitabile în ajun de alegeri, singurul lucru clar care rămâne este că atâta vreme cât în înalte funcţii publice sunt oameni care trăiesc cu spaima propriului dosar, nu vom reuşi să ieşim din criză. Si aceasta este adevărata cacialma".

Domnul Virgil Măgureanu n'a demisionat nici nu şi-a tras un glonte în cap, ci culmea culmilor, a fost PROMOVAT de tovarăşul Ion Iliescu drept "coordonator al tuturor serviciilor de informaţie din România".

Ciorile nu îşi scot ochii, una la alta!

Nicolae NOVAC

CUVÂNTUL ROMÂNESC
The Romanian Voice / La Voix Roumaine
ISSN 0705-8365
Redacţia şi Administraţia:
P.O.BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO
CANADA
L9C 7N5
TELEFON: (416) 387-1832
FAX: (416) 388-4651

CUPON DE ABONAMENT

COMPLETAŢI CU LITERE DE TIPAR

☐ NOU ☐ REÎNNOIRE

NUMELE DE FAMILIE.....

PRENUMELE.....

STRADA/Nr. .....

ORAŞUL.....STATUL/PROVINCIA.....

COD POŞTAL..... ŢARA.....

PREŢUL ABONAMENTULUI ANUAL:

PESTE $35 ABONAMENT DE SUSŢINERE
$30 ABONAMENT INSTITUŢIONAL
$25 ABONAMENT INDIVIDUAL (TOATE ŢĂRILE)